

Giới thiệu Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo

Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo là tựa truyện hay của Bunny, thuộc thể loại truyện teen nói về nó là một con nhỏ sinh ra và lớn lên trong sự nghèo khó nhưng hạnh phúc, vì vậy nó lúc nào cũng cười với mọi người xung quanh lạc quan, hồn nhiên và vô tư.

Nó đã nghĩ rằng hạnh phúc nhỏ bé đó của nó sẽ mãi tồn tại nhưng trong một lần giúp đỡ một bà cụ bán vé số nó bỗng lột xác từ một con nhỏ nhà quê thành một cô tiểu thư giàu có.

Cha mẹ nó bắt đầu bận thời gian cho công việc rồi dần dần quên lãng nó, không quan tâm nó. Nó cũng vì thế mà dần trở nên lạnh lùng, ít nói, ít giao thiệp với thế giới xung quanh, trầm cảm, không còn rạng rỡ nụ cười xinh đẹp trên môi rồi từ từ nó cũng quên dần hai chữ "gia đình".

Hắn là một người sinh ra và lớn lên trong một sự giàu sang. Nhưng hắn không được như nó không có tuổi thơ vui vẻ, không có cha mẹ quan tâm khi còn bé.

Hắn luôn lạnh lùng thờ ơ khi trở về nơi gọi là nhà nhưng khi đến trường lớp hay những nơi khác hắn phải giả vờ vui vẻ để che giấu bản thân. Và định mệnh cho nó và hắn gặp nhau.... Cùng theo dõi truyện để xem định mệnh của họ đi được đến đâu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

-Thưa mẹ con đi học mới về! _ nó buồn bã nói.-Ừ, _mẹ nó vui đầu vào văn kiện hững hờ đáp như một phản xạ tự nhiên mà không hề để ý đến nó.

Nó lê bước chân nặng nề vào trong căn phòng của nó, quăng chiếc cặp lên bàn rồi nó thả mình lên chiếc giường rộng mềm mại, rồi cứ thế nó chìm vào giấc ngủ.

-Hà Mi! con gái yêu ! dậy ăn cơm rồi đi học nha con, hôm nay có món "rau muống xào chao" mà con thích nhất nè! nhanh dậy đi con gái, _ một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

-Dạ! _ nó vỗ vỗ hai bên má nó rồi vui vẻ trả lời lại.

Nó xếp mùng mền rồi bất chợt quay sang nhìn mẹ nó : " Mẹ ! mẹ ăn rồi đi làm đi chứ mẹ còn dọn cơm rồi ngồi ăn với con nữa thì trễ mất!" _ giọng nó lo lắng.

- Không sao hôm nay công ty mẹ làm trễ mà, _ mẹ nó triu mến nói với nó.

-Vậy ạ !

-Ừ,thôi ăn đi để còn đi học nữa.

-Dạ, _ nó vui vẻ đáp-Ừa mà cha đi ruộng rồi hả mẹ ?

-Ừ, cha con đi từ hồi ai đó còn chồng mộng mà ngủ kia kia. _ mẹ nó châm chọc.

-Mẹ này... _ nó giận lẫy nói.

-Thôi ăn lẹ đi rồi còn đi học, _ mẹ nó nhìn nó rồi cười.

-Dạ.

Cả hai mẹ con cứ như vậy, vui vẻ, cười đùa mà cùng nhau ăn sáng.Chuẩn bị sẵn sàng để đến trường, nó đi đến mẹ nó ôm hôn tạm biệt rồi đi bộ thanh thản đến trường.Nhà nó nghèo chỉ có một chiếc xe đạp thôi nhưng nó thì thương mẹ nó nên để mẹ nó đi xe đạp còn mình thì đi bộ, dù gì thì trường nó cũng gần hơn công ty mẹ nó nhiều.

Chạy thực mạng đến lớp nó thở phào nhẹ nhõm vì còn năm phút nữa mới đến giờ vào lớp.Nó để cặp lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế mà thờ, từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán nó. Cô bạn Ngọc Trâm lo lắng hỏi han:" Một lát hả ? bạn uống nước không?" _nói rồi Ngọc Trâm chia chai nước ra.

-Hả? à ừ mình không sao đâu cảm ơn bạn nha!- nó bối rối đáp.

-Bạn vừa đi học một mình mà còn vừa chạy nữa bạn có buồn không? hay là bắt đầu từ ngày mai mình qua rủ bạn đi học nha!_ Ngọc Trâm hí hửng hỏi.

-Ế!! Hồng cần đâu, phiền bạn lắm với lại từ nhà mình qua nhà bạn mất tới 10 phút lận,rồi lại còn từ nhà mình đến trường, mất gần cả nửa tiếng chứ chả ít.

-Có sao đâu, mình chạy với bạn là được mà. Hay là bạn sợ mình chạy không lại bạn làm bạn vương bận._ Ngọc Trâm giận lẫy.

-Không không, mình không có ý đó.Nhưng..

-Không nhưng nhì gì hết. Ngày mai mình sẽ qua nhà rủ bạn đi học.Vậy nha !_Ngọc Trâm cắt ngang lời nói của nó và thay vào đó là lời khẳng định cương quyết của mình.

-Ừ vậy mai mình sẽ chờ bạn._ nó bất đắc dĩ đáp.

-Hihi !_Ngọc Trâm nở nụ cười cho sự thành công của mình.

Bất chợt cái trống trường vang lên muốn nói cho tất cả học sinh và giáo viên rằng đã đến lúc vào lớp. Chóp mắt chỉ còn lại những cái cây lung lay theo gió, từng chiếc lá bay bay theo gió mà bỏ lại cái cây đã nuôi dưỡng nó. Tất cả chìm vào sự im lặng.

Tan học xong nó chạy một mạch về nhà. Quăng chiếc cặp lên giường rồi bắt tay vào làm việc nhà.Nó bắt đầu từ việc rửa chén, nấu nước,dọn dẹp đồ đạc.v.v.... Nó chỉ là một đứa trẻ lớp 4 nhưng với suy nghĩ của một người con, nó biết rằng ba mẹ nó đã lo cho nó, chăm sóc nó quá nhiều. Nó không muốn ba mẹ nó bị áp lực nhiều hơn nữa nên nó sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp đỡ cha mẹ nó một phần nào đó, và để họ không cảm thấy xấu hổ khi sinh nó ra.

Từ xa xa có một người đàn ông tiến đến ngôi nhà lá nhỏ bé của nó.Nó hớn hờ chạy tới:"Ba"_ nó cất tiếng gọi to.

Nó chạy tới ôm cha nó.Cha nó nở lại một nụ cười nhìn nó, rồi cha nó dắt nó vào nhà.Để dụng cụ làm nông vào vách tường, cha nó lấy ra một cái gì đó xoay xoay thử đó nhìn rồi lại cất vào.

-Hôm nay cha bắt được con cá to lắm con muốn ăn canh hay là cá nướng?._ cha nó hỏi.

-Dạ nấu canh đi cha để con đi hái đồ để nấu canh nha !._ nó vui vẻ đáp.

Thế là hai người bắt tay vào việc. Cha nó nấu com xong rồi quay sang mổ cá.Còn nó thì hí hửng đi hái đồ nấu canh.Vài phút sau đó thì mẹ nó về, mẹ nó mua khá nhiều đồ linh kinh. và mua cả vài xâu thịt nướng mà nó thích ăn nữa.Nhưng những đồ linh kinh kia thì nó không được động vào.

Loay hoay cả buổi chiều, nhà nó cũng bắt đầu ăn tối.Cả gia đình cùng nhau cười đùa vui vẻ và kể nhau nghe những chuyện vui trong ngày.Nó cười híp cả hai mắt, cười đến sặc sụa.Lòng nó vui vẻ biết bao, nó mong rằng giây phút này hãy mãi mãi dừng lại để nó được cảm nhận sự ấm áp của hạnh phúc thêm một chút nữa.Bởi nó biết nó đang....mơ.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ăn tối xong thì nó ngồi học bài và soạn bài một cách tỉ mỉ, mẹ nó thì ngồi bên cạnh nó và giúp nó làm bài tập, còn cha nó thì đứng đưa chiếc võng mà coi tin tức trên chiếc TV nhỏ bé .Rồi đến một lúc nào đó cả ba đã không hẹn nhau mà tất cả đều có mặt ở trên giường,cùng nhau nói "chúc ngủ ngon".Vậy là trong căn nhà chỉ còn lại sự im lặng, vắng vẻ đến rung người.Trên chiếc giường nhỏ bé là một là một gia đình ba người đang ôm nhau ngủ rất ngon, và hình như khoé miệng của họ đang...cười.Những ngày sau đó vẫn thay nhau đến một cách vui vẻ.Buổi sáng nó và mẹ nó sẽ cùng nhau ăn com cùng nhau cười đùa, sau đó nó sẽ cùng Ngọc Trâm vui vẻ nắm tay nhau đến trường, tối về cả gia đình nó lại cùng nhau ăn com tối rồi cùng nhau ngủ trên chiếc giường nhỏ bé mà ấm áp,cùng nhau bước chân vào.... giấc mơ hạnh phúc.

"Loạt soạt"_ những tiếng động nhỏ bé làm cho một cô bé nhạy cảm như nó phải thức giấc.

-Mẹ! mẹ đang làm gì vậy ạ ?_ nó tò mò hỏi.

-Hả ? à mẹ thấy khó ngủ nên ra ngoài hóng mát thôi mà._ mẹ biết nó thức giấc nên đã nhanh tay thu dọn đồ đạc một cách nhanh chóng.

-Vậy ạ !mà 2h mấy sáng mà ngồi đây hóng mát lờ cảm lạnh sao mẹ.Thôi mẹ vào ngủ tiếp đi._ nó nũng nịu.

-Thôi gần cả 3h rồi mà còn ngủ sao được, mà nay làm gì quan tâm đến mẹ nữa vậy? mọi bữa cô nương đây ngủ như chết luôn mà._ mẹ nó cười châm chọc.

-Mẹ này, con có ngủ như chết đâu._ nó giận lẫy nói.

-Rồi rồi, mẹ ở đây hóng mát chút rồi làm đồ ăn sáng với lại sẵn làm cho cha con một hộp cơm đem đi ruộng nữa....

-Vậy con ở lại giúp mẹ nha!_ nó cắt ngang lời mẹ.

-Thôi đi cô nương. Đi ngủ thêm chút nữa đi._ mẹ nó nói.

-Vậy con vào ngủ thêm chút nữa nha mẹ!

-Ừ, đi đi cô nương._ mẹ nó yêu thương nói.

Bóng nó mất hút dần... Khi xác định nó đã ngủ thì mẹ nó lại lôi ra một mớ vải và tiếp tục may thứ gì đó....

Hôm nay nó ăn cơm rồi đi học rất sớm, nhưng mà hôm nay Ngọc Trâm không qua rủ nó đi học, bởi vì hôm qua Ngọc Trâm nói là hôm nay cô bạn có việc bận.

-Chúc mừng sinh nhật !_ Ngọc Trâm vui vẻ nói với nó rồi chìa tay đưa cho nó một món quà nho nhỏ.

Nó há hốc mồm kinh ngạc nhìn 2 chiếc nhẫn trên tay Ngọc Trâm, thì ra là cô bạn đã chuẩn bị quà sinh nhật cho nó nên mới không qua rủ nó đi học.

-Cho mình luôn 2 chiếc à ?_ nó thắc mắc hỏi.

-Không 1 chiếc thôi còn chiếc còn lại là của tui._ cô bạn cười với nó.

Nó cười với Ngọc Trâm rạng rỡ như một bông hoa của ánh ban mai đang được dịp nở rộ.

-Cảm ơn bạn nhiều lắm._ mắt nó đã ươn ướt từ khi nào.

-Nó sẽ trọng trung cho tui và bạn nếu như mai này tui và bạn xa nhau thì sẽ luôn nhớ về nhau khi nhìn thấy nó. Vì vậy hãy giữ cho tốt nha !

-Ừ mình sẽ giữ nó cẩn thận._ nó cười đáp.

Cả hai vui vẻ trò chuyện cùng nhau cho đến khi tiếng trống trường vang lên.

Bữa cơm tối,

-Chúc mừng sinh nhật!_ ba mẹ nó cười vui vẻ nói và chìa ra quà của mình trước mặt nó.

Nó ngơ ngác và đầy bất ngờ. Nó không thể tin rằng ba mẹ nó vẫn nhớ ngày sinh nhật của nó. Nó khóc trong hạnh phúc.

-Cảm ơn ba mẹ!_ nó nói mà chợt nhớ về vài hôm trước, thì ra hôm đó không phải mẹ nó khó ngủ mà là muốn làm cho nó chú gấu bông nhỏ nhắn này, còn cha nó thì có vài vết cứa của chiếc dao nhỏ bé trên đôi bàn tay chỉ vì muốn làm cho nó một ly gỗ để đựng viết và hình như trên chiếc ly đó có khắc vài chữ. Nó nhìn vào hai món quà rồi òa khóc. Nó vươn tay muốn ôm cha mẹ nó nhưng khi tay nó vừa chạm vào cha mẹ nó thì cha mẹ nó biến mất. Nó bàng hoàng không biết chuyện gì đang xảy ra.

-Ba...mẹ...._ nó chạy khắp nơi trong căn nhà lá nhỏ bé để tìm kiếm bóng hình cha mẹ nó.

Đi khắp nơi trong nhà và gọi ba mẹ nó nhưng đáp lại nó chỉ là tiếng im lặng đáng sợ của màn đêm. Nó kiệt sức và ngã quỵ xuống đất.

-BAAAAA....MEEEEEEE.....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nó choàng tỉnh dậy, không biết từ lúc nào mà áo ngủ của nó đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, mặt nó tái xanh và nhể nhại mồ hôi. Nó thất thần và nhìn về phía chiếc bàn học, những món quà năm đó vẫn còn nằm ngay ngắn trên chiếc bàn học của nó, nó lại đưa tay nó lên để xác nhận rằng chiếc nhẫn vẫn nằm trên tay nó. Nó rời chiếc giường của nó và đi đến chiếc bàn học. Nó ôm những thứ đó vào lòng, con gấu nhỏ bé và chiếc ly gỗ là món quà mà ba mẹ đã tặng nó vào ngày sinh nhật nó 8 tuổi. Tất cả những gì trong giấc mơ là những kỷ niệm ngày còn bé của nó... Những gì mà nó từng gọi là "hạnh phúc". Vào ngày lễ tổng kết của lớp năm, nó đang đi về nhà thì gặp một bà cụ bán vé số, bà cụ gặp ai cũng mời mọc mua giúp bà một tờ vé số nhưng không ai mua giúp bà, thậm chí họ còn mắng bà, nói bà bị tâm thần và đẩy bà một cách không thương tiếc. Nó chạy tới đỡ bà cụ ngồi ở một gốc cây rồi từ trong cặp lấy ra 100.000 nghìn để mua vé số cho bà. Đó là số tiền mà nó giành được trong cuộc thi viết văn của trường, vốn dĩ là nó định sẽ mua quà cho cha mẹ nó bằng số tiền đó nhưng khi thấy bà cụ thì nó lại không thể kiềm lòng được nên đã lấy hết số tiền đó để mua vé số giúp bà cụ. Và rồi ngày hôm sau nó nhận được một tin chấn động rằng tất cả mười tám vé số mà nó đã mua từ bà cụ đều trúng giải, hơn nữa còn là giải đặc biệt. Nó vui mừng không tả, nó chạy ngay về nhà để thông báo cho ba mẹ mình biết vừa đi nó vừa nghĩ tới chuyện ba mẹ nó sẽ không còn phải dậy sớm để đi ruộng nữa còn mẹ nó thì sẽ không đi làm với chiếc xe đạp cũ kĩ nữa. Khi ba mẹ nó biết thì không thể vui hơn, đi nhận giải xong ba mẹ nó quyết định sẽ chuyển nhà lên thành phố. Nó bàng hoàng trước quyết định của ba mẹ, nó không hề nghĩ rằng ba mẹ nó sẽ quyết định như vậy, nó chỉ muốn ba mẹ nó đỡ vất vả hơn thôi chứ nó không hề muốn rời khỏi nơi đây. Ngày nó đi cả xóm đều tới tiễn nó, Ngọc Trâm cũng đến. Ngọc Trâm đã nói với nó là đừng bao giờ quên Ngọc Trâm và những người nơi đây, mọi người sẽ luôn nhớ về nó. Ngọc Trâm khóc và nó cũng khóc... Cho đến khi cha mẹ nó bảo nó lên xe... tất cả những gì nó làm lúc đó là vẫy tay chào mọi người. Ngồi trong xe nó chỉ lặng thinh mà nhìn vào chiếc nhẫn, kỷ vật của nó và Ngọc Trâm... Đến ngôi nhà mới nó đã há hốc mồm kinh ngạc vì nó không thể tin vào mắt mình nữa, một ngôi nhà màu trắng to và rộng rãi như lâu đài của những câu chuyện cổ tích, ngôi nhà có một cái sân rất rộng và đầy hoa hồng, bên phải góc sân là một cái xích đu màu trắng to đủ dùng làm cho vẻ đẹp của ngôi nhà càng được tô đậm. Những ngày đầu nó hí hửng chạy nhảy khắp căn nhà, tiếng cười của nó vang dội khắp căn nhà làm cho căn nhà trở nên nhộn nhịp. Căn nhà vẫn nhộn nhịp như căn nhà nhỏ của nó trước đây, buổi sáng nó sẽ cùng ăn cơm với ba mẹ nó, buổi tối cha mẹ nó sẽ nghe nó kể chuyện về trường mới về bạn bè và thầy cô... Thời gian cứ như vậy mà trôi đi êm đềm và hạnh phúc, nhưng rồi những ngày nó trò chuyện cùng cha mẹ nó ít dần, ba mẹ nó ngày càng bận rộn hơn ngay cả bữa sáng cũng không như trước nữa, không còn nhộn nhịp vui vẻ mà thay vào đó là sự u ám đến run người... Ba mẹ nó chỉ nói với nó rằng ba mẹ nó bận việc rồi đi ngay bỏ mặc nó một mình trên cái bàn ăn rộng lớn... dần dần nó ghét những cuộc gọi vào buổi sáng nhưng mỗi buổi sáng nó vẫn nghe thấy tiếng điện thoại vang... Vậy là những ngày nó nũng nịu với mẹ đã biến mất, những ngày đi công viên với cha mẹ nó cũng mất, thời gian bên cạnh ba mẹ nó ít dần và càng ngày càng ít đi... Nói đơn giản hơn thì ba mẹ nó đã không còn quan tâm đến nó.... Ba mẹ nó đã thay đổi và nó cũng thay đổi, ba mẹ nó thay đổi vì tiền còn nó thì thay đổi vì hai từ... "ba mẹ".

Nó nhét môi tạo thành một đường cong của sự mỉa mai.

- Hà Mi à ! ba mẹ mày đã không còn như trước họ không còn là một người công nhân hèn mọn hay là một người nông dân khổ rách áo ôm, bây giờ họ đã là ông bà chủ của những công ty lớn mất rồi. Họ có tham vọng của họ, còn mày... mày không bao giờ đáng giá bằng hai chữ " tiền bạc " đâu... Và mãi mãi hạnh phúc sẽ không đến bên mày một lần nào nữa, thật là mỉa mai..... _ nó tự nói với mình bằng một giọng thê lương.

Từ khi ba mẹ nó bận rộn với công việc của mình thì nó cũng thay đổi. Hà Mi của ngày nào luôn luôn vui vẻ, luôn luôn tươi cười cho dù là té rất đau, luôn luôn nói đừng bỏ cuộc với người khác thì Hà Mi bây giờ không thể làm được, nó ít nói, trầm cảm và trên khuôn mặt nó bây giờ lúc nào cũng mang theo sự u buồn, đôi môi không còn nở nụ cười nữa mà thay vào đó là sự u ám đến đáng sợ, ánh mắt ngây thơ và hồn nhiên như một thiên thần ngày nào bây giờ lại được thế chỗ bằng một ánh mắt u sầu làm cho người khác chỉ có thể cảm thấy sự lạnh lẽo phát ra từ người con gái nhỏ nhắn này.

- Cộc..cộc.. _ cửa phòng nó đột nhiên vang lên

- Ai đó?

- Cô chủ ! đã đến giờ ăn sáng rồi ạ ? _ người giúp việc lễ phép nói.

- Tôi biết rồi ! à giúp tôi dọn cơm cho ba người ăn. _ nó đồng dạng nói với chị giúp việc.

- Vâng ạ.. _chị giúp việc thắc mắc nhưng vẫn làm theo.

Thay đồng phục đi học xong nó đi xuống lầu rồi ngồi xuống bàn.

- Xuân Ngọc ba mẹ tôi đâu ? - nó hỏi người giúp việc.

- Dạ bà chủ thì vừa đi công ty, còn ông chủ thì đi kiểm tra bản thiết kế rồi.

- Được rồi gọi Ngọc Châu ra đây, chị và cô ấy sẽ ăn cơm cùng tôi.

- Ấy ấy không được ờ ông bà chủ mà biết thì..

- Tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm, sau này không có 2 người đó ở nhà thì các chị cứ ngồi ăn cơm cùng tôi. _ nó cắt ngang lời Xuân Ngọc.

- Vâng ạ.

- Tôi no rồi tôi đi học đây ! _ nó thấy sự gượng gạo của 2 người giúp việc nên viện cớ.

-Đề tôi nói Trung Kiên đưa cô chủ đi học._ Ngọc Châu nhanh nhẩu nói.

-Không cần, còn sớm nên tôi muốn đi bộ với lại hôm nay tôi muốn hít thở chút không khí.

Nó rồi nó đi nhanh ra phía cổng.Bước nhanh trên con đường đầy nắng,nó đang mơ màng thì...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

-Ui da...._ nó ngã xuống via hè, hình như nó vừa chạm phải ai đó.Nó vội vàng nhặt lấy chiếc cặp nhỏ bé của mình rồi tiến lại gần người đó.Là một người con trai...-Bạn có sao không?_ nó lo lắng hỏi.

-Tôi không sao chỉ....

-Không sao là tốt rồi vậy chào nhé mình đang bận..._ nó cắt ngang lời nói của hắn rồi cứ thế mà cắm đầu chạy,bởi vì nó sắp... trễ học mất rồi....chạy hi học đến trường rồi sau đó là lớp nó.

Nó để cái cặp lên trên bàn rồi thở.Những giọt mồ hôi cứ như được dịp ra ngoài cứ thế chạy dài trên má nó.

-Chạy gì mà dữ vậy? Uống chút nước không?_ Huyền Trân hỏi han.

-Không cần đâu mình ổn mà._ nó từ chối khéo.

Câu nói của Huyền Trân lại làm cho nó nhớ biết bao, nó rất nhớ Ngọc Trâm.. người bạn duy nhất hiểu nó và cũng là người bạn thân duy nhất của nó, nó luôn chờ đợi những tin tức về Ngọc Trâm nhưng những gì nó nhận được từ thám tử chỉ là con số 0. Từ ngày nó đi nó đã không còn biết được thêm một chút tin tức nào từ Ngọc Trâm nữa, nó vẫn luôn tự hỏi "không biết Ngọc Trâm đang ở đâu? sống như thế nào? có tốt không?" những câu hỏi đó vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nó làm nó không biết phải đối diện như thế nào.

-Cậu thật sự ổn sao?_ Huyền Trân thấy sắc mặt nó không tốt nên lo lắng hỏi.

-Ừ, mình ổn mà._ nó qua loa cho xong chuyện.

Từ ngày đầu vào lớp chỉ có Huyền Trân nói chuyện với nó ngoài ra không còn người bạn nào nói chuyện với nó nữa.Nó vui biết bao khi trong lớp ít ra vẫn có một người xem mình là bạn và trò chuyện cùng mình,nó như thấy được Ngọc Trâm trong con người của Huyền Trân vậy, hai người đều rất tốt, hòa nhã,vui vẻ và đặc biệt là sở hữu một nụ cười làm nó cảm thấy ấm lòng.

-Tất cả im lặng._ "bà la sát" hừ giọng.

Cả lớp đang nháo nhào và ồn ào bỗng im lặng đến rợn người.Dòng suy nghĩ mơ hồ của nó cũng theo đó mà bị cắt đứt.

-Hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới vào học._ nói rồi "bà la sát" nhìn về phía cửa.

Cả lớp tròn tròn hai mắt, bước vào lớp là một cậu con trai có nước da trắng và nụ cười đẹp như một thiên thần, xung quanh tỏa một cái gì đó khiến cho người khác phải đắm đuối, mê mẩn.Nhưng hình như nó đã gặp người này ở đâu rồi thì phải,nó lại suy nghĩ xem mình đã gặp người này ở đâu.Cả lớp đang im lặng bỗng lại nháo nhào, bàn tán về "hot boy" mới đến.Lũ con trai thì tròn to mắt mà há hốc mồm còn lũ con gái thì khỏi nói cũng biết.

-Chào các bạn ,mình tên là Thiên Khải. Bắt đầu từ ngày hôm nay mình sẽ là thành viên mới của lớp học rất mong được các bạn giúp đỡ._ hắn đồng dạng nói rồi lại nở một nụ cười khoe chiếc răng khểnh xinh đẹp,xung quanh hắn tỏa ra một thứ gì đó rất...mê hoặc.

"Bà la sát" nhìn một vòng trong lớp rồi dừng ánh mắt tà mị ở bàn của nó.Đột nhiên nó cảm thấy có cái gì đó làm nó sợ đến rợn người.

-Em xuống ngồi cùng bạn Hà Mi nhé!_ "bà la sát" vui vẻ nói với hắn.

"Hà..." tại sao lại là nó? Nó cũng rảo mắt xung quanh lớp học và phát hiện ra một điều vô cùng vô cùng khủng khiếp. Trong lớp học chỉ còn lại một chỗ trống duy nhất mà chỗ đó chính là chỗ ngồi kế bên nó..."Trời ạ, hôm nay ăn gì mà xui thế không biết.Nếu biết trước sẽ phải ngồi với con trai thì nó ngay từ ngày đầu tiên vào lớp nó đã dành dự một ai đó để dự chỗ ngồi cùng rồi.. TT^TT" .Lúc trước nó vì không muốn làm đôi bạn cùng tiến với bất cứ ai nên mới chọn ngồi một mình,giờ thì vui rồi,"lại còn ngồi kế "hot boy" nữa chứ TT^TT, kỳ này tiêu rồi..." nó lại suy nghĩ.

-Vâng ạ._ hắn vui vẻ trả lời.

-Được vậy em về chỗ đi để còn bắt đầu tiết học nữa. Còn nữa từ giờ hai em sẽ là bạn học cùng tiến vì vậy hãy giúp đỡ lẫn nhau nha._ "bà la sát" đồng dạng nói.

-Vâng ạ._ nó và hấn đồng thanh đáp.

-Vậy em về chỗ đi.

Hấn đi đến đâu thì bao nhiêu ánh mắt của con gái bám theo đến đó,đã vậy hấn không ngượng mà còn vui vẻ trêu ghẹo lũ con gái đó nữa chứ...cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt của hấn làm nó không có thiện cảm mấy với hấn vì vậy nó cũng chẳng thêm quan tâm tới hấn.Đến bên cạnh nó, hấn lại giờ cái nụ cười chết người đó trò chuyện với nó.

-Chào bạn, mong bạn giúp đỡ._ hấn cười nói

-Chào bạn._ nó quay sang nhìn hấn lạnh lùng nói.

Khi quay trở lại bảng thì....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Một điều cực kỳ kinh khủng đang xảy ra với nó.Tất cả những đứa con gái đều nhìn nó bằng một ánh mắt sắc bén...-Sao lại nói chuyện với người đẹp như vậy chứ,thật là không biết thương hoa tiếc ngọc mà._ Ngọc Lan mỉa mai nói.

-Cũng chỉ là ngồi chung với người đẹp thôi mà,có cần kiêu vậy không ?_ một bạn nữ khác lại lên tiếng.

-Phải phải ngồi chung với người đẹp như vậy là may mắn ba kiếp của nó vậy mà không biết trân trọng._ cả lớp lại bắt đầu bàn tán,chỉ trích nó.

Nó vẫn giả ngây làm như mình không biết gì ung dung lấy sách vở ra.

-Cả lớp trật tự. Lấy sách Anh ngữ ra chúng ta học tiếp phần ngày hôm qua._ "bà la sát" quát rồi đồng dạng nói.

Nó vẫn ngồi học bình thường, không hề để tâm đến hấn ,xem hấn như không khí và lẳng lặng xem sách rất bình thường.Từ đầu tiết hấn đã cảm thấy khó chịu tại sao nó lại không hề nói chuyện với hấn,trước đây hấn đi tới đâu thì con gái lại theo chân đến đó,hấn nhớ có một lần cô bạn cùng bạn đã bắt chuyện với hấn từ đầu tiết học cho đến khi ra về làm hấn vô cùng khó chịu vậy mà nó lại không hề nói gì với hấn ngoài hai từ "chào bạn", hấn tức đến điên người, quay sang nhìn nó, nó vẫn chăm chú mà không hề quan tâm hấn,"cũng dễ thương chứ nhỉ" hấn nghĩ thầm.Bất chợt cây bút chì của nó rơi xuống, nó khum người xuống nhặt cây bút chì, hấn nhìn bóng lưng của nó và nhận ra một điều gì đó quen quen.Nó làm sao mà không biết này giờ hấn nhìn nó, bất chợt có chút khó chịu.

-Cậu nhìn cái gì?_ nó khó chịu hỏi.

-Cậu không định xin lỗi tôi à?

-Vì sao tôi phải xin lỗi cậu?

-Vì cậu va phải tôi, tôi còn cảm thấy ê ẩm cả người đây này.

-Cậu lúc đó nói không sao rồi còn gì.Thế thì quái gì tôi phải xin lỗi cậu._ nó hơi ngạc nhiên thì ra hấn là người mà nó va phải hèn gì nhìn hấn nó thấy có chút gì đó quen quen.

Hấn vì câu nói của nó mà tức muốn ối cả máu,nếu như chỉ là câu nói thôi thì hấn không để tâm nhưng đằng này nó lại không nhìn hấn, cứ cặm cụi viết bài mà nói chuyện với hấn,hà chẳng phải không xem hấn là gì sao? "Chưa có người con gái nào dám đối xử với Thiên Khải này như thế, Hà Mi... hãy chờ đây sẽ có một ngày cậu phải hối hận khi đã đối xử với tôi như thế"hấn nghĩ thầm rồi bắt đầu kế hoạch trả thù.

Reng...reng...reng..

Thế là đã đến giờ nghỉ, Huyền Trân vui vẻ lôi kéo nó đi xuống căn tin, Huyền Trân đã xem nó là bạn thân kể từ ngày đầu vào lớp vì vậy cũng chỉ nói chuyện với nó còn những người khác thì cũng ít tiếp xúc.

-Đồng thế này thì coi như toi luôn bữa trưa của mình rồi._ Huyền Trân than thở.

Nó nhìn cái căn tin nhỏ bé rồi cũng bĩu môi, cũng phải thôi trường nó to và rộng thế này chứa cả ngàn học sinh một buổi chứ chả ít. Trong suy nghĩ của nó thì khung cảnh hiện giờ cứ như là một lũ kiến đang bu một viên đường vậy.

-Xin lỗi có thể cho mình mua trước không ? _ một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nó quay sang nhìn rồi há hốc mồm kinh ngạc. Cả một đám nữ sinh đang nhường cho hắn mua trước, trời ạ chỉ cần một câu nói như vậy thôi sao... Cũng phải thôi người ta là "hot boy" cơ mà, nhưng mà nó lại không cam tâm rõ ràng là hắn đến sau sao lại được ưu ái mua trước chứ... Nó chẳng nói chẳng rằng đi một mạch về lớp trong khi quên mất rằng còn phải chờ Huyền Trân.

-Hức... tự nhiên chạy lên lớp mà không nói tiếng nào, làm hại tui tìm bạn khắp nơi._ Huyền Trân giận lẫy nói.

-Xin lỗi vì mình chợt nhớ ra mình có chuyện gấp cần giải quyết, để lần sau tui mua kem đền bù cho bạn nha._ nó cầu xin tha thứ.

-Nhớ nha... _Huyền Trân vui vẻ nói, làm sao có thể cưỡng lại kem đây bởi vì kem là món mà cô bạn này thích nhất."Hà Mi cũng tốt quá nhỉ ? người thì dễ thương lại còn rất quan tâm tới người khác, mình không nói với bạn ấy rằng mình thích ăn kem mà bạn ấy cũng biết... chỉ có điều hơi lạnh lùng với lại ít nói, trầm lặng nữa, ăn sâu trong đôi mắt là một thứ u buồn nào đó làm cho người khác khó thể đoán được cô bạn đang nghĩ gì, nhưng mà người xinh đẹp như bạn ấy lại chưa bao giờ thấy bạn ấy cười nhỉ?" Huyền Trân suy nghĩ, muốn hỏi nó thì lại bắt gặp ánh mắt sâu xa của nó thế là cứng họng luôn...

-À mà sao cậu mua đồ nhanh vậy._ nó tò mò hỏi.

-Bạn xem có phải là tui may mắn quá không ? đang đi mua bánh mì thì gặp Thiên Khải bạn ấy đã mua giúp mình những thứ này đó. Thiên Khải đúng là tốt thật, đẹp trai lại còn tốt bụng nữa. Sau này ai mà làm vợ cậu ấy chắc sẽ hạnh phúc lắm._ Huyền Trân vừa nói vừa mơ màng tưởng tượng.

Hắn đúng lúc đi ngang qua cửa sổ liền nghe hết những gì Huyền Trân nói" Hà Mi cậu đã biết sự lợi hại của "mỹ nam" này chưa, hãy mà hối hận ngay bây giờ đi bởi vì tui vẫn chưa để tâm đến cậu đâu, nếu không thì ngày mai cậu sẽ gặp những điều vô cùng khủng khiếp."hắn lại nghĩ thầm, đôi môi nhếch lên tạo thành một đường cong đầy tà mị...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Reng...reng...renggg.-Các em ở lại một chút, cô có chuyện muốn thông báo. Từ đây đến cuối tháng là hết hạn đăng ký tham gia các câu lạc bộ, vì vậy các em hãy tranh thủ chọn cho mình một câu lạc bộ nào đó vừa ý rồi đăng ký với lớp trưởng Ngọc Lan. Khi đã đăng ký thì các em sẽ có buổi họp mặt và các buổi hoạt động thử nếu như các em cảm thấy không hợp thì có quyền đổi câu lạc bộ khác nhưng không được quá mười câu lạc bộ. Các em đã rõ chưa? _"bà la sát" phấn khởi nói.

-Vậy cô ơi ! nếu như bị đuổi khỏi câu lạc bộ thì sao ạ ? _một bạn nữ hỏi.

-Vậy thì phải tìm câu lạc bộ nào đó để tham gia hoạt động bởi vì các hoạt động này sẽ cộng điểm vào điểm vào sổ thành tích rồi từ đó sẽ lựa chọn ra người có thành tích cao nhất để đại diện cho trường của chúng ta thực hiện các công tác từ thiện và nhiều buổi họp báo chí khác. Các em tuyệt đối phải chọn cho mình ít nhất là một câu lạc bộ để tham gia, không được bỏ qua chuyện này, ok?

-Vậy nếu tham gia càng nhiều câu lạc bộ thì càng có nhiều thành tích phải không cô ? _ một bạn nam thắc mắc.

-Ừm, đúng rồi !

Cả lớp lại nháo nhào bàn tán. Trong một phút từ lớp học lại trở thành phiên họp chợ.

-Cô ơi ! nếu như không chọn câu lạc bộ nào hết thì có ảnh hưởng tới thành tích học tập không ạ ? _ nó chán chường hỏi.

-Không nhưng chẳng lẽ em không muốn làm đại diện cho trường sao ? Nghe nói là đại diện của trường sẽ có những buổi họp báo và chụp hình cho sản phẩm mới của công ty nước hoa DG nổi tiếng nhất nước ta nữa đó, biết đâu sẽ được hãng DG cho một sản phẩm nào đó dùng thử.

Một lần nữa cả lớp lại bàn tán sôi nổi.

-Á, nước hoa của DG chẳng phải là nổi tiếng nhất sao? Nghe nói chỉ có mấy nghệ sĩ mới xài được thôi, oa lại còn có cơ hội dùng thử nước hoa nữa chứ thích thật đấy.

-Ừ, biết đâu còn có cơ hội làm người quảng cáo cho hãng DG.

-Oa thích chết mất.

"Nước hoa của công ty mẹ nó lại nổi tiếng thế sao? chả trách mẹ nó lại bận rộn thế kia... công ty nổi tiếng như vậy thì còn thời gian đâu mà lo cho đứa con gái này chứ." _nó nghĩ trong lòng rồi lại thấy mắt mình ươn ướt,nó vội lấy tay lau đi rồi lại hững hờ nhìn ra cửa sổ thả tâm hồn mình theo những đám mây bồng bềnh trên bầu trời xanh biếc.

-Cậu không có gì để nói với tôi sao ?_ hần lại thấy nó suy nghĩ đắm chiều mà không thêm quan tâm hần thì máu lại dâng trào.Chẳng lẽ nó muốn hần phải trả thù nó thật sao? Lại còn chẳng thêm nói với hần câu nào,nó xem hần là cái gì? "Hay cô ta không phải là con gái nhĩ ?" đột nhiên trong đầu hần lóe lên cái suy nghĩ kỳ quái này.

-Cậu muốn tôi nói gì?_ nó hững hờ đáp.

-Xin lỗi._ hần ma mẫn nói.

-Mắc gì cậu phải xin lỗi tôi.

-Cậu... tôi nói là tôi muốn cậu xin lỗi tôi.

-Xin lỗi._ nó vẫn nhìn ra cửa sổ...

-Cậu... được tôi chấp nhận...

-Nếu các em không còn thắc mắc thì các em có thể ra về._"bà la sát" đồng đặc tuyên bố.

Nó như thể chờ đợi câu nói này đã ngàn năm, "bà la sát" vừa nói xong thì nó đã rời khỏi chỗ ngồi cùng hòa theo mọi người mà ra về.Đề lại trong lớp là một tên con trai đang cực kỳ.... giận dữ.Hần nhìn theo bóng lưng của nó ngơ ngác đến ngơ ngác "Chưa ai dám như vậy với Thiên Khải này, Hà Mi cậu được lắm,hãy chờ đó tôi sẽ làm cho cậu phải trả giá.."

Trên con đường đầy những bóng cây, nó như hòa mình vào thiên nhiên thơ mộng.Nó vừa đi vừa ngắm nhìn thành phố xinh đẹp trong khoảnh khắc chiều tà đầy thơ mộng.. Rồi nó bỗng dừng lại bước chân của mình và hướng mắt tới băng ghế đá...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trên chiếc ghế đá nhỏ bé, một cô bé xinh xắn dễ thương,mặc chiếc đầm màu hồng làm cho cô bé cực kỳ đáng yêu hết như một thiên thần được trời cao ban tặng cho cuộc sống.Thế nhưng tại sao cô bé lại khóc?."Chắc lại lạc ba mẹ đây mà" nó suy nghĩ rồi bước đến bên cạnh cô bé.Ngồi xuống bên cạnh cô bé, nó kiểm lòng không được hỏi...-Sao em ngồi khóc ở đây thế?

-Lucky của em mất tiêu rồi._ cô bé meo meo nói.

-Lucky?!!!

-À Lucky là chú chó của em._ cô bé giải thích.

-Thế em đã đi tìm chưa ?

-Em đã đi tìm gần đây rồi nhưng không có._ cô bé lại tiếp tục khóc.

-Vậy chị giúp em tìm nha._ nó an ủi.

-Chị nói thật chứ?

-Nhìn chị giống đang nói dối lắm ư ?

-Cám ơn chị._ cô bé vui mừng cảm ơn nó rồi rít.

-Chưa tìm được mà cảm ơn gì chứ... Vậy thì chị và em sẽ chia nhau ra tìm, nhưng mà em cũng đừng có đi xa quá ngộ nhỡ bị bắt cóc thì coi như tiêu luôn

đó.

-Dạ em biết rồi.

Thế là nó và cô bé chia nhau tìm chú chó, sau gần cả tiếng đồng hồ nó chạy đông chạy tây tìm kiếm nhưng đáp lại nó chỉ có tiếng của gió và tiếng lá cây xào xào. Nó thở hồng hộc rồi tựa vào gốc cây trong một công viên. Bỗng nó nghe thấy tiếng "sột soạt" từ một bụi rậm gần đó. Nó lấy hết can đảm tiến lại gần, trong bụi rậm là một chú chó to có bộ lông màu vàng óng mượt đang say sưa đùa nghịch với chiếc bao ni lông. Nó nhào tới ôm chú chó rồi chạy đi tìm cô bé, giờ thì nó lại lạc mất cô bé. Nó ôm chú chó trong tay rồi cứ thế mà chạy đi tìm cô bé, bỗng chú chó nhảy khỏi tay nó rồi chạy thục mạng, nó cũng chạy theo. Khi chú chó dừng lại thì nó nghe thấy tiếng của con trai và tiếng thút thít của cô bé.

-Con chó yêu quý của mày đâu rồi ? Haha con nhỏ không cha không mẹ như mày đến cả chó cũng chẳng thèm theo mày nữa rồi haha._ một cậu nhóc nói sau đó là cả đám cùng cười to về sáng khoái.

-..._ cô bé không nói gì, chỉ cúi đầu xuống. Xung quanh chỉ còn lại tiếng cười của bọn nhóc và sự tĩnh lặng toát ra từ người của cô bé.

Nó buồn và nhớ lại rằng khi còn là một con bé nghèo khó nó cũng bị bạn bè nhục mạ như vậy. Bọn họ nói nó là một con nhỏ bẩn hèn, nói mẹ nó chỉ là một con mụ công nhân hèn mọn, nói cha nó chỉ là một người nông dân khổ rách áo ôm còn nhà nó thì không xứng để làm cái chuồng lợn, và rồi bọn họ cũng đã cười nhạo nó như cô bé này. Nhưng đã không có một ai lên tiếng giúp nó, bây giờ nó muốn giúp cô bé, nó không muốn nhìn thấy hình ảnh ngày xưa của mình trong cô bé, nó không muốn cô bé chất chứa nỗi đau trong lòng, nó muốn nhìn thấy nụ cười thiên thần của cô bé. Nó chạy tới chỗ cô bé và bọn nhóc chưa kịp nói điều gì thì bọn nhóc đã bị nó làm cho sợ hãi mà bỏ chạy.

-Em không sao chứ?_ Nó lo lắng hỏi.

-...._ cô bé vẫn không trả lời nó, trên người vẫn toát ra một sự cô đơn u sầu làm cho nó bất chợt cảm thấy mình thật vô dụng.

Trong một bụi cây gần đó một chú chó có bộ lông màu vàng phớt ra, hướng tới cô bé mà lao vào. Chú chó vùi đầu vào lòng cô bé như thể đang tìm kiếm hơi ấm.

-Aaaaa, Lucky... cũng đã đi đâu vậy, có biết là chị lo cho cưng lắm không?_ cô bé vuốt ve Lucky, trên mặt hiện ra một tia vui mừng.

-Chị tìm thấy nó ở công viên đấy.

-Cám ơn chị_ cô bé vui vẻ nở một nụ cười rồi cảm ơn nó rồi rít.

-Em tên gì?

-Em tên Thanh Hồng..._ cô bé vừa vuốt ve Lucky vừa cười nói với nó.

Trong buổi hoàng hôn đẹp rực rỡ có hai bóng hình một lớn một nhỏ và một chú chó cùng nhau trò chuyện về bản thân và cùng nhau ngắm nhìn hoàng hôn phía xa. Ở nơi chân trời mặt trời màu đỏ hết như một quả bóng nhỏ bé của bầu trời rộng lớn đang lặn dần... lặn dần.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Sau một hồi nói chuyện với nhau thì trời cũng chập tối, nó tạm biệt Thanh Hồng rồi đi về nhà. -Em có thể làm bạn với chị không?_ Trước khi nó chưa đi xa thì cô bé hỏi nó.

-Tại sao em lại muốn làm bạn với chị?_ nó ngạc nhiên hỏi lại cô bé, nó chưa bao giờ nhận được một lời mời kết bạn nào trước đây. Mọi người ai cũng xa lánh nó và cho rằng nó là một con nhỏ quái đản, vì thế mà từ lúc vào lớp 10 nó chỉ có duy nhất Huyền Trần là bạn.

-Bởi vì chị rất dịu dàng và.... và thú vị._ cô bé nở một nụ cười rồi nói với nó.

-Được._ nó vui vẻ đáp lại cô bé nhưng nó vẫn không nở nụ cười nào.

-Nếu được thì ngày mai chị có thể ra đây để chơi với em và Lucky không ạ?

-Được, vậy mai gặp lại nhé !_ nó hứa hẹn.

-Vậy ạ ! tạm biệt chị!_ cô bé vẫy tay chào nó.

-Chào em !_ nó vẫy tay chào cô bé rồi từ từ bóng nó mất hút dần trên con đường nhỏ bé.

Trên đường về nhà nó cứ suy nghĩ về cô bé Thanh Hồng,thật ra cô bé rất đáng thương, mẹ thì mới mất vài hôm trước còn cha thì mất tích ngày hôm qua, họ hàng thì chỉ lo tranh giành tài sản của cha cô bé, không ai nhận nuôi cô bé họ còn đuổi cô bé ra khỏi nhà,bạn bè vì thấy cô bé bị mất cha mẹ không buồn thay mà còn trêu chọc nói cô bé là một con nhỏ mồ côi, người bạn và cũng là người thân của cô bé bây giờ chỉ có chú chó nhỏ tên là Lucky.Nó nghĩ đến đây thì như vừa phát hiện được điều gì đó quan trọng, nó dừng bước chân lại rồi thì thầm...

-Nếu cô bé đã bị đuổi đi thì bây giờ cô bé ở đâu?..._ nó chợt lo lắng cho cô bé mà nó gọi là thiên thần và là người bạn mới của nó, lý trí giục nó phải nhanh chóng quay lại đó... Thế là nó chạy, chạy đến nơi nó tạm biệt cô bé và mong rằng cô bé và chú chó vẫn còn nơi đó. Và đúng như nó nghĩ, trên chiếc ghế đá nhỏ nhắn cô bé trong chiếc đầm hồng có nụ cười xinh như thiên thần và chú chó trung thành vẫn còn đó.

-Em có muốn ở nhà chị một thời gian không?_ giọng nói của nó vang lên trong đêm tối làm cho không gian tĩnh mịch,cô đơn bỗng thay đổi và làm cho cô bé giật mình.

-Em...._ cô bé bị làm cho giật mình ngập ngừng nói.

-Chị biết là bây giờ em không còn nhà để về nữa nhưng mà nhà của chị thì cũng chị có mình chị thui thôi một mình thôi,trong căn nhà cô đơn lạnh lẽo đó chị cảm thấy bóng đêm như đang rình mò chị chờ chị có sơ hở rồi túm lấy chị không cho chị lối thoát..._nó cắt ngang lời nói ngập ngừng của Thanh Hồng rồi nói bằng một giọng chứa đầy bi thương.

-Vậy xin chị cho em ở lại nhà chị trong một thời gian nha chị....Chỉ một thời gian thôi,nếu em có tin tức của cha em em sẽ lập tức đi ngay.Vì vậy...

-Được rồi vậy mau theo chị về nhà nào, à từ giờ chị không muốn làm bạn với em nữa...._ nó ngắt lời Thanh Hồng rồi tuyên bố.

-Hả.... vừa rồi chị vừa nói là sẽ làm bạn với em mà,sao bây giờ chị lại...._ giọng của cô bé run run như muốn khóc.

-Ngốc. chị không muốn làm bạn với em nữa là vì chị muốn em làm em gái của chị vì vậy em phải ngoan ngoãn nghe lời chị,em có muốn không?

-Chị nói thật không chị ? Chị không được gạt em đâu?_ cô bé vui mừng hỏi lại nó lần nữa.

-Nếu em không muốn thì thôi!_ nó làm bộ giả vờ.

-Ai nói em không muốn,em rất muốn rất muốn có một người chị gái như chị đấy._ cô bé nở nụ cười tươi nói với nó đầy vui mừng.

-Nếu đã đồng ý làm em chị thì phải ngoan ngoãn nghe lời chị có biết không?

-Vâng ạ.

Trên con đường nhựa, dưới những ngọn đèn đường có hai bóng hình một lớn một nhỏ đang nắm tay nhau và một chú chó bước đi trong hạnh phúc,thế nhưng họ bất chợt dừng chân trước một ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy.Không ai biết được trong căn nhà đó không như vẻ bề ngoài của nó,ẩn sâu trong căn nhà là cô đơn, đau buồn và không hề có tiếng cười,người duy nhất không bị vẻ bề ngoài của căn nhà đánh lừa chỉ có....nó.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Đứng trước căn biệt thự gần mức sang trọng và xinh đẹp, Thanh Hồng không khỏi kinh ngạc, chỉ biết dụi mắt,rồi há mồm tròn mắt mà nhìn,sợ mình nhìn lầm.-Nhà....nhà chị to ghê._ cô bé kinh ngạc nói

-Ừ, nhưng mà bây giờ căn nhà này cũng sẽ là nhà của em. Cứ vui vẻ mà sống trong căn nhà này với chị nha,mọi người trong nhà tốt lắm._ nói xong câu nói này nó chợt cảm thấy mình không khác nào một kẻ dụ dỗ trẻ em cả.

Nó nắm tay Thanh Hồng cùng nhau bước vào nhà,cô bé thích thú chạy quanh nhà,Lucky cũng không chịu yên thân thấy cô chủ mình vui vẻ chạy khắp nơi nên cũng chạy theo làm loạn. Nó không đi theo chỉ lảng lảng đứng nhìn, ánh mắt ánh lên một nỗi buồn.Trong một nơi sâu thẳm trong nó cứ dần vụt nó,hỏi nó *"tại sao lại nói dối cô bé,tại sao lại lôi kéo một thiên thần bước chân vào cuộc sống của một ác quỷ cô độc,chẳng lẽ nó muốn cô bé cũng như nó,trở thành một người không còn biết đến hai chữ tình cảm?Thật chất trong ngôi nhà này không hề tồn tại hai chữ "tình cảm"..."*

-Cô chủ ! cô đã về rồi... Ai đi cùng với cô chủ thế ạ ?_ Ngọc Châu thấy có người lạ vào nhà nên tò mò hỏi.

-À, đó là em gái của tôi...Từ giờ cô bé sẽ sống ở đây, các chị hãy đối xử tốt với cô bé, có khi căn nhà này lại vui vẻ trở lại vì cô bé cũng nên._ nó thẳng thừng trả lời.

-Vâng ạ... _Ngọc Châu nghe thấy như vậy thì nửa vui nửa ngờ. Vui vì có lẽ từ bây giờ trong căn nhà sẽ lại có tiếng cười hồn nhiên của một đứa bé, còn ngờ vì không biết ở đâu mà cô chủ đưa về một cô bé nhỏ nhắn rồi nói là em gái.

-À mà cũng tối rồi, chị dọn cơm đi.Còn nữa lần này là cho bốn người ăn._ ánh mắt nó vẫn hướng về cô bé thiên thần của nó rồi đồng dạc nói với Ngọc Châu.

-Vâng ạ.

-À,còn nữa đừng nói chuyện này cho ba mẹ tôi biết._ trước khi Ngọc Châu đi nó dặn dò.

-Vâng, nếu không còn gì cần dặn thì tôi vào trong chuẩn bị bữa tối đây._ Ngọc Châu vừa đi vừa bái phục cô chủ mình, cô thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác như vậy e là cả thành phố nhộn nhịp này không quá ba người.

Trong vườn nhà, dưới những ánh đèn rực rỡ có một cô bé có nụ cười như thiên thần và một chú chó cùng nhau vui đùa, cùng nhau chạy tung tăng trên những bãi cỏ xanh mướt...

-Hey,chạy mệt chưa ? mệt rồi thì mau vào tắm rửa rồi đi ăn cơm nào em gái._ từ đằng xa nó vẫy gọi Thanh Hồng.

Nghe được tiếng gọi,cô bé cùng với chú chó chạy thật nhanh tới bên cạnh nó.

-Èo, chạy cho cô vào.... nhìn em kìa trên người toàn là mồ hôi thôi.

-Hìhì... em còn thơm chán mà._ cô bé cười cười nói với nó.

-Thôi thôi đi vào nhà tắm rửa rồi ăn tối thôi.

Buổi tối,

-Oa phòng chị to quá,cứ như là phòng riêng cho một cô công chúa trong chuyện cổ tích vậy á! thật là thích._ Thanh Hồng vừa tung tung trên chiếc giường êm ái vừa nói.

-Ừ... _nó vừa học bài vừa nói.

-.....

-À mà ngày mai,em sẽ đi học với chị và học trong trường của chị,chị đã sắp xếp cho em rồi.Trường chị là vừa là trường trung học cơ sở vừa là trường trung học phổ thông nên em yên tâm. Với lại khi ra chơi em có thể qua tìm chị nếu buồn,phòng chị là phòng số 18,cứ nói là muốn gặp chị Hà Mi là được. Còn bây giờ thì phải đi ngủ để sáng mai đi học... _ nó gấp tập vở lại nói một hơi rồi tắt đèn.

Thanh Hồng không nói gì,chỉ lẳng lặng làm theo lời nó.

Trong không gian yên tĩnh,tiếng chạy đều đều của máy điều hòa....Tiếng thở của nó trầm ổn đều đều vang lên bên tai Thanh Hồng.Thanh Hồng trần trọc mãi vẫn không ngủ được,có lẽ vì đang ngủ ở một nơi xa lạ. Cô bé xoay người và bất chợt nhìn thấy nụ cười của nó,rất xinh đẹp,rất đơn thuần và hồn nhiên không hề giống với Hà My lúc chiều trầm lặng và đơn côi.Kèm theo nụ cười là hai từ "ba,mẹ...."

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Thấp thoáng đã hết hạn đăng ký câu lạc bộ,và hôm nay là ngày đầu tiên ở câu lạc bộ vẽ tranh của nó. Từ lúc nó bước vào cả một căn phòng đầy cả sát khí.Ai cũng nhìn nó với ánh mắt coi thường...-Ááááá...._ trường câu lạc bộ vẽ cổ tình và phải nó rồi la lên.

-Bạn có sao không?_ nó vội đặt chút màu vẽ còn sót lại trong hũ màu rồi vội đỡ cô ta.

-Mày không thấy hay sao ? mắt mày mù à ? bản hết cả áo của tao rồi lại còn là màu đen nữa chứ,mày nghĩ chỗ này cho mày vào vẽ quỷ chác? Với tư cách là trưởng câu lạc bộ về tao chính thức đuổi mày._ cô ta hất tay nó ra rồi hung dữ tuyên bố.

Nó như đã đoán trước được nên cũng không phản kháng gì chỉ im lặng rồi cất bước rời đi. Câu lạc bộ ngay sau đó cứ như vừa được xem kịch hay mà cười hả hê...Nhưng nó vẫn không nản lòng, nó vẫn đi đăng ký các câu lạc bộ khác,lần này nó đăng ký tất cả những câu lạc bộ có trong trường học....

Câu lạc bộ nấu ăn,

-Mày nghĩ câu lạc bộ mở ra là cho mày vào bán hàng chác,mày nấu món này cho heo ăn à? Tao không muốn thực phẩm bị mày làm cho lãng phí đâu,mày đi câu lạc bộ khác đi..._ Trưởng câu lạc bộ nấu ăn cũng đuổi nó chỉ vì nó thái bí đồ khá to và nấu canh quá sôi làm cho bí đồ rã ra và nhìn không được đẹp mắt.Một lần nữa nó lại ra đi trong tiếng cười hả hê của câu lạc bộ nấu ăn.

Câu lạc bộ văn học,

-Mày nghĩ mày vẫn là một học sinh tiểu học à? văn chương gì mà lại thế này ? mày muốn làm văn này cho mấy em bé tiểu học à? Mọi người ở đây muốn cùng nhau trau dồi văn chương chứ không phải muốn thưởng thức mấy tác phẩm tiểu học của mày... Không có khiếu văn chương mày không thể tham gia câu lạc bộ này được, đi câu lạc bộ khác đi._ trưởng câu lạc bộ cũng đuổi nó chỉ vì nó viết văn quá hồn nhiên, và lại còn viết về một đứa trẻ...Nó lại ra đi.

Các câu lạc bộ khác cũng đuổi nó,chê nó bất tài và không có khả năng... Bây giờ chỉ còn lại hai câu lạc bộ thôi đó là câu lạc bộ kịch và câu lạc bộ cây cảnh, nó nhìn vào phiếu đăng ký rồi thờ dãi.Không biết những ngày sau nó sẽ bị trưởng của mấy câu lạc bộ đó đuổi ra sao đây? Nó ủ rũ lê từng bước chân nặng nề trên dãy hành lang.

-Mày có phải là Hà Mi không?_ một đám con gái đang đứng trước mặt nó chặn đường nó và gặng hỏi.

-Phải._ nó nhìn đám con gái rồi hững hờ đáp.

-Tao thấy mày thật có nghị lực a,bị đuổi từ câu lạc bộ này tới câu lạc bộ khác vậy mà vẫn còn vác cái mặt đi đăng ký... Haha một con nhỏ như mày nếu không vì cha mẹ mày giàu có thì mày đã bị đối xử như một con chó rồi à phải rồi ngày xưa cha mẹ mày làm nông dân phải không..... Haha thì ra là xuất thân từ nông dân hèn gì mà nhìn mày cho dù là tiểu thư mà nhìn vẫn quê mùa hèn mọn như vậy... tao nói cho mày biết một con nhỏ như mày thì nên tránh xa Thiên Khải ra nếu không thì mày không còn gương mặt này để đi quyến rũ đàn ông đâu._ một đứa đầu đàn nhìn nó bằng một ánh mắt khinh thường rồi tuông ra những lời khinh bỉ, sỉ nhục nó.

-Bạn nói đủ rồi thì tới tôi... Thứ nhất tôi xuất thân thế nào không liên quan đến bạn, thứ hai mình khuyên bạn nên giữ hình tượng bởi vì khi bạn nói với tôi những lời thiếu tôn trọng khi này thì camera của trường đã và đang ghi lại với lại tôi không nhỏ hơn bạn hay là em bạn vì vậy bạn không có tư cách gọi tôi là mày, cuối cùng là nếu bạn muốn có được Thiên Khải thì tôi khuyên bạn không nên đứng đây nói chuyện với tôi mà hãy tìm cách lấy lòng Thiên Khải của bạn đi bởi vì trong khi bạn nói chuyện với tôi thì có biết bao cô gái đang vây quanh Thiên Khải... và một điều quan trọng là tôi không hề bám theo Thiên Khải của bạn._ nó nói ra hết những gì trong lòng mình bằng một giọng nói lạnh lùng sắc bén.

-....

-À, nếu các bạn muốn dạy cho tôi một bài học thì tôi nghĩ là không nên đâu, bạn biết đó camera xung quanh trường ta có khá nhiều.À còn nữa tôi nghĩ cậu không nên xem thường những người nông dân tuy họ có thân phận thấp hèn nhưng nếu không có họ thì có lẽ cậu đã chết đói rồi._ nó nói rồi xoay lưng bước đi để lại nơi hành lang những khuôn mặt đang tức giận cực độ.

Ngày nó tham gia vào câu lạc bộ kịch cũng tới.Trong nội quy thì ai đăng ký cũng phải diễn thử một vai nào đó thì mới có cơ hội được nhận, và vai diễn của nó là vai một cô bé bất hạnh bị mọi người ruồng bỏ.Nó cũng không nói gì chỉ lặng lẽ thực hiện vai diễn với mong ước rằng nó sẽ không bị đuổi đi một cách thê thảm cho dù là nó biết nó sẽ bị đuổi đi...Nó bắt đầu vai diễn.

-Xin ba mẹ đừng rời bỏ connn..._ nó hét lên lời thoại cuối cùng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Kết thúc vai diễn của mình nó như được rũ bỏ nỗi buồn trong lòng từ mấy bữa nay.Nhưng nó lại phải mong chờ để nhận những nhận xét tiêu cực của trưởng câu lạc bộ,trong lòng nó lại bắt đầu buồn nôn với những gì mình làm."*Tại sao ngay từ đầu mày không thôi đi hả Hà Mi ? Mày cố gắng như vậy để được nhận lại những lời sỉ nhục à? Mày chỉ là một con nhỏ xui xẻo và mang đến những xui xẻo đó cho người xung quanh thôi,mày không xứng để được mọi người xem mày là bạn.Mày nên từ bỏ đi...*" những dòng suy nghĩ đó cứ hiện hữu trong đầu nó làm cho nó cảm thấy mình

thật bị thương thật đáng khinh bỉ và giờ phút này nó muốn khóc thật to nhưng tình thế hiện tại nó không cho phép mình khóc,nó không muốn ai thấy nó khóc, không muốn bị mọi người cười chê và nói rằng nó là một con nhỏ yếu đuối.-Cậu diễn tốt lắm,cậu rất có tiềm năng.Chúc mừng cậu gia nhập câu lạc bộ kịch._ trưởng câu lạc bộ nói với nó.

-Cảm ơn cậu đã có nhận xét tích cực về tôi như vậy. nếu không còn gì thì tôi về trước đây._ nó ngược mắt nhìn hấn rồi bỏ cho hấn một câu lạnh lùng.

-Giờ sinh hoạt của câu lạc bộ vẫn còn đến 20 phút đấy._ hấn ngạc nhiên vì nó có thể bình thản như vậy khi hấn là trưởng câu lạc bộ kịch,thật là hấn đã quá xem thường nó.

-Vậy cậu có thể cho tôi xem nội quy không ?

-Không có nội quy._ hấn bình thản đáp rồi tặng cho nó một nụ cười mỉa mai.

-Vậy thì tôi ở lại làm gì? Tôi không có nhiều thời gian như cậu._ nó như muốn phát điên,ngày đầu tiên sinh hoạt của câu lạc bộ chỉ là khảo nghiệm thành viên xong xuôi rồi thì có thể về mặc gì nó phải ở lại.

Hấn bị câu nói của nó làm cứng họng, hấn thật muốn tức điên lên. Nó không thể xem hấn là bạn sao chứ, hấn trước giờ vẫn luôn coi nó là người đặc biệt khác lũ con gái kia vì vậy mới hao tâm tốn sức mua chuộc trưởng câu lạc bộ kịch để hấn thay thế, nó vì sao cứ lạnh lùng với hấn,vì sao cứ giữ khoảng cách với hấn,thậm chí còn không cười với hấn lần nào.

Thật ra trong một lần hấn đang định đi xuống lầu thì thấy nó bị bao vây bởi đám con gái, hấn lại tính ngồi no xem kịch rồi sẽ ra tay làm anh hùng cứu mỹ nhân bởi vì hấn cũng muốn trả thù nó đã bao lần cho hấn ăn bơ. Nhưng hấn lại không ngờ rằng con người nó mạnh mẽ như vậy, người khác sỉ nhục nó nhưng nó không hề giận dữ ngược lại còn bình thản mà dạy cho bọn con gái đó một bài học.Nếu là hấn thì hấn đã tức điên lên và đánh bọn con gái đó rồi đau rồi, hấn cảm thấy nó thật mạnh mẽ thật quật cường và từ lúc đó hấn biết nó là một người con gái lạnh lùng, bình tĩnh ở mọi tình thế và đặc biệt là sẽ không cần ai bảo vệ.Hấn lại nghĩ đến việc nó bị tất cả các câu lạc bộ đuổi rồi hấn lại thấy nó thật đáng thương nhưng không phải là sự thương hại mà là một thứ gì đó rất đặc biệt... Hấn tốn một khoản tiền lớn để mua chuộc tên trưởng câu lạc bộ kịch, hấn đã mong chờ giây phút nó ngạc nhiên vì nhìn thấy hấn với thân phận là trưởng câu lạc bộ thể nhưng hấn lại thất bại nó đã không ngạc nhiên còn lại rất bình thản như biết trước mọi chuyện.

-Cậu thật không tích cực nha, lời của tôi cũng dám không nghe theo. Xem ra thang điểm tuần này cậu sẽ không có điểm rồi._ hấn nói như thể rất quan tâm tới nó nhưng thật sự thì không đúng hơn thì những lời hấn nói như một lời đe dọa đến nó.

-Cậu muốn tôi làm gì ?_ nó lại bình thản đáp.

-Cười._ hấn nói vồn vện có một chữ trước câu hỏi dài chữ của nó rồi lại nhếch miệng tạo thành một đường cong mỉa mai.

-Quái gì tôi lại phải cười.À mà hình như 20 phút sinh hoạt còn lại cũng hết rồi thì phải._ nó thoáng nhìn đến chiếc đồng hồ treo tường rồi lại thản nhiên nói.

-Được rồi cậu về trước đi._ khóe miệng đang cười của hấn chợt cứng lại, biểu hiện của hấn khi nói những câu này cực kỳ khó coi. Nếu là người khác thì có lẽ đã cười lăn ra sàn rồi,nhưng nó vẫn lạnh băng không nói không cười lảng lảng xách cặp rồi khỏi đó để lại sau lưng là một gương mặt với nụ cười gượng gạo của hấn.

Nó vừa bước được vài bước chân thì bỗng nhiên xung quanh nó tối sầm lại, bước chân nó nặng nề hơn,bước thêm được hai bước thì...

"Rầm...".

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Rầm." nó chột ngã xuống nền gạch lạnh băng rồi ngất đi trong vô thức.Hấn vội vàng chạy đến bên nó gọi nó, lay nó như một con dã thú điên cuồng sợ đánh mất thứ gì đó.Hấn nhanh chóng bế nó chạy đến phòng y tế. Hấn cố gắng chạy hết sức có thể như thể chậm một chút là nó sẽ vụt khỏi tay hấn. Đặt nó lên trên chiếc giường trắng trong phòng y tế hấn để cho cô y tá làm việc rồi đi ra ngoài hành lang đứng thở hỉ hục.

Mười phút sau, y tá từ trong phòng bước ra và nói với hấn về thể trạng của nó.Cũng chẳng có gì nặng lắm chỉ là do thức khuya và không ăn uống điều độ dẫn đến kiệt sức. Hấn nghe xong lời dặn của cô y tá rồi vào thăm nó. Trên chiếc giường rộng lớn là một cô gái nhỏ bé đang ngủ say, trong lúc ngủ nó không hề lạnh băng như ngày thường mà thay vào đó là một cô gái đơn thuần, hồn nhiên hết như một thiên thần bị Thượng Đế bỏ quên ở chốn nhân gian. Hấn cứ đứng ngẩn nhìn nó cho đến khi nó lò mò tỉnh dậy.

-Ưm...._ nó mơ hồ mở mắt.

-Cậu tỉnh rồi à? _ hấn vội vàng lấy lại dáng vẻ kiêu ngạo để hỏi chuyện với nó.

-Cám ơn cậu, _ nó như nhớ ra mọi chuyện rồi nhìn đến người con trai đang ở trước mặt nó nói nhỏ một câu.

-Cậu nói gì cơ? tôi nghe không rõ? _ hấn đắc ý hỏi lại.

-Không nghe rõ thì mặc xác cậu tôi không nói lại lần hai, _ nó thản nhiên nói.

-Cậu đối xử với on nhân của mình như thế à? _ hấn hậm hực.

Nó không trả lời hấn, nó từ từ ngồi dậy rồi rời khỏi giường. Nó không thèm nhìn hấn mà lẳng lặng đi đến phòng của cậu lạc bộ kịch lấy lại chiếc cặp rồi ra về. Hấn cũng lẳng lặng theo sau nó, quan sát nó rồi hấn quyết định đưa nó về.

-Cậu không cần phải theo tôi đâu tôi tự về được, _ nó vẫn ung dung bước đi không quay đầu lại và thản nhiên nói với hấn.

-Giúp người phải giúp cho trót, lỡ như trên đường về nhà cậu lại gặp rồi bị kẻ xấu làm hại thì cậu phải làm sao? Cậu nên suy nghĩ kỹ, đuổi tôi đi thì người gặp bất lợi là cậu, _ hấn nói rồi nhoen miệng cười gian xảo.

Nó không nói gì mà vẫn lạnh lùng bước đi như ngầm đồng ý với hấn. Khi đi ngang qua công viên nó tấp vào một ghế đá ngồi ngắm cảnh. Nó thích nhất là ngắm hoàng hôn ở khu công viên này, đó là sở thích của nó khi cha mẹ nó vẫn chưa bận rộn với công việc và vẫn còn có thời gian quan tâm nó. Bây giờ nó vẫn còn thích chỉ là nó phải ngắm một mình thôi.

-Cậu thích ngắm hoàng hôn à? _ Hấn thản nhiên ngồi xuống bên cạnh nó rồi hỏi nó.

-Ừ, _ nó trả lời vồn vện chỉ một chữ, mắt vẫn nhìn về phía mặt trời đỏ rực đang lặn dần xuống con sông xanh đối diện nó.

-Tôi có cảm giác rằng cậu rất ghét tôi thì phải? _ hấn nhìn về phía mặt trời rồi hỏi.

-Không, chỉ là tôi không thích cậu đi trêu ghẹo những người con gái mà cậu không thích, cái đó giống như cậu tạo cho họ một lòng tin rồi lại tạo cho họ một nỗi thất vọng khi mình chỉ là một người qua đường của cậu. Cậu chưa thấy họ đánh nhau chỉ vì bọn họ tin cậu có cảm tình với cậu phải không? Họ hủy hoại lẫn nhau chỉ vì cậu, chỉ vì những lời nói trêu hoa ghẹo bướm của cậu. Tôi không thích một người tạo cho mình niềm vui rồi lại tạo cho mình sự hụt hẫng, _ nó lạnh lùng nói hết những suy nghĩ trong lòng.

-Tôi có thể thay đổi, _ hấn cam đoan với nó.

-Ừ... _ nó lạnh lùng nói.

-Vậy ta có thể làm bạn không? _ hấn lấy hết can đảm để nói với nó.

-Có thể, nếu cậu cho tôi thấy sự thay đổi của cậu, _ nó nói rồi đứng lên khỏi chiếc ghế đá, bước đi khỏi đó và để lại cho hấn bóng lưng cô độc...

Hấn ngăn người nhìn bóng nó khuất dần khuất dần trong dòng người tấp nập. Nó là người đầu tiên nói thẳng với hấn những gì trong lòng nó nghĩ nhưng không phải là lời khen hay những lời nịnh nọt mà là một lời phê bình thành thật. Hấn bắt đầu cảm thấy thích nó, thích sự bí ẩn và sự thú vị trong nó, hấn mong muốn tự mình khám phá được nó và từ từ chinh phục nó. Khóe môi của hấn giương lên nụ cười đầy mê hoặc. Hấn lấy điện thoại ra rồi gọi vào một dãy số.

-Quốc Tài, đến đón tôi ở công viên B, _ hấn lạnh lùng ra lệnh.

Vài phút sau một chiếc xe BMW màu đen chạy tới nơi hấn ngồi, hấn rời khỏi chiếc ghế đá rồi ung dung ngồi vào trong xe. Chiếc xe khởi động rồi lao vút trên con đường đầy nắng hồng, trong dòng xe tấp nập chiếc xe dần dần mất hút và hòa mình vào con đường đầy đèn của thành phố nhộn nhịp...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Buổi sáng trên chiếc bàn ăn trong một ngôi biệt thự sang trọng, ba người cùng nhau nói chuyện, cười đùa vui vẻ chỉ duy nó là ngồi lẳng lặng trầm ngâm. Thanh Hồng rất có khả năng thích ứng và rất có sức hấp dẫn người khác. Từ ngày cô bé Thanh Hồng đến ở với nó thì mọi người cũng vui vẻ hơn, căn nhà rộn tiếng cười hân hệt như có một ánh sáng lung linh nào đó đang chiếu rọi vào căn nhà. Hai cô giúp việc cũng quen dần khi ngồi ăn với nó, cũng không còn ngần ngại nữa mà thay vào đó là sự vui vẻ náo nhiệt hệt như đang cùng ăn với người thân. -Tôi ăn no rồi, tôi đi học đây, _ nó để lại chén cơm sạch

nhấn trên bàn rồi xách cặp đi về phía cửa.

-Oái,chờ em với._ Thanh Hồng thấy vậy vội ăn hết com của mình rồi cũng xách cặp chạy theo nó để lại hai người giúp việc buồn thiu.

Nó vừa đi vừa ngắm nhìn thành phố nhộn nhịp đang chuẩn bị cho ngày mới.Ngắm nhìn những em bé cầm tay nhau tới trường cảnh tượng đó làm cho nó nhớ đến ngày còn bé của nó và Ngọc Trâm, trên khuôn mặt xinh xắn của nó thoáng hiện lên vẻ vô vọng vì cô bạn thân ngày nào của nó vẫn chưa có tin tức gì. Đi theo sau nó là cô em gái nhỏ nhắn, vừa đi vừa ngắm hoa bắt bướm không hề suy nghĩ chuyện ưu tư phiền não gì. Bất chợt nó nắm tay cô em gái nuôi nhỏ bé của nó, rồi cứ thế hai chị em cùng nhau vui vẻ đi đến trường.

Tại lớp học của nó, cả lớp đang nháo nhào mặt kệ cho cái chuông đã reo ồm ồm từ bao giờ. Nhưng tất nhiên cái nguyên nhân của sự nháo nhào này có 70% là công lao của cậu bạn đang ngồi cạnh nó. Tất cả đám con gái đều đang bu quanh hắn, nhưng kỳ lạ là hắn không trêu hoa ghẹo bướm như mọi ngày mà thay vào đó là những câu xã giao hết sức bình thường làm cho nó có cảm giác buồn nôn.

-E hèm, các em trật tự._ "bà la sát" bước vào lớp ho khan vài tiếng.

Cả bọn con gái đang vây quanh hắn toán loạn chạy về chỗ ngồi, rồi một phút sau đó cả lớp im phăng phắt.

-Cô có vài chuyện muốn thông báo với các em. Thứ nhất là 3 tuần nữa sẽ bắt đầu kỳ thi của học kỳ I cho nên các em phải hết sức cố gắng, thứ hai là sau kỳ thi này nhà trường sẽ tổ chức chuyến đi kéo dài một tuần ở thành phố B để xả stress vì vậy các em cũng nên chuẩn bị... _ "bà la sát" đồng dạt nói.

Cả lớp lại xôn xao bàn tán.

-Thành phố B chẳng phải là thành phố của sự lãng mạn sao? Oa thích quá kỳ này phải cố gắng mới được.

-Nghe nói ở đó có một nông trại trồng dâu tây ngon lắm, kỳ này phải cố gắng hái thật nhiều dâu về làm bánh cho Thiên Khải ăn mới được.

-Bãi biển ở đó cũng đẹp nữa, phải chuẩn bị vài bộ đồ để đi tắm biển mới được...

-Nhưng cả lớp sẽ không đi nếu có một người không đi._ "bà la sát" kết thúc sự náo nhiệt của "phiên chợ" bằng một câu nói rõ to như tiếng sét từ trên trời rơi xuống.

Cả lớp không ai hện ai đều bắt giác nhìn chằm chằm vào nó với một ánh mắt đầy... sát khí.

-Được rồi các em lấy sách anh ngữ ra học bài mới._ "bà la sát" giải vây cho nó.

Cả lớp liền lấy sách vở ra, nhưng ánh mắt vẫn dán lên người nó và trên mặt lại hiện lên vẻ không vui hệt như muốn nói với nó rằng nếu nó không đi thì nó sẽ chết phanh tây. Hắn thấy vậy liền viết giấy gửi qua cho nó "Không đi sao?". Nó luôn nhìn chăm chú lên bảng cho đến khi khụy tay hắn chạm chạm vào tay nó nó mới biết rằng có một tờ giấy dưới tay nó. Nó liếc nhìn tờ giấy rồi lại chăm chú viết bài mà không thèm viết lại cho hắn câu trả lời. Hắn giận đến điên người "cái mặt dễ thương mà đối xử với người ta thấy ghét" trong suy nghĩ của hắn hắn không ngừng nguyền rủa nó.

Ngay khi tiếng chuông báo hiệu hết tiết một vừa reo lên thì hắn đã ùng ùng nổi giận với nó.

-Sao cậu không trả lời tôi?_ hắn đập tay lên bàn nó rồi tra hỏi hệt như vị thẩm phán tra hỏi kẻ có tội.

-Tôi có thói quen không làm việc riêng trong giờ học, còn nữa viết thư cho người khác sẽ làm cho người ta mất tập trung đó._ nó hững hờ trả lời hắn mà mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Vậy cậu đi không ?_ Biết mình bị lộ hắn liền nhẹ giọng hỏi.

-Đi hay không cũng còn tùy... cô nói vậy chỉ vì muốn tôi đi thôi nếu như tôi không đi thì thật sự cũng chả có liên quan gì đến chuyến đi của cả lớp._ nó lại phũ phàng tập hai.

-Cục không?_ Một tia sáng hiện ra trong đầu hắn.

-Cục thế nào ?_ nó lạnh lùng nói.

-Nếu kỳ thi này tổng điểm của tôi vượt qua cậu thì cậu phải đi cùng lớp, còn nếu tôi không vượt qua cậu thì tùy cậu quyết định._ hắn nói rồi khoe miệng cong lên một tia giảo hoạt.

-Được.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Kết thúc cuộc đàm phán cũng là lúc tiếng chuông reo báo vào tiết thứ hai. Tiết thứ hai là tiết ngữ văn cũng là tiết mà hấn ngán ngẫm nhất, mọi bữa thì hấn luôn nhìn ra cửa sổ hoặc là mượn tiết ngữ văn để đánh một giấc. Nhưng nhờ vào cuộc đàm phán với nó mà hấn có vẻ tỉnh hơn, tập trung hơn và đây là tiết ngữ văn đầu tiên mà hấn học nghiêm túc. Nó không nhìn đến hấn nhưng nó biết kỳ thi lần này hấn sẽ rất cố gắng-----

Trong sân trường rộng lớn của một trường công lập nổi tiếng từng đoàn xe nối đuôi nhau rời khỏi trường và hướng về phía con đường dẫn đến thành phố B đầy thơ mộng, thành phố nổi tiếng là thành phố của ánh mặt trời.

-Tôi nghĩ cậu sẽ không đi chứ? _ hấn ngồi kế bên giọng buồn bã hỏi.

-Trong vụ cá cược đầu có nói là tôi thắng thì sẽ không được đi _ nó thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn những hàng cây đang lụi dần về phía sau.

-Do cậu hên thôi, tổng điểm của cậu hơn tôi chỉ có 0,25 thôi. Cậu đừng vội đắc ý nếu có vụ cá cược khác thì tôi sẽ là người chiến thắng _ hấn vênh vào nói.

-Ừ... Chỉ vì một vụ cá cược mà cậu nỗ lực như vậy có thể lần sau tôi sẽ thua _ nó hững hờ đáp mắt vẫn dán vào cửa sổ.

-Không phải sẽ mà là chắc chắn phải thua _ hấn tự tin nói.

-Ừ...

Bất chợt hấn không biết phải nói gì. Quả nhiên người con gái này rất khó đoán đối với hấn và hấn cảm thấy... thích nó. Hấn lấy ra chiếc tai nghe rồi mở lên bài hát Yêu, bài hát yêu thích của hấn, đeo tai nghe vào rồi huýt sáo theo điệu nhạc, mắt mơ hồ vẫn còn lên nhìn một ai đó.

Nó vẫn nhìn ra cửa sổ, trong lòng thấy rất vui nhưng không hiểu sao lại chẳng nở nổi một nụ cười. Nó cảm thấy vui vì nơi nó sắp đến chính là quê hương của nó. Trước ngày kết thúc đăng ký hai ngày thì nó tình cờ nghe tới thị xã X... Nó làm sao không quen với cái tên đó, một thị xã nhỏ và heo lánh, nơi cất giấu những tuổi thơ hạnh phúc của nó. Thế là ngày hôm sau nó quyết định đăng ký đi chuyến du lịch này, nó đã rất háo hức để mong gặp lại mọi người và mong rằng sẽ tìm được một chút thông tin về Ngọc Trâm. Nhưng chuyện làm nó không thể cười chính là hấn, ngay cả khi đi du lịch cũng phải ngồi chung với hấn. Từ lúc hấn ngồi cạnh nó thì có biết bao nhiêu là ánh mắt mang đầy sát khí nhìn chằm chằm vào nó như thể muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nó chuyển mắt từ cửa sổ sang liếc nhìn hấn, nhưng mà hấn đã ngủ từ bao giờ. Ánh mắt sát khí của nó cũng dịu hấn thay vào đó là một ánh mắt như thể đang nhìn trộm người mình thích, nó cũng phải công nhận là hấn khá điển trai, khuôn mặt thì hệt như trẻ con, mũi cao, mắt sáng cộng với dễ gần làm cho hấn trở nên rất nổi bật. Thật hiển nhiên khi xung quanh hấn lúc nào cũng có con gái.

-Cậu nhìn đủ chưa ? _ hấn bất thành linh mở mắt.

-Rồi... _ nó lật đật quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Chỉ một chữ rồi là xong à? Cậu phải đền bù cho tôi chứ. Tôi đẹp như điện ảnh Hollywood vậy mà _ hấn nói rồi cười, trên mặt hiện rõ hai chữ "gian xảo".

-Cậu ồn ào quá rồi đó, nói về nhìn thì số lần cậu nhìn tôi còn nhiều gấp ngàn lần tôi nhìn cậu đó. Cậu nói xem có phải cậu cũng nên đền bù cho tôi không? _ nó lạnh lùng đáp.

-Cậu.... _ hấn cứng họng.

Từ lúc hấn ngồi cạnh nó, bắt chuyện với nó thì lần nào cũng cứng họng trước nó cả, một lần thắng cũng không có. "Thật không nể mặt người đẹp mà, mà con gái ai cũng vây quanh mình chỉ có cậu ta là khác biệt. Chẳng lẽ cậu ta là.... đồng tính, Hà Mi ơi là Hà Mi ! cậu rốt cuộc là nam hay nữ" trong đầu hấn lúc này có một ý nghĩ không tốt về nó. Hấn nhìn chằm chằm vào nó với ánh mắt rất rất nghi ngờ.

Trên con đường đầy nắng, những hàng xe vẫn nối đuôi nhau chạy đều. Và những chiếc xe vừa đi ngang qua tầm mắt "Chào mừng các bạn đến với...thành phố B".....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Những chiếc xe khách thay nhau vào bãi đỗ xe. Ai cũng khá mệt mỏi vì chuyến đi dài, mặt ai cũng bơ phờ mắt hờn, có người vừa xuống xe là chạy ngay đến một gốc cây để... ới. Nhưng cũng có người háo hức, vui vẻ và tươi tỉnh muốn khám phá thành phố xinh đẹp này. -Hôm nay các em sẽ được nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai các em sẽ được tự do đi đến bất cứ nơi nào các em muốn, nhưng nhớ là đến 7h tối là phải có mặt tại khách sạn. Để dễ dàng liên lạc với nhau khi cần thiết các em nhớ phải mang theo điện thoại 24/24. Còn nữa khi đi thì phải đi cùng với nhau ít nhất là hai người để tránh xảy ra chuyện. Các em đã rõ chưa? _ "bà la sát" cẩn thận dặn dò.

-Rõ rồi ạ!_ cả lớp nó đồng thanh đáp hết như những đứa trẻ biết vâng lời.

-Được rồi đây là chìa khóa phòng, các em hãy chọn thêm cho mình một người để ở cùng nhé. _ "bà la sát" vui vẻ nói rồi đi phân phát chìa khóa cho học sinh của mình.

Huyền Trân hí hửng cầm chìa khóa đến rủ nó ở chung phòng, nó cũng đang tìm bạn cùng phòng nên không từ chối. Hắn thì đang đau đầu với đám con gái, vây quanh hắn kéo tay kéo chân hắn muốn hắn ở chung phòng. Cái áo của hắn bị lôi kéo cũng muốn rách luôn rồi "Hám trai đẹp gì mà hám thấy ớn" hắn nghĩ rồi chạy nhanh đến quầy tiếp tân tự đặt cho riêng mình một phòng. Khi này đi lướt qua nó hắn thấy trên chìa khóa là phòng số 23 thế là hắn đặt ngay phòng 24 vừa có người trả phòng. "*Hôm nay mình gặp may rồi*" hắn nghĩ rồi hí hửng mang balo chạy vào lên phòng và chờ đợi sự... kinh ngạc của nó. Ít lâu sau vát và lăm nó và Huyền Trân cũng lên được phòng, nếu không vì hai cái vali của Huyền Trân thì có lẽ sẽ không vát và như vậy. Vừa mở cửa phòng nó vừa liếc trộm cửa phòng kế bên, đột nhiên cửa phòng kế bên mở ra thế là nó và hắn bốn mắt nhìn nhau. Hắn vui vẻ chào hỏi Huyền Trân và nó, nhưng đáp lại hắn là cái quay lưng lạnh băng của nó, chỉ có Huyền Trân là vui vẻ chào lại. Một lần nữa hắn lại thất bại, bao nhiêu kế hoạch của hắn đều thất bại trước sự thờ ơ của nó, không biết nó có biết đánh vần chữ "ngạc nhiên" không nữa. Hắn thờ dài, lắc đầu rồi quay trở lại phòng.

Trong căn phòng rộng lớn Huyền Trân đang hí hửng dọn đồ bày ra trước bàn trang điểm, còn nó thì lôi quần áo hai đứa bỏ vào tủ. Nửa tiếng sau thì mọi công việc cũng xong, lúc này nó đã thấm mệt, nó nằm lăn ra sàn mà thở trong đầu hiện ra những ký ức nó cùng mẹ dọn dẹp ngôi nhà khi Tết đến, tuy căn nhà nhỏ bé nhưng dọn dẹp cũng thấm mệt, nó nhớ đến lúc đó nó cùng dọn dẹp với mẹ cùng nhau cười đùa vui vẻ. Những giây phút ấy có lẽ sẽ không còn xảy ra nữa. Nó đứng dậy, đi đến bên tủ đồ và lấy ra một bộ đồ rồi bước vào phòng tắm.

Nó tắm xong, đang lau tóc ướt thì cửa phòng nó đột nhiên vang lên. Nó vội chải tóc rồi ra mở cửa. Nó bất ngờ muốn đứng hình, người gõ cửa phòng nó là... hắn.

-Hey, người đẹp đi ăn cơm tối không?_ hắn hí hửng, cuối cùng hắn cũng thành công, cuối cùng cũng thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của nó, vốn định là bữa ăn bình thường nhưng giờ sẽ là ăn mừng.

-Không_ nó lạnh lùng đáp.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cái bụng nào chịu nghe theo, vừa tính đuổi hắn đi thì bụng nó đã kêu lên òn ọt.

-Haha... Cậu không đói nhưng bụng cậu đang đói kia kìa. _ hắn nghe thấy những âm thanh kỳ quái liền phá lên cười.

-Cậu...

-Cậu không đi cũng được nhưng mà Huyền Trân đang đợi ở khu ăn uống kia kìa..._ hắn nói rồi lại cười tiếp.

Không còn sự lựa chọn nó đành khóa cửa phòng rồi lê chân đi theo hắn đến khu ăn uống. Trên đường đến khu ăn uống ai đi ngang qua cũng đều nhìn nó, nó thấy khó chịu nên hỏi hắn xem mình có gì khác biệt hay không vậy mà hắn chẳng nói chẳng rằng không thèm trả lời nó câu nào một mực đi thẳng đến nhà ăn.

Đến khu ăn uống thì nó thấy cô bạn Huyền Trân đang ngồi ở bàn ăn gần cửa sổ vẫy vẫy tay gọi nó, nó liền nhanh chân chạy đến.

-Ê, nay đẹp quá nha. _ Huyền Trân kéo tay nó ngồi xuống ghế rồi tám tặc khen.

Hôm nay nó mặc một cái đầm voan đơn giản màu trắng dài đến đầu gối, tóc thì xõa xuống, chân mang giày búp bê đơn giản nhưng tinh tế. Tất cả đều là do nó tùy tiện chọn đại nhưng lại làm người nó toát lên vẻ dịu dàng, ngây thơ hết như một thiên thần. Giờ thì nó đã hiểu vì sao mọi người đều nhìn nó với ánh mắt kỳ quái. Cả ba bắt đầu gọi món, trong lúc chờ đợi thì Huyền Trân bắt chuyện với hắn để giết thời gian, còn nó lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ và nhâm nhi ly trà đá. Trên bầu trời là những ngôi sao lấp lánh đang nhấp nháy nhấp nháy hết như đang mỉm cười với nó, Nó ngắm nhìn những ngôi sao xinh đẹp, trong đôi mắt ánh lên sự sâu xa huyền bí làm cho người khác khó đoán được nó đang nghĩ gì chỉ có thể biết được rằng nó đang rất trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Bầu trời buổi sáng thật mát mẻ và trong lành, nó đang bước đi trên con đường đầy nắng hưởng thụ sự vui vẻ và tưởng tượng ra khuôn mặt của mọi người khi gặp lại nó. Ngôi nhà thân yêu của nó mong là sẽ chưa bị mục nát theo thời gian, và quan trọng hơn là nó mong rằng sẽ có một ít tin tức về Ngọc Trâm. Nhưng sau lưng nó...-Cậu đi theo tôi làm gì hả?_ nó bực bội tức tối, quay lưng lại nhìn chằm chằm vào người phía sau.

-Khi này cậu nói với Huyền Trân là sẽ đến một nơi thú vị mà, tôi vì tò mò nên mới đi theo thôi, với lại có một người đẹp trai như tôi đi theo bảo vệ cậu chẳng phải cậu hời quá rồi sao?_ hắn cười cười trả lời.

Nó không thèm quan tâm tới hắn nữa, lạnh lùng quay lưng rồi bước chân đi về phía con đường quen thuộc. Cảnh vật thay đổi quá nhiều suýt chút nữa chính nó cũng lạc đường, nó đi ngang qua ngôi trường xưa và nó nhận thấy rằng ngôi trường cũng đã thay đổi, ngôi trường bây giờ to hơn, nhiều cây xung quanh hơn trên lầu cao nhất còn có tấm hình của Bác Hồ đang nở một nụ cười tươi rất to. Xung quanh ngôi trường là những em nhỏ đang tung tăng đùa giỡn, vui đùa chạy nhảy không hề có ưu tư phiền muộn như những chú chim nhỏ tự do bay nhảy với đôi cánh yếu ớt của mình trên bầu trời xanh rộng lớn mà không sợ bất cứ điều gì, bất chợt nó nhìn thấy cái cây nhỏ ngày nào mà nó cùng Ngọc Trâm chăm sóc bây giờ đã là một cái cây cao to không còn yếu ớt, không còn lung lay như muốn bay đi mỗi khi có mưa to gió lớn nữa. Cái cây đó bây giờ đã có thể chống chọi lại gió mưa rồi "Ngọc Trâm ơi ! bạn có thấy cái cây mà tụi mình sáng nào cũng chăm sóc hay không ? Nó to quá kìa, bây giờ nhìn nó kiên cường lắm, lúc tụi mình còn bé đã rất muốn nó cao to như vậy để cùng nhau ngồi ôn bài mà. Vậy bây giờ bạn đang ở đâu?" nó nghĩ rồi từ khóe mắt nó một giọt nước mắt chậm chậm lăn trên má. Nó vội lấy tay lau đi để cho ai đó không nhìn thấy rồi cất bước đi tiếp.

Trên con đường đầy tre, nó bước đi dưới những bóng tre già rậm rạp, ngược mắt nhìn ánh sáng của mặt trời đang len lỏi qua kẽ lá. Thứ duy nhất không thay đổi chính là cái thị xã nhỏ bé này của nó, những hàng tre vẫn không bị chặt bỏ thay vào đó là ngày càng rậm rạp hơn, con đường mòn vẫn không thay đổi chỉ là có đại nhiều hơn thôi. Khi đi tới con hẻm nhỏ quen thuộc nó không quẹo vào mà lại đi thẳng, đi thẳng tới một nơi xinh đẹp nơi mà cò bay thẳng cánh, luôn thơm ngát mùi vị sữa của lúa, nơi mà ngày trước cha nó thường dậy sớm để đến làm việc. Đó là cánh đồng... nơi để lại nhiều kỷ niệm giữa nó và cha nó.

-Nè tôi chưa vậy?_ hắn lau mồ hôi trên trán rồi hỏi nó với vẻ mệt mỏi.

-Tôi rồi_ nó đáp nhẹ.

Trên cánh đồng rộng lớn là một người đàn ông trung niên đang gặt từng bó lúa, mồ hôi cứ đầm đìa chảy xuống, trên bờ là một vài đứa bé gái đang tung tăng chơi trò nhảy dây.

-Bác Nămmm !!!_ nó hít một hơi dài rồi chạy đến chỗ người đàn ông đang gặt lúa, nở một nụ cười xinh như hoa, miệng gọi to.

Người đàn ông đang làm việc bỗng nghe có tiếng gọi nên ngẩng đầu lên nhìn. Ông rất ngạc nhiên mém chút nữa thôi là ông không nhận ra nó rồi. Ông còn không thể ngờ tới có một ngày nó sẽ trở lại nơi hẻo lánh này, ông vất liềm ngang hông tìm một chỗ để rửa tay chân rồi đi lên bờ. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng ba chân bốn cẳng chạy theo. Nó chạy thẳng một hơi tới nơi mấy bé gái rồi khum người xuống thờ dưới gốc cây bần cao to.

-Con nhỏ "Rau Muống" này bác Năm còn tưởng là mày quên cái nơi này rồi chứ._ bác Năm lên bờ rồi tới gần nó chăm chọc.

-Sao mà con quên nơi này được bác Năm_ nó nói rồi lại khum người xuống thờ.

-Ngày càng lớn càng đẹp ra ha, mấy năm nay sao rồi sống có tốt không? Nghe nói cha mẹ bây giờ làm ông lớn bà lớn hết rồi hả?_ bác Năm mở thùng nước cũ kỹ, múc một ca nước đá uống rồi thăm tình hình.

-Dạ cảm ơn bác, con vẫn khỏe. hihi_ nó vui vẻ cười nói nhưng tận đáy lòng lại buồn không thể tả sao nó có thể nói với bác Năm của nó là ba mẹ nó làm lớn tới mức không thèm quan tâm nó, xem nó như người vô hình, lúc cần thì vui vẻ trò chuyện lúc không cần thì quăng lại trong cái nhà tối tăm không một chút tình thương.

-Còn ai kia ?_ bác Năm nhìn sau lưng nó rồi tò mò hỏi.

-Dạ bạn con. Bạn đó tên Khải học chung lớp với con_ nó quay lưng nhìn hắn mồ hôi nhễ nhại rồi quay lại vui vẻ trả lời bác Năm.

-Nay lớn rồi có người yêu đồ rồi hen._ bác Năm nhìn hai đứa nó rồi phì cười.

-Đâu có, bác Năm này..._ nó cười cười nói với vẻ giận dỗi.

-Haha..._ bác Năm nhìn nó mà không nhịn được cười.

Từ đằng xa nó thấy một bóng hình một người con gái đang lại gần chỗ nó và mang trên tay một hộp cơm. Nó vút lại cái balo dưới gốc cây bần rồi chạy tới nở nụ cười xinh ôm lấy người con gái. Hắn thì gần cả người ra không biết là nó đang cười hay là hắn bị điên, hắn nghĩ người đứng dưới gốc cây nhìn nó, nhìn nụ cười tuyệt đẹp trên khóe miệng của nó, nụ cười của một người con gái luôn lạnh lùng với xung quanh....

Chương 17

Nó chạy tới ôm người con gái rồi vui vẻ cười gọi "Mận". Cô gái ngẩng người sững sờ một chốc rồi la lên " Hà Mi" cả hai người cùng nhau chạy tới ôm nhau thắm thiết hết như "người yêu".-Sống ở thành phố có khác ha, càng lớn càng xinh đẹp, trắng nữa. Em còn tưởng là chị quên em luôn rồi._ Mận buông nó ra rồi giận dỗi nói.

-Sao quên mọi người được chứ._ nó vui vẻ cười nói.

-Oaaaa, thích quá dẫn bạn trai về nữa... Sao mà đẹp dữ vậy nhìn cứ như người mẫu vậy á._ Mận nhìn tới chỗ bọn nhỏ đang bu quanh rồi chột la lên.

Nó một mực phủ nhận, sớm biết chuyện sẽ như thế này nó tuyệt đối sẽ không cho hắn đi theo. Bao nhiêu người quen của nó bây giờ cứ gán ghép danh hiệu người yêu cho nó và hắn thật làm nó bức cả mình. Nó bất chợt nghĩ ra một điều kinh khủng "Chết rồi, quanh nhà mình toàn là con gái thế này thì hắn coi như bỏ xác nơi này rồi..." nó nhìn hắn rồi lắc lắc đầu.

Thấy nó lâu lâu mới về bác Năm cũng thôi việc đồng án mà lên tiếng bảo nó về nhà ăn cơm. Nó gật đầu lia lịa, bụng nó cồn cào lắm rồi đi từ sáng đến giờ gần hai ba tiếng đồng hồ mà chưa có hột cơm nào trong bụng.

Nó theo chân bác Năm và mọi người trở về, trên đường đi nó lại gần ghé sát vào tai hắn nói nhỏ "Nhập gia tùy tục" rồi vui vẻ đi tới bên cạnh Mận để lại hắn bơ vơ lẻ loi cùng... đám trẻ.

Về đến nhà của bác Năm thì nó thấy bác Năm gái đang lật rau muống. Nó chạy tới ôm bác Năm gái rồi thì thầm:" Hôm nay bác biết con về hay sao mà hái rau muống vậy?". Bác Năm gái thấy nó thì vui mừng không thể tả nổi, bác cũng ôm chầm lấy nó hết như ôm một đứa con gái xa nhà rồi dịu dàng nói với nó " Cha mày vẫn như hồi còn nhỏ hà, lúc nào cũng vui vẻ cười như vậy. Cái đồng ra này á là do bác thấy sau nhà nó mọc nhiều quá nên hái vô tính chiều xào ăn thôi ai dè gặp lại con nhỏ "Rau Muống", để bác ra sau nhà hái thêm cho bây ăn hen.",Nó vui vẻ gật đầu như búa bổ, nó vui không thể tả ai cũng nhớ tới nó cả còn nhớ tới sở thích "rau muống" của nó. Vì hồi còn bé nó rất thích ăn rau muống xào chao mà bên nhà bác Năm có rất nhiều rau muống nên cứ cách vài ngày là nó lại chạy qua xin, đến nỗi bác Năm gặp nó là liền gọi nó là con nhỏ "Rau Muống".

-Oa nhà bác mấy năm nay xây gạch luôn rồi nè, như vậy không lo trời mưa bão nữa ha._ nó nhìn quanh cái nhà rồi nói với bác Năm với về vui mừng.

-Ừ nhờ mấy năm nay lúa bội thu nên bác cũng để dành được số tiền kha khá... nhờ vậy mà mới xây cho bác gái với tụi nhỏ được căn nhà tạm tạm như vậy nè._ bác Năm ngồi trên bàn nhấm nháp ly trà nói với nó.

-Dạ con đi vài vòng thăm ông Sáu với thím Bảy tí nữa con về lại nha bác Năm._ nó bỏ balo dựa vào cột rồi hí hửng chào bác Năm, kéo lấy hắn rồi nhảy chân sáo chạy đi.

Ông già Năm chỉ biết nhìn nó mà cười, đối với ông nó vẫn còn là con nhỏ "Rau Muống" vui vẻ ngày nào của ông không hề thay đổi cho dù bây giờ đã là một tiểu thư.

Nó kéo hắn đi xung quanh khu xóm, chào hỏi người này người kia,mọi người ai cũng hỏi han nó đủ điều còn cho nó quà nữa nó cứ như được một ngày vui mà cười tít cả mắt, nhưng cái làm cho nó không ưa chính là ai cũng bảo nó và hắn là người yêu...Hắn mệt muốn đứt hơi nhưng hề thấy nụ cười của nó thì lại không muốn lên tiếng, cứ vậy mà đi theo nó.

Gần 11h trưa, nó lê chân về nhà bác Năm cùng với hắn chột trong nhà chạy ra ba bốn đứa con gái. "Lần này tôi không giúp được cho cậu rồi" nó nhìn hắn đang ngơ ngác rồi khước miệng cong lên một nụ cười "gian tà".

Cùng lúc đó hai người thanh niên đi từ ngoài ngõ đi vào trên tay là cần câu và một xô cá to, con mắt nó sáng rỡ quên hết mệt mỏi chạy tới...

-Anh Phong, anh Hoàng..._ nó vừa chạy vừa gọi.

Hai người con trai đang vui vẻ bàn tán về mẻ cá to, bỗng nghe tiếng gọi gần đầu lên liền thấy nó đang chạy tới.

-Hà Mi._hai người con trai vui vẻ đồng thanh gọi...Trên khuôn mặt tuấn tú là nụ cười rạng rỡ.

Nó chạy tới trò chuyện cùng hai người anh lâu ngày gặp lại mà quên mất rằng chưa giải vây cho hắn ở đằng kia đang bị bao vây bởi lũ con gái. Từ đằng xa một ánh mắt ghê rợn đang nhìn chằm chằm vào nó và hai người con trai...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

-Hai anh càng lớn càng tuấn tú ra ha, ở trường chắc nhiều cô theo đuổi lắm hả?_ nó cười cười vừa khen ngợi vừa nói.-Ồ hai anh có vài trăm cô à...._ Phong vui vẻ trả lời.

-Trời ạ, có vài trăm thôi ư ? Ít ghê anh ha._ nó le lưỡi nói.

-Mà em ngày lớn cũng xinh ra đó chứ, nay còn có bạn trai đồ hen._ Hoàng nhìn về hướng của hắn rồi châm chọc nó.

Nó cười cười không nói gì thêm. Cả ngày đi đâu cũng nghe tới hai chữ bạn trai, sao ai cũng nghĩ vậy hết vậy, nó khóc trong lòng. Nó nhìn vào xô cá rồi đề nghị hai anh mình làm món cá chiên nước mắm vậy mà hai người nhìn nó rồi ôm bụng cười. Phong và Hoàng đều không nghĩ rằng nó vẫn còn ngây thơ như ngày nào, vẫn còn vui vẻ và vui cười vẫn y như lúc trước không hề thay đổi trong phút chốc không nhận được mà ôm bụng cười.

Buổi tối, nó cùng nhau ăn cơm với nhà bác Năm, cùng nhau cười cười nói nói làm cho nhà của ông già Năm rộn rã lên. Ăn cơm tối xong nó phụ con Mận rửa chén rồi xin phép ông già Năm về nhà. Nó vác trên vai cái balo rồi nắm lấy tay hắn bước đi làm cho những suy nghĩ mơ mộng của tụi con gái của ông già Năm vụt mất. Khuất khỏi nhà ông già Năm thì nó liền buông tay hắn ra không chút do dự làm cho hắn giật mình như thể mất đi thứ gì đó.

Về đến căn nhà lá nhỏ bé của mình, nó có chút ngạc nhiên vì năm năm qua nó không hề về nhà vậy mà nhìn căn nhà vẫn như luôn có người ở, nó thầm cảm ơn ông già Năm. Nó bước vào nhà rồi nhìn xung quanh căn nhà, những kỷ ức cứ như thước phim từ từ chạy trong đầu nó. Nó vẫn nhớ rõ trong căn nhà này nó đã chạy nhảy khắp nơi, trong căn nhà này cha mẹ nó đã làm cho nó một cái sinh nhật thật bất ngờ trên cái bàn hình chữ nhật cạnh vách lá kia, và ấm áp hơn cả là trên chiếc giường nhỏ bé cạnh nó, nơi mà nó và cha mẹ nó cùng ngủ, cùng nhau ôm vào những ngày đông rét giá...

-Nhà cũ của cậu à?_ Đột nhiên một giọng nói trầm ồm vang lên làm nó quay về với hiện tại.

-Ừ, xin lỗi nhà tôi thế này chắc không hợp với cậu nếu cậu không thích thì có thể quay về khách sạn._ nó lạnh lùng nói.

-Tôi theo cậu thế này rồi, tôi còn không nhớ đường về thế nào với lại tôi cũng gọi điện thoại xin phép cô cho ngủ qua đêm ngoài khách sạn rồi._ hắn thờ dãi rồi nói.

-Xin lỗi..._ nó buồn giọng nói.

-Không có gì đâu "Rau Muống"... hehe_ hắn chợt nhớ tới cái tên dễ thương này rồi lòi ra châm chọc nó kèm theo một nụ cười quỷ quyết.

Nó cũng không nói gì để phản bác lại, chỉ thờ dãi rồi đi tìm cái đèn cây trong cái lon sữa bò đã rỉ sét. Trong bóng tối ánh sáng của đèn cây dần dần lan tỏa làm cho cả căn nhà nhỏ bé của nó trở nên sáng rực.

Đêm, những vì sao trên trời lần lượt nhấp nháy tỏa ra ánh sáng rực rỡ đến mê người, bên cạnh là mặt trăng to đùng đang chiếu xuống đất những ánh sáng vàng hoe sáng rực. Nó ngồi trước cửa nhà trầm lặng ngắm nhìn những ngôi sao xinh đẹp, bên cạnh nó là một mỹ nam tuấn tú cũng đang ngược nhìn bầu trời đêm ở nông thôn. Hắn chưa bao giờ thấy được bầu trời đêm nào đẹp như thế này hay nói đúng hơn là hắn chưa bao giờ ngắm sao.

-Cậu có cảm thấy tôi giả tạo quá không?_ bầu không khí yên lặng bỗng bị phá hủy bởi câu hỏi của nó.

-Giả tạo?_ hắn không hiểu nên hỏi ngược lại nó.

-Cả ngày hôm nay tôi đã cố gắng cười rất nhiều chỉ để che giấu với mọi người rằng tôi đã thay đổi, tôi làm cho họ tưởng rằng tôi vẫn còn là cô bé ngày nào của họ lừa dối họ bằng nụ cười như vậy không phải giả tạo sao?_ nó nói ra những gì nó nghĩ về nó ngày hôm nay.

-Cười không phải là sự giả tạo, hơn nữa cậu cười họ cũng cười như vậy chẳng phải tốt hơn việc cậu lạnh lùng chào hỏi họ hay sao? Quan trọng hơn là khi cậu cười trông rất đẹp, tôi rất thích nụ cười của cậu cho dù nó là giả tạo đi nữa tôi vẫn thích._ Hắn nhìn lên bầu trời và nói với nó về nụ cười của nó.

Nó cũng chẳng nói gì thêm, lại ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy sao. Bất chợt một ngôi sao bay xoẹt qua.

-Sao băng kia, ước đi._ hắn chỉ chỉ vào ngôi sao rồi nói với nó.

Nó nhắm mắt lại và cầu nguyện. Hắn cũng không bỏ lỡ nhắm mắt lại và hắn ước rằng có thể nhìn thấy lại nụ cười của nó một lần nữa.

-Nè cậu ước gì vậy?_ hắn hóm hờ hỏi.

-Tôi ước rằng sẽ không bị cậu làm phiền nữa._ nó lạnh lùng nói.

-Thôi mà nói tôi nghe sự thật đi... nói đi...nói đi....

Bật mí nhé ! Nó đã ước rằng một ngày nào đó cuộc sống của nó lại ngập tràn hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Một buổi sáng khá âm u, những đám mây đen kịt trên bầu trời từ từ kết lại với nhau tạo thành một đám mây to bao phủ cả bầu trời xanh biếc, xem ra chỉ một chốc nữa thôi thì một cơn mưa to sẽ kéo đến. Hôm nay nó dậy từ sớm, thu dọn đồ cho vào chiếc balo nhỏ bé. Hắn thì đã hí hửng đi qua nhà của ông già Năm từ vài phút trước. Nó mang balo trên lưng bước ra khỏi căn nhà rồi xoay lưng lại nhìn ngôi nhà nhỏ bé mang đầy kỷ niệm của mình lần cuối, có lẽ nó sẽ không bao giờ về lại ngôi nhà này bởi vì có những thứ là ký ức thì sẽ không trở thành hiện thực được nữa... Nó quay gót rồi hướng về phía nhà ông già Năm mà đi, mỗi bước chân của nó nặng ì hệt như đang đeo chì vào chân, cảm giác như có ai đang lôi kéo nó và nói với nó rằng "hãy ở lại".-

Tại nhà của ông già Năm mọi người trong xóm đều tụ họp đông đủ để tiễn nó, nó khóc không ra nước mắt. Lấy trong balo ra một cái gói quà, nó đưa cho ông già Năm rồi dặn dò bảo rằng khi nào nó đi xa mới được mở ra.

-"Rau Muống" à ! Khi nào con cảm thấy buồn thì hãy quay về đây, nếu con không chê thì căn nhà tạm bợ này của ta luôn luôn chào đón con,cho dù con có thể nào đi nữa mọi người vẫn luôn coi con là con gái và sẵn lòng chờ con ở nơi đây._ ông già Năm nhận lấy gói quà rồi xoa xoa đầu nó nói với nó như một người cha sắp phải rời xa con gái.

-Bác Năm, mọi người! Từ nhỏ cho đến bây giờ mọi người vẫn đối xử với con hết như con của mọi người cho dù là con mang đến phiền phức hay rắc rối nhưng mọi người vẫn đối xử rất tốt với con, con thật sự rất biết ơn mọi người._ nó nói mà giọng rung rung như muốn khóc.

Ông già Năm bước đến ôm nó vào lòng, nước mắt nó như dòng sông bị vỡ đê cứ thế mà tuôn rơi.

-Cám ơn bác Năm đã giúp con trông coi ngôi nhà của con khi con không ở đây, nhưng mà bây giờ bác hãy để mặc nó đi vì có lẽ có một số người sẽ không cần đến nó nữa._ nó buông ông già Năm ra rồi lau nước mắt, miệng gượng từng chữ nói với ông.

Ông già Năm im lặng không nói gì. Nó vẫy tay chào mọi người rồi quay lưng bước đi " con thật sự không muốn rời xa mọi người đâu, khi nào rảnh con sẽ lại trở về thăm mọi người,con hứa đó..." nó quay mặt về phía mọi người tay vẫn vẫy không ngừng, trên miệng là một cười xinh như một bông hoa hé nở vào buổi sáng mai. Mọi người đều im lặng trong nước mắt, đứng nhìn bóng lưng của nó đang dần khuất đi trên con đường dài và hẹp.

Ông già Năm chợt nhớ tới gói quà đang nằm trên tay liền đặt xuống đất rồi dùng tay tháo ra. Trong gói quà là một đồng tiền và một lá thư, ông mở lá thư ra và đọc " Bác Năm ơi! từ bé con đã xem người và mọi người như người thân ruột thịt, mọi người đã luôn giúp đỡ gia đình con rất nhiều. Nhưng mà con vẫn chưa có dịp báo đáp ơn tình mà mọi người dành cho con, con nhỏ xui xẻo của mọi người chỉ có một chút tiền để mọi người trang trải cuộc sống. Bao nhiêu đó có lẽ là không thấm vào đâu với mọi người con thật sự xin lỗi. Xin mọi người hãy nhận cho, đó là chút lòng thành của con gửi đến mọi người, nếu mọi người thấy áy náy thì hãy trồng thật nhiều rau muống. Một ngày nào đó con sẽ lại trở về và xử sạch đám rau muống của bác, mọi người và bác hãy giữ gìn sức khỏe. Con yêu mọi người nhiều lắm, Rau Muống."

-Cái con nhỏ này._ ông già Năm đọc bức thư rồi lắc đầu...

Hiện giờ nó và hắn đang đi dưới con đường quốc lộ và trên bầu trời những đám mây đen ngày càng kéo đến nhiều hơn. Hắn vẫn luôn dõi theo nó, từ lúc tạm biệt mọi người thì con người lạnh lùng của nó đã quay trở lại, những nụ cười của ngày hôm qua đã biến mất thay vào đó là một khuôn mặt đại diện cho một nỗi buồn. Có lẽ chỉ có họ mới có thể nhìn thấy được nụ cười của nó và chỉ có nơi đó nó mới cười.

Đi gần hai tiếng đồng hồ thì nó và hắn thuê một chiếc taxi để trở về khách sạn bởi vì trời đã bắt đầu...mưa. Trong suốt quãng đường đi hắn luôn muốn hỏi nó vài câu hỏi nhưng khi chạm mặt nó thì hắn lại thôi, còn nó thì vẫn luôn u sầu nhìn ra ngoài cửa sổ trong đôi mắt xinh đẹp là một nỗi buồn mà không phải ai cũng có thể đoán ra được.

Đến khách sạn, hắn thanh toán giúp nó rồi cả hai chạy ào vào trong dưới cái lạnh và rét của một cơn mưa.

Nó bước vào phòng rồi tiện tay quăng balo lên giường, "Huyền Trân không có trong phòng có lẽ là đã đi đến nông trại dâu tây rồi" nó nghĩ rồi đi tới chiếc tủ quần áo tùy tiện lấy ra một bộ đồ rồi đi vào phòng tắm...

Trong căn phòng to lớn và lạnh lẽo, một cô gái cô đơn có thân hình nhỏ bé đang đứng đối diện với cửa sổ sát đất lặng im ngắm nhìn những hạt mưa tí tách tí tách rơi ngoài cửa sổ. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên những tia đau buồn như thể đã đánh mất thứ gì đó quan trọng,cô gái nhỏ bé bắt đầu rơi

vào trạng thái trầm tư....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Một buổi sáng đẹp trời, trên những chiếc lá là những giọt nước long lanh mỏng manh và từ từ rơi xuống đất trở về với cội nguồn vốn có.

Nó đi trên những bậc thang hướng tới khu ăn uống. Ngồi ở bàn cạnh cửa sổ sát đất, nó nhìn băng quơ rồi thấy hấn đang bị bọn con gái vây quanh, người thì nắm tay người thì nắm áo còn miệng thì không ngừng nói cái gì đó. Nó nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng thừa biết đó là rủ đi chơi, nó thôi nhìn hấn rồi cầm lấy ly trà đá nhấm nháp, hưởng thụ cái vị đắng của trà và vị lạnh của đá.

Hấn cố tìm cách giải vây cho mình, nhìn thấy nó trong đầu hấn chợt lóe lên một ý tưởng. Hấn hướng về phía nó rồi bước đến, cả đám con gái vẫn bám lấy hấn không chịu buông ra như thể những bà vợ cố giữ lấy ông chồng cho riêng mình sợ chỉ cần buông tay thì người vợ khác sẽ cướp mất.

-Nè sao cậu bây giờ mới tới, còn ăn một mình nữa chứ không phải là hôm qua cậu nói tôi và cậu sẽ cùng ăn sáng sao? _ hấn đến trước mặt nó nói với vẻ cầu xin giúp đỡ, gương mặt hiện giờ của hấn cực kỳ đáng thương.

Cả đám con gái ngơ ngác nhìn nhau, mới vừa nãy còn cự tuyệt từ chối bọn họ thì ra là có hẹn với người khác. Bất giác không ai bảo ai mà tất cả đều dán mắt vào nó, ánh mắt đáng sợ đến mức chỉ cần nó nhìn lại thì sẽ hóa đá ngay.

-Ừ, tôi xin lỗi. Tôi tưởng cậu bận. _ nó quay sang nhìn hấn tay trong tay với một đám con gái thì lại không muốn giúp hấn, nhưng khuôn mặt của hấn hiện giờ thật đáng thương cộng với hai ngày qua hấn đã giúp đỡ nó nên nó đành hòa theo. Cả đám con gái đang vây lấy hấn như hiểu ra mọi chuyện khuôn mặt hiện lên vẻ tức giận nhưng không thể làm gì được đành buông hấn ra trong luyến tiếc. Bọn họ liếc nhìn nó bằng một ánh mắt đáng sợ rồi dùng dằng bỏ đi mất.

-Cám ơn cậu. _ hấn ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó rồi cảm kích nói.

-Ừ, cậu có thể đi được rồi đó. _ nó nhìn sang cửa sổ rồi lạnh lùng nói.

-Nè tôi đang rất cô đơn mà, hai ngày qua tôi đi theo cậu suốt, giờ cậu phải đi chơi với tôi lại chứ. _ hấn nói với vẻ đáng thương.

-Là cậu tự theo tôi, tôi không hề ép buộc cậu. Nếu cô đơn vậy sao lúc nãy không đi cùng bọn họ? _ nó phũ phàng nói.

-Biết sao không? bởi vì cậu không giống họ, cậu khác với bọn họ. Thứ mà họ mang đến cho tôi là phiền phức thì thứ cậu mang đến cho tôi lại là niềm vui. Cậu lạnh lùng với tôi chứ không đi theo nịnh nọt tôi giống như họ vì vậy tôi...

-Thôi được rồi, ăn xong tôi và cậu sẽ đi chơi. _ nó không muốn nghe tiếp nên vội cắt ngang lời hấn.

Trong một khu vui chơi đặt ở trung tâm của thành phố B, nó và hấn cùng nhau chơi rất nhiều thứ từ tàu lượn siêu tốc cho đến xe điện đụng, trên cả là ngôi nhà ma rất đáng sợ và rùng rợn. Hấn đã suy diễn đến nỗi sợ của nó rồi nó sẽ ôm lấy tay hấn rồi bảo hấn và nó cùng đi ra có thể trên đường ra ngoài nó còn sẽ khóc nữa, hấn thật sự rất muốn biết khuôn mặt nó lúc khóc là như thế nào nhưng hấn đã sai lầm. Nó rất thân thiện đi lại bên trong ngôi nhà bởi vì nó đã quen với những thứ lạnh lẽo đáng sợ rồi và căn nhà của nó thì đáng sợ hơn gấp mấy lần, nó chỉ có thể dùng từ "ngôi nhà chết" để miêu tả ngôi nhà của nó. Những người đóng giả ma kêu la rợn người còn bị nó bắt lại và hỏi thăm, bình thân như đang đối xử với một người bình thường chứ không hề sợ sệt. Trờ ợt cuối cùng người ôm lấy tay nó và khóc lại là...hấn. Hấn thật sự rất thất vọng về mình và rất rất khâm phục người con gái bên cạnh, nó luôn làm hấn bất ngờ và thay đổi cách nhìn về nó một trăm tám mươi độ.

Ra khỏi khu vui chơi nó dẫn hấn đến một công viên nho nhỏ gần đó. Nó đi như thể một phản xạ tự nhiên rồi dừng lại trước những cái vòng quay ngựa gỗ đang quay, bên trên là những đứa trẻ đang vẫy tay với người thân của mình. Nó vẫn nhớ rất rõ khi còn bé lúc đi học về nó thường ghé lại đây để ngắm nhìn người khác chơi trên những cái vòng quay kia, nó luôn mong muốn có một ngày nó có thể cùng cha mẹ nó chơi vòng quay ngựa gỗ và vẫy tay với họ như những đứa bé khác, nhưng lúc đó cha mẹ nó rất nghèo ngày ngày đều phải đi đánh tiền cho nó đi học, bây giờ thì khác rồi nhưng cha mẹ nó vẫn không dành thời gian cho nó và nó vẫn không thể thực hiện được ước mơ.

-Nè, chơi không? _ hấn thấy nó ngây người ra liền hỏi.

-Tôi không còn là trẻ con nữa. _ nó lạnh lùng nói rồi quay lưng bước đi.

Trên một thảm cỏ xanh mướt, những bông hoa cỏ chân giò trắng tinh tự do nở rộ khắp mặt cỏ. Nó nhẹ nhàng bước đến nâng niu một bông hoa cỏ

chân ngỗng,nó muốn ngắt nhưng lại thôi, trong mắt ẩn chứa vài tia buồn bã. Nó rất thích loài hoa này bởi hoa cỏ chân ngỗng có ý nghĩa rất thích hợp với nó, một loài hoa mang ý nghĩa của sự bỏ rơi và đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Lại một ngày nữa trôi qua, buổi sáng hôm nay đối với nó là một buổi sáng cực kỳ yên bình. Nó trầm ngâm trước cửa sổ sát đất ngắm nhìn sự chuyển động của thành phố và tận hưởng một bản nhạc du dương từ những chú chim nhỏ. Nhưng sự yên bình đó lại không kéo dài được lâu...8h sáng hần sang gõ cửa phòng nó, rủ nó đi biển cùng mọi người. Nó từ chối thẳng thừng, nào là không đem theo đồ tắm nào là sợ đen da... nhưng bên cạnh nó cô bạn Huyền Trân dễ thương đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ,mọi lý do của nó đều bị bác bỏ nó đành ngâm ngùi đi theo mọi người ra biển.

Ra tới bãi biển nó mới thấy được sự xinh đẹp của biển khơi, nó còn ngửi thấy vị mặn mà của biển và cảm nhận được cái lạnh của gió biển vào buổi sáng sớm. Phía xa mặt trời đang dần lên cao.

-Nè ra tới biển mà còn đọc sách được là sao?_ hần chớp lấy quyển sách của nó rồi ra về hờn dỗi nói.

-Tôi đâu có ý định đi, là các cậu ép tôi mà._ nó giành lại cuốn sách rồi lạnh lùng nói.

Từ phía xa một đám con gái như những vệ tinh thăm dò chất lượng cao đã phát hiện được con mồi là hần liền kéo nhau chạy đến,hần không kịp nói gì liền chạy thục mạng như thể một con thú quý hiếm đang cố chạy thoát khỏi những người thợ săn chuyên nghiệp.Nó lại cầm lấy quyển sách, ngồi dựa vào chiếc ghế xếp, dưới sự che chở của chiếc dù ngũ sắc ung dung đọc sách một cách thông thả. Đọc sách một hồi nó lại thấy khát bèn rời khỏi chiếc ghế xếp mà đi mua nước.

-Cô em xinh đẹp đi đâu mà đi có một mình vậy? Đi chơi cùng tụi anh không?_ Ba người thanh niên thấy nó đang đi một mình trên bãi biển vắng bóng người liền giỡn trò trêu ghẹo.

-Không cần._ nó nhìn ba người thanh niên trước mặt lạnh lùng nói rồi quay lưng bước đi.

Nhưng ba người thanh niên kia nào để cho nó đi dễ dàng như vậy, trước câu nói lạnh lùng của nó càng làm cho những người thanh niên đó muốn giỡn ra nhiều trò hơn. Chạy theo nó ba người thanh niên kia cười lên một cách ghê rợn rồi bắt lấy tay nó. Nó sợ hãi và bắt đầu vùng vẫy, nó kêu la trong sự tuyệt vọng bởi vì bãi biển mà các bạn của nó thuê là một bãi biển vắng người. Trong lúc nó gần như tuyệt vọng thì hần đột nhiên từ đâu xuất hiện.

-Làm gì bạn gái của tôi vậy các anh?_ hần ngạo mạn nói, mặt không ngừng ánh lên sự nguy hiểm.

-Thì ra là đã có bồ, sao này giờ không nói sớm đi._ ba người thanh niên tỏ ra chán chường buông tay nó ra rồi ngoảnh mặt đi mất.

-Có sao không, bọn họ có làm gì cậu không?_ hần bước tới gần nó, để tay lên vai nó rồi lo lắng hỏi.

Nó đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh, đôi mắt lúc này đã chứa đầy nước mắt, nó quay sang hần dang hai cánh tay ôm lấy hần, đầu dựa vào hần mà khóc òa lên như một đứa trẻ. Tại sao nó lúc nào cũng đối xử với hần lạnh lùng vậy mà hần lúc nào cũng quan tâm nó? Nó càng muốn tránh xa hần thì hần càng gần hần hơn? Và tại sao trong lúc nó gần như tuyệt vọng thì hần lại là người xuất hiện giúp đỡ nó mà không phải là một ai khác? Nó không muốn hần gặp rắc rối bởi vì những ai gần gũi nó thì sẽ bị xui xẻo bám lấy, nó không muốn nhìn thấy hần gặp rắc rối bởi vì có lẽ nó đã yêu hần mất rồi...

-Được rồi, không sao rồi._ hần vuốt nhẹ tóc nó rồi an ủi.

-Xin lỗi cậu, tôi làm ướt hết áo cậu rồi._ nó buông hần ra, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói.

-Nè làm ướt áo tôi rồi thì phải đền cho tôi đó._ hần trêu chọc.

-Ừ..._ nó lãnh đạm đáp lại.

-Vậy đi ra ngoài biển chơi với tôi đi không được đọc sách nữa, được không? Không thì lấy áo cậu đang mặc trên người cậu đền cho tôi cũng được.... hehe._ hần ma mãnh nói rồi cười lên một cách gian xảo.

-Ừ... vậy ra biển chơi đi._ nó nói rồi nhanh chân chạy đến phía những con sóng đang êm ả tấp vào bờ.

Hần nhắc chân chạy theo, mắt ngắm nhìn dáng vẻ đáng yêu của nó rồi khúc miệng cong lên tạo thành một nụ cười xinh đẹp.Nó bây giờ khác xa với

những gì hắn nghĩ lúc trước nó trong đầu của hắn luôn lạnh lùng và bình tĩnh trước mọi tình huống vậy mà giờ hắn lại thấy nó sợ hãi và khóc. Lần đầu tiên tìm thấy lỗi đi một nhịp, điều mà hắn muốn làm nhất bây giờ là bảo vệ nó, bảo vệ thiên thần nhỏ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

-Nè, cậu chơi có vui không? _hắn đường đột hỏi. -Vui._ nó đang ngồi trên cát thả lỏng hai chân để cho những con sóng vỗ về.

-Vui sao không cười? _hắn ma mãnh hỏi, mắt nhìn nó đang chơi đùa với những con sóng.

Nó không nói gì, quay sang nhìn hắn rồi nở một nụ cười tươi. Trong suốt ba năm qua đây là lần thứ hai nó cười với mọi người xung quanh và là lần đầu tiên nó cười với hắn. Khuôn mặt nó lúc này mới gọi là đẹp, không phải đẹp như những hoa khôi rạng rỡ mà là đẹp hồn nhiên, đẹp ngây thơ đẹp vì một nụ cười. Hắn nhìn nó không rời mắt, lần thứ hai hắn thấy nó cười, dù biết là do nó bị ép buộc nhưng hắn vẫn rất thích nụ cười của nó. Hắn hạ quyết tâm một ngày nào đó hắn sẽ làm cho nó tự nguyện cười, hắn sẽ làm cho nụ cười rực rỡ và âm áp đó mãi mãi hiện hữu trên khuôn mặt của nó.

Một lúc sau,hắn đi vào nơi những chiếc ghế xếp đang dựng thành hàng rồi đi tới chỗ của mình lấy từ trong balo lấy ra một thứ gì đó hớn hờ chạy lại đưa cho nó xem nhưng khi tới nơi thì nó đã biến mất. Hắn vội vã chạy đi tìm nó, miệng không ngừng gọi tên nó nhưng đáp lại hắn chỉ có những tiếng vỗ đều đều của những con sóng.

Nó đi trên cát dọc theo bờ biển xinh đẹp trong buổi chiều tà. Nó định là sẽ đợi hắn nhưng những lời kéo của biển làm nó không kiên lòng được đành rời khỏi nơi đó và bước đi trên những hạt cát trắng mịn. Từ đằng xa mặt trời đỏ chói đang lặn dần dần dần, nó ngắm nhìn mà trong mắt chứa một nỗi buồn man mác.

-Mẹ mặt trời lúc hoàng hôn đẹp quá phải không mẹ? _ nó quay sang hỏi mẹ nó với một khuôn mặt ngây thơ của một đứa trẻ lớp năm.

-Ừ đúng vậy.Nếu con thích thì ngày nào mẹ cũng sẽ cùng con ngắm hoàng hôn tại công viên này._ mẹ nó xoa đầu nó rồi, cười với nó rồi nói với nó bằng một giọng trêu mếu.

-Cha,cha cũng cùng con ngắm hoàng hôn nha. Cả nhà ta sẽ cùng nhau ngắm hoàng hôn mỗi ngày ở nơi này nha._ nó quay sang cha nó, nở nụ cười tươi rồi vui vẻ nói.

-Ừ miễn là Hà Mi của cha thích, đem nguyên cái mặt trời về cha cũng làm _ cha nó nhìn nó cười rồi dịu dàng nói.

-Không được không được cô giáo nói mặt trời rất nóng vì vậy không được tới gần, cha mà hái mặt trời cho con là sẽ bị thiếu mất. Con không cần mặt trời đâu, con chỉ cần ba mẹ ngày nào cũng ngắm hoàng hôn cùng con là được....

Cha mẹ nó nhìn nó rồi cười,cười sự hồn nhiên ngây thơ của nó. Trong ánh hoàng hôn của buổi chiều tà, đó có thể được xem là điều hạnh phúc nhất của nó. Nhưng giờ còn đâu khi cha mẹ nó lúc nào cũng quan tâm tới tiền... Họ bỏ rơi nó trong căn nhà cô đơn lạnh lẽo, thả cho nó hy vọng, chờ mong rồi cuối cùng là tuyệt vọng khi ngay cả bữa ăn cũng không thể ăn cùng nhau.

Nó thôi không hỏi tường nữa, ngược mắt nhìn mặt trời xinh đẹp đang dần nhường lại quyền thống lĩnh bầu trời cho mặt trăng và các vì sao. Bỗng một cô gái nhỏ trên mặt đầy nước mắt tới kéo tay nó rồi chỉ vào cái nón đang phấp phồng trên mặt biển và cầu xin nó hãy lấy lại giúp cô bé bởi vì đó là món quà mà mẹ cô bé đã tặng cô bé vào ngày sinh nhật. Nó không kiên lòng được, nó xoa đầu cô bé bảo cô bé yên tâm rồi bước chân đến chỗ cái nón. Những con sóng như thể không muốn giúp nó, càng ngày nó càng xa cái nón kia hơn. Nước bây giờ đã đến miệng của nó, nó cố vài bước nữa, vươn tay chụp lấy cái nón trong lòng không khỏi vui mừng. Nó đang định quay vào bờ thì một con sóng to ập đến là nó không giữ được thăng bằng và thế là nó bị những con sóng kéo ra ngoài biển khơi. Tay nó vẫn cầm lấy cái nón, tay quơ quạng trong sợ hãi, mong rằng nó sẽ không chết vì nó vẫn còn phải tìm được Ngọc Trâm, nó còn rất nhiều thứ để làm, nó không muốn chết, trong lúc này đầu nó lại hiện ra hình ảnh của hắn.

Hắn đi theo bờ biển thì thấy ngoài nơi xa có người đang quơ quạng hai tay trên mặt biển. Hắn bơi nhanh đến, ôm lấy người đó rồi kéo vào bờ. Trong lòng không ngừng lo lắng, không ngừng suy nghĩ "Cậu không được xảy ra chuyện gì đó nghe chưa? Nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cậu... Hà Mi cậu không được xảy ra bất cứ điều gì đó".....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

- Ừm..._ trong căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng, nó mơ hồ mở mắt. Hấn thấy nó tỉnh lại liền nhào tới ôm nó vào lòng. Không kiềm nổi nước mắt suýt nữa đã khóc rống lên vì vui mừng.

- Nè cậu buông tôi ra đi, người ta mà thấy thì lại hiểu lầm bây giờ._ nó tỏ vẻ bức dọc nói, tay không ngừng đẩy hấn ra.

- Cậu hãy nói cho tôi biết. Là cậu ngốc hay là do cậu không cần đến mạng sống của mình nữa? Không biết bơi tại sao lại đi ra ngoài đó? Ngộ nhờ tôi không tới kịp thì sao? Cậu không nghĩ cho bản thân cậu thì cũng phải nghĩ cho cha mẹ cậu, họ sẽ sống ra sao nếu cậu xảy ra chuyện gì đây?_ hấn dùng hai tay đặt lên hai vai nó rồi lên giọng hỏi, mặc dù là trách mắng nhưng không che được nỗi lo lắng của hấn lúc này.

"Cha mẹ... họ còn quan tâm tôi sao? họ còn cần tôi sao? trong những lúc như thế này họ có lo lắng cho tôi sao? và lỡ tôi có xảy ra chuyện gì thì họ sẽ buồn sao?.. Không! họ đối với tôi bây giờ không còn như trước nữa. Tôi không còn giá trị nữa, thứ duy nhất làm họ lo lắng lúc này là... tiền. Họ coi trọng tiền hơn là tôi, tôi bây giờ chẳng khác gì đồ chơi của họ cả lúc cần đến thì đồ ngọt yêu thương, lúc không còn giá trị thì lại vô tâm vứt bỏ. Trong mắt họ có còn coi tôi là con không?" nó nghe hấn nói đến hai chữ cha mẹ thì trong lòng không khỏi mĩa mai.

- Cô bé đó sao rồi?_ nó đánh trống lảng.

- Lúc kéo cậu lên bờ thì tôi đưa cái nón cho cô bé, rồi ẵm cậu tới bệnh viện, chuyện sau đó thì tôi không biết. Nhưng mà cậu đừng có đánh trống lảng với tôi mau trả lời câu hỏi của tôi._ hấn nói với nó về chuyện của cô bé rồi bức dọc ra lệnh.

Nó lại nhớ tới cô bé kia, cô bé đó khóc và xin nó giúp đỡ. Trong đôi mắt ngấn lệ của cô bé đó nó thấy mình như trở thành tia hy vọng duy nhất cho cô bé vì vậy nó không cho phép mình từ chối.

- Chị ơi! chị có thể giúp em lấy lại cái nón kia không?_ một cô gái nhỏ nhắn khoảng chừng ba, bốn tuổi khóc rống, cầm lấy tay nó nói nói rồi đưa tay chỉ về phía những ngọn sóng xa xăm. Một cái nón đang trôi nổi giữa những con sóng tàn bạo cứ hung hãn chạy vào bờ.

- Cái nón đó rất có ý nghĩa với em phải không?_ nó dịu dàng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô bé rồi hỏi.

- Dạ, đó là cái nón mà mẹ em đã tặng em trong ngày sinh nhật của em từ tuần trước._ cô bé nói mà cổ họng rung rung như đang chạm phải một chuyện buồn.

- Vậy mẹ em...

- Cha nói vì mẹ rất tốt bụng nên thượng đế đã cho mẹ em lên thiên đàng để làm thiên thần rồi. Nhưng mà cha lại nói em không được khóc bởi vì mẹ thấy em khóc mẹ sẽ buồn, em không muốn mẹ buồn, em muốn gặp lại mẹ. Tại sao thượng đế lại bắt mẹ em đi làm thiên thần vậy chị? Em rất nhớ mẹ, em rất muốn gặp lại mẹ... huhu _ cô bé ngầy thơ nói rồi không biết từ lúc nào nước mắt lại tràn ra.

- Em chờ ở đây đi, chị đi ra đó lấy nón rồi sẽ quay lại ngay._ Nó ôm cô bé vào lòng rồi an ủi.

Nó buông cô bé ra rồi chạy nhanh đến những con sóng không ngừng tấp vào bờ, nơi cái nón đang trôi nổi lênh đênh trên mặt biển...

Nó kết thúc hồi tưởng, trong đầu không ngừng hiện về hình ảnh cô bé đó. Không phải so với nó thì cô bé kia đáng thương hơn nhiều sao? Nó thật ích kỷ, ích ra nó vẫn còn cha mẹ để hờn giận nhưng cô bé kia thì đã không còn mẹ để nũng nịu nữa rồi. Cái hình ảnh đó giống hệt với cái hình ảnh lúc Thanh Hồng kể về gia đình. Thanh hồng lúc đó cũng rất đau khổ nhưng cô bé đó rất quật cường không hề bật khóc trước nó mà thay vào đó cô bé vẫn luôn nở nụ cười để an ủi cho bản thân mình. Hai cô bé đó làm cho nó cảm thấy trên đời này còn có rất nhiều người phải gánh chịu những bất hạnh khác nhau. Trong giây phút đó nó đã biết rằng nó là một con nhỏ kém cỏi, yếu đuối và hèn nhát.

Nó bây giờ đang ngồi trên chiếc xe dần dần chuyển bánh trên con đường nhựa đầy nắng. Thấm thoát những ngày tháng nó đến với thành phố này đã hết, nó ngồi trên xe đưa mắt ngắm nhìn những hàng cây đang lùi dần trong ánh nắng. Trong đôi mắt xinh đẹp chứa một nỗi buồn man mác.

"Tạm biệt nhé mọi người... Tạm biệt thành phố xinh đẹp này và hơn hết là.. tạm biệt nhé cô bé, em không được khóc nhé, phải luôn mỉm cười bởi vì chị chắc rằng mẹ em luôn ở bên cạnh em theo dõi em từ một nơi gọi là thiên đường..."

Chương 24

Nó đang đứng trước một cánh cửa màu đen với những hoa văn tinh tế. Phía sau là một căn biệt thự lộng lẫy xa hoa màu trắng, thoạt nhìn người ta sẽ rất ngưỡng mộ chủ nhân của ngôi nhà này nhưng khi bước vào căn nhà người ta sẽ có cảm giác cô đơn, lạnh lẽo đến đáng sợ. Nó vừa mở cửa bước vào nhà thì từ trên lầu một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu nở một nụ cười tươi đang chạy với tốc độ nhanh nhất có thể về hướng nó. Cô bé đang hai tay ra ôm lấy nó, trên gương mặt thoáng chút giận dỗi nhưng lại đáng yêu vô cùng.

- Em tưởng chị quên em rồi ở luôn ở thành phố xinh đẹp đó rồi chứ. _ Thanh Hồng nói mà mặt hiện lên vài tia hờn dỗi.

- Chị làm sao mà quên được em chứ mà chị có mua quà cho em nè. _ nó biết Thanh Hồng đang dối liền nhanh chóng đánh trống lảng.

Nó nhanh chóng với lấy cái balo, mở balo ra nó từ từ lấy ra trong đó một quyển sổ ghi nhật ký, một quyển sách có tựa đề là "Tôi yêu cuộc sống" và một sợi dây chuyền có mặt là một thiên thần đang giang rộng đôi cánh.

- Oa, sao chị biết em đang tìm quyển sách này thế? Sợi dây chuyền cũng đẹp nữa, oa còn quyển sổ nhật ký hình Kotoro dễ thương này nữa. Em yêu chị quá à. _ Thanh Hồng nhìn thấy những món quà trên tay nó thì không khỏi vui mừng, trên khuôn mặt tròn tròn nở nụ cười xinh như hoa.

- Tại vì chị thấy em ngày nào cũng lên mạng tìm kiếm quyển sách đó nên chị mới tìm thử ai ngờ tìm được, còn quyển nhật ký thì chị nghĩ là em sẽ cần, còn sợi dây chuyền kia là tại vì chị thấy em với thiên thần trên sợi dây chuyền đó rất giống nhau. _ nó nói mà trên mặt thoáng chút không thật lòng.

Thật ra thì đó là cuốn sách mà hần muốn đưa cho nó khi còn ở bãi biển, nhưng vì trùng hợp với cuốn sách mà cô bé muốn tìm nên nó đưa cho cô bé luôn. Dù gì thì nó cũng không muốn có gì liên quan tới hần, bởi nó không muốn hần vì nó mà gặp rắc rối. Người như hần đừng nên làm bạn với nó, nên tránh xa nó một chút, nên giữ khoảng cách với nó thật xa bởi vì hầu như những ai gần gũi với nó đều sẽ bị xui xẻo ghé thăm.

Sáng hôm sau, nó đã khá ngạc nhiên khi mặt của Thanh hồng hết như gấu trúc, trong lúc ăn cơm còn gật gà muốn ngủ. Thật khổ mà, là do tối qua Thanh Hồng chờ nó ngủ say rồi len lén bò khỏi giường viết nhật ký cộng với xem quyển sách nó tặng đến tận gần sáng thì mới chịu trèo lại lên giường mà ngủ nên bây giờ mặt mới sung phồng lên. Nó trách Thanh Hồng vài câu rồi lắc đầu bỏ tay với cô em gái nhỏ của mình. Thanh Hồng đứng nhìn nó rồi nghịch ngón lè lưỡi.

Đọc theo dãy hành lang, nó vừa đi đến lớp vừa ngắm cảnh. Trong lòng thì vui vẻ nhưng trên gương mặt vẫn hiện hữu những tia u buồn. Bên cạnh nó phải đối mặt với những lời bàn tán của mọi người.

- Nè mày thấy con nhỏ đó không? Bị tất cả các câu lạc bộ đuổi đó, đến cả câu lạc bộ cây cảnh cũng không thèm nhận nó nữa mà.

- Ừ ừ coi bộ con nhỏ này xui xẻo dữ, tốt hơn là đừng nên đến gần nó không thì bị xui lây lúc đó lại khổ.

Nó đi ngang qua hai người của lớp bên liền bị họ phán xét, tuy đã đi xa hai người đó nhưng nó vẫn loáng thoáng nghe được. Nó nhướn miệng cười, nụ cười của nó hiện hữu sự thống khổ. Làm sao mọi người biết được cảm giác của nó đây? Làm sao mọi người biết được về nó trong khi xa lánh nó? Làm sao mọi người biết nó đau khổ rất nhiều khi bị gia đình bỏ rơi, bị bạn bè xa lánh và bị xui xẻo vây lấy? Mọi người chỉ biết đánh giá nó, bàn tán về nó như một vật mang tới xui xẻo cho người khác. Đầu phải nó muốn mình là một người mang đầy xui xẻo chứ.

Nó vẫn không có bất kỳ biểu hiện gì trên gương mặt, không tức giận không nổi nóng, nó xem như những lời nói đó là những lời nói ngoài tai và mặc kệ bởi vì khi nó quyết định đến ngôi trường này mặt nó đã dày lên rất nhiều rồi.

Vào đến lớp học, nó thấy hần đang nói chuyện với vài bạn nữ. Nó ung dung đi vào lớp học trước bao nhiêu con mắt của sự soi mói, lòng nó nặng trĩu. Nó đề cập lên bàn, ngồi vào ghế rồi quay mắt nhìn sang cửa sổ ngăn ngo, thần thờ nhìn những đám mây trôi bồng bềnh trên bầu trời xanh thẳm. Nó cứ nhìn mãi như vậy cho đến khi tiếng chuông quen thuộc reo lên...

Chương 25

Reng... reng... reng. Tiếng chuông quen thuộc vang lên một cách đột ngột không báo trước làm cho nó thoáng giật mình. Không biết từ lúc nào mà bọn con gái kia cũng về lại chỗ ngồi của mình, từ ngoài cửa "bà la sát" bước vào lớp. Như mọi ngày sẽ có một bài thông báo dài rồi mới bắt đầu tiết học và hôm nay cũng không có ngoại lệ. Một bài "thuyết trình" dài thướt tha làm hao tốn vài phút của lớp sau đó mới đi vào tiết một. Nó ngán ngẩm lấy sách vở ra rồi cầm lấy cây bút mực nhỏ nhắn ghi hết những gì hiện hữu trên bảng vào vở mà không hề để ý đến ánh mắt của một ai đó đang nhìn nó chăm chú. Tiết một trôi qua một cách nhanh chóng, thoát cái đã xong luôn tiết hai và giờ đang là giờ nghỉ trưa. Huyền Trân hí hửng lỏ nó xuống căn tin, nó ngán ngẩm khi nghĩ đến phải chen chúc trong đám người không có trật tự chỉ biết nhào vào mà mua thứ mình cần, nhưng nó làm sao có thể từ chối cô bạn kia ai bảo Huyền Trân là người xem nó như bạn chứ.

Trong căn tin bây giờ đang chứa một khối người, từng người từng người cứ đi vào làm cho căn tin thêm ngột ngạt và nóng nực. Trong đám người đó, hần từ từ bước ra, bên cạnh là hàng tá đám con gái đang vây lấy như những con kiến đang bu lấy một viên kẹo ngọt. Hần thì có vẻ không được vui nhưng cũng phải cố giữ lấy hình tượng, nó nhìn thấy cảnh tượng đó thì cảm thấy bọn con gái thật là ngốc nghếch, đã biết rõ là người khác không thích mình nhưng vẫn cố bám theo, thật làm cho người khác cảm thấy khó chịu, còn hần không thích thì cứ nói không thích cứ làm cái vẻ mặt đó thì bị vây lấy là phải thôi. Thật là cái bọn người đó thật khó hiểu với nó, nó nhìn rồi lắc đầu thờ dài.

Huyền Trân mua đồ xong liền kéo nó quay lại lớp học, lúc đi ngang qua những hàng cây thì nó thấy Thanh Hồng cùng với một vài người bạn đang cùng nhau ăn bánh và trò chuyện. Thật tốt khi cô bé không giống nó, thật tốt khi cô bé vẫn có được vài người bạn ở cái trường này. Nó nhìn những nhóc tí đang cười đùa vui vẻ đó, trong lòng cũng cảm thấy tốt lên một chút, nó nhìn Thanh Hồng vài giây rồi nó nhắc chân bước theo Huyền Trân lên lầu, trong lòng thâm nhẹ một câu "chị xin lỗi".

Tiết học cuối cùng cũng đến, nó mệt mỏi nhìn lên bảng rồi chép bài vào vở, hần cũng khá chăm chú ghi bài vào vở. Không gian trong lớp học yên tĩnh đến lạ thường, trong lớp học không một tiếng động nào được phát ra ngoài tiếng của giáo viên và tiếng những viên phấn va chạm với cái bảng.

-Nè, tôi cùng cậu học nhóm có được không?_ hần đang ghi bài thì quay sang nó hỏi một câu.

-Được._ nó vẫn giữ mắt trên bảng miệng thì nói nhỏ một chữ.

-Vậy tôi sẽ học nhóm ở nhà của cậu nhá._ hần hí hửng tiếp lời, trong lòng không khỏi phần khởi vì sắp cùng nó ở chung một chỗ.

Nó cũng không nói gì thêm, mắt vẫn nhìn lên bảng và tay vẫn linh động với cây bút mực nhỏ nhắn trong tay tạo ra những hàng chữ xinh đẹp trên trang giấy trắng tinh. Thoáng chốc, tiết cuối cùng của ngày hôm nay cũng hết. Nó không bỏ qua giây phút nào khi tiếng chuông vừa reo thì nó cũng dọn dẹp đồ đạc rồi xách cặp hòa vào dòng người đang đi ra phía cửa bỏ lại hần không nói câu nào.

Buổi chiều, hần hí hửng nhấn chuông cửa nhà nó, trong lòng phần khởi vô cùng vì hần sẽ được học riêng cùng với nó. Từ trong nhà nó bước ra vẻ mặt không vui và cũng không có ý định mở cửa cho người nào đó đứng sau cánh cổng vào nhà.

-Cậu đến đây làm gì?_ nó xì mặt hỏi.

-Là cậu quên hay là bị mất trí nhớ vậy ? Tất nhiên là tôi đến để học nhóm với cậu rồi._ hần tức giận nói.

Hần nào có ngờ tới nó trở mặt nhanh tới vậy, mới khi sáng còn nói sẽ cùng hần học nhóm mà bây giờ lại tỏ vẻ không vui khi thấy hần, thật là làm cho hần tức chết mà. Còn nó thì quá bất ngờ, nó đâu có quên nhưng mà nó lại không nghĩ rằng hần sẽ tới ngay buổi chiều thế là đâm ra hoảng loạn nên mới hỏi bừa mà không kịp suy nghĩ. Bất đắc dĩ nó đành bước đến mở cổng cho hần vào nhà. Nó dẫn hần ra sau vườn nơi có một cái bàn gỗ màu trắng đang nằm chiếm chệ dưới tán cây bàng hùng vĩ. Nó bảo hần chờ nó lấy sách vở rồi chạy nhào vào trong nhà. Vài phút sau nó quay lại trên tay mang một chồng sách lớp mười, sau lưng là một cô bé dễ thương đang ôm trong tay chồng sách lớp bảy.

-Em cậu à?_ hần cười với Thanh Hồng rồi quay sang hỏi nó.

-Ừ...

-Dễ thương nhỉ.

Nó cũng không nói gì thêm, ngồi xuống bàn rồi bắt đầu môn học đầu tiên cùng với hần và cô em gái nhỏ xinh. Ở đằng tây mặt trời ngày càng lặn dần làm cho cảnh vật xung quanh chìm vào sự yên bình bình của màu đỏ cam tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thấp thoáng chỉ còn vài ngày nữa là kết thúc năm học lớp mười tẻ nhạt của nó. Nó thần thờ nhìn ra cửa sổ, nơi những chú chim đang hót líu lo trên những cành cây xinh đẹp, nơi phát ra bản giao hưởng của lá cây và gió.-Cô rất vui khi lớp chúng ta không ai bị điểm kém, chúc mừng các em các em đã hoàn toàn lên lớp. Vài ngày nữa, là lễ tổng kết, các em có mặt trong đội văn nghệ của trường và các em tham gia vào những câu lạc bộ năng khiếu sẽ có một màn trình diễn ở hội trường vào ngày đó. Hơn nữa những người đã tài trợ trường như tổng giám đốc của công ty nước hoa DG và tổng giám đốc của hãng thời trang Beauty cũng sẽ đến vì vậy các em hãy chuẩn bị thật tốt nhé._ "bà la sát" vui vẻ nói, mặt không ngừng hiện lên những nụ cười.

Cả lớp lại bắt đầu bàn tán xôn xao, sôi nổi. Ai cũng háo hức phấn khởi chỉ duy nó là mặt vẫn lạnh băng không biểu cảm. Mẹ nó có thể dành cả một ngày để tham dự ngày tổng kết của trường vậy mà không thể dành một phút để ăn tối cùng nó. Có thật là mẹ nó đã thay đổi rồi hay không hay chỉ là do nó quá nhạy cảm

Kết thúc tiết học nó lại phải vào phòng dành riêng cho câu lạc bộ kịch để họp, bàn về vở kịch mà nó sẽ diễn cùng mọi người vào vài ngày nữa. Khi mới nhận kịch bản thì nó khá bàng hoàng, bởi vì vai diễn của nó là một thiên thần vui vẻ nhưng vì lỗi phạm phải tội nặng mà bị thượng đế đẩy xuống nhân gian, để quay trở lại thiên đường thì phải giúp đỡ đúng một nghìn người bất hạnh. Nhưng tại sao nó lại vào vai đó chứ? hần rõ ràng là cố ý mà, rõ ràng biết nó không thích cười, rõ ràng biết nó lúc nào cũng không vui vậy làm sao nó có thể tiếp nhận vai này chứ? Là hần cố tình hay cố ý đây? Lúc đọc kịch bản nó đã phản đối rất nhiều, nhưng hần lại không cho nó con đường lui không để nó đóng vai những người bất hạnh mà cương quyết cho nó đóng vai thiên thần kia. Nó là sao có thể đây ?

Nó luôn là một con nhò bất hạnh, không thể mang đến cho người khác niềm vui như vai diễn được mà ngược là cái mà nó mang đến cho những người xung quanh là xui xẻo, là bất hạnh, là những nỗi buồn vì vậy cho đến bây giờ bên cạnh nó cũng chỉ có ba người bạn là Huyền Trân, Thanh Hồng và hần nhưng nó vẫn luôn gây rắc rối cho bọn họ, luôn làm họ lo lắng. Có đôi lúc nó nghĩ rằng có phải nó nên biến mất khỏi thế giới màu đen này không? Nó đã nhiều lần muốn buông xuôi tất cả nhưng trong đầu lại hiện lên nụ cười của Ngọc Trâm thế là nó lại có hy vọng để tiếp tục cuộc sống bởi vì nó vẫn còn một nghĩa vụ đó là tìm kiếm người bạn thân từ bé đã thất lạc bấy lâu.

Buổi tối,nó cùng với Xuân Ngọc, Ngọc Châu và Thanh Hồng ăn tối trên chiếc bàn ăn thủy tinh trắng lẹ. Thanh hồng không ngừng cười đùa, cô bé rất vui vẻ và phấn khích kể về những chuyện vui vẻ ở trường cho Xuân Ngọc và Ngọc Châu nghe. Hai người cũng không thể nhịn cười trước sự hài hước của cô bé, cả căn nhà như vậy lại rộn vang tiếng cười. Trong đầu nó lúc này lại hiện về hình ảnh lúc trước, nó cũng ngồi ăn tối với cha mẹ nó, nó cũng kể chuyện và cười đùa như vậy, ba mẹ nó cũng cười, kèm theo là những lời quan tâm nó, trêu chọc nó. Nhưng tại sao bây giờ nó không thể như vậy nữa, tiếng cười của ngôi nhà cũng đã trở lại nhờ Thanh Hồng nhưng tại sao nó vẫn cảm thấy lạnh lẽo, nó vẫn chờ đợi một ngày nào đó mẹ và cha nó cùng nhau về nhà, cùng ăn tối với nó chỉ một ngày thôi. Nó không kiềm được cảm xúc bèn ăn vội chén cơm trong tay rồi rời khỏi nơi đó bởi vì có thể chỉ cần ở lại đó một chút nữa thôi nó sẽ khóc trước mặt người khác.

Nó lấy kịch bản lên sân thượng để diễn những gì trong kịch bản. Thanh Hồng ăn cơm tối xong thì đột nhiên muốn hóng mát nên cũng lên sân thượng, và bắt gặp nó. Cô bé chăm chú nhìn nó diễn qua chiếc cửa kính, dưới ánh sáng của những vì sao và những động tác của nó tuy vụng về nhưng thật sự rất cuốn hút, làm cho người khác có thể hiểu lầm rằng nó chính là một thiên thần thật sự.

-Chị thật sự rất giống thiên thần._ Thanh Hồng mở cánh cửa ra, bước đến gần nó nở nụ cười tươi.

-Nếu là thiên thần thì chị là thiên thần của sự bất hạnh._ nó thôi diễn, chân bước đến những thanh sắt của cái sân thượng rộng lớn đang chắn trước nó, mắt nhìn lên bầu trời, u sầu nổi.

-Chị sẽ là một thiên thần của hạnh phúc nếu chị nở nụ cười. Tại sao chị không thích cười?_ cô bé ngây thơ hỏi.

-Bởi vì có những chuyện làm chị không thể cười._ nó buồn giọng nói, mắt vẫn nhìn lên bầu trời.

-Chị biết không? Mẹ em từng nói rằng, khi chúng ta hạnh phúc hãy cười với người khác để chia sẻ niềm vui cùng họ, khi chúng ta buồn hay tuyệt vọng cũng nên nở một nụ cười với người khác vì khi làm như vậy trong lòng ta sẽ vui đi phần nào nỗi buồn. Một người không có sắc đẹp sẽ trở nên rất xinh đẹp khi họ cười, một người luôn băng giá cũng sẽ rất ấm áp khi cười. Em không biết tại sao chị lại không thích cười nhưng em biết rằng chị sẽ là một thiên thần thật sự khi chị nở nụ cười với người khác._ cô bé bước đến bên cạnh nó, mắt cũng ngược nhìn bầu trời đêm.

Nó không nói gì, khuôn mặt vẫn ngược nhìn bầu trời của đêm tối đang rực sáng nhờ những ngôi sao xinh đẹp. Ở nơi nào đó trên bầu trời rộng lớn kia có một ngôi sao nhỏ vẫn kiên cường nhấp nháy với ánh sáng bé nhỏ và yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

- Nè, hãy để tớ đưa cậu đến một nơi mà mọi giấc mơ đều trở thành hiện thực nhé._ Nó đưa tay lên trước mặt hắn, khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười. Hắn bất ngờ trước khuôn mặt đó, nụ cười đó. Tất cả đều rất đẹp, xung quanh nó hiện giờ đối với hắn mà nói thì giống hệt như một thiên thần đang tỏa ra một thứ ánh sáng hạnh phúc, ánh sáng mà chỉ những thiên thần mới có. Đây là nụ cười đẹp nhất mà hắn từng thấy, nụ cười từ tận đáy lòng chứ không phải là gương gạo, là ép buộc. Hắn vươn tay nắm lấy tay của nó như bị thôi miên bởi cô gái nhỏ nhắn trước mặt.

Cả hội trường vang dội tiếng vỗ tay của mọi người, có người còn rom róm nước mắt vì vỡ kịch. Mẹ nó ngồi ở hàng ghế đầu, quan sát hết động tác của nó, trong lòng có chút khó tả. Bấy lâu nay bà luôn bận rộn với công việc mà không hề để tâm đến nó, đã ba năm bà chưa một lần nhìn thấy nó cười tươi như vậy. Phải chăng có phải là bà đã quá hững hờ, đã quá vô tâm khi nghĩ rằng nó đã lớn và không muốn bà xen vào cuộc sống riêng tư?... Và có thể là bà đã thật sự vô tâm khi không quan tâm tới nó như khi còn bé.

Ra khỏi hội trường, mẹ nó bước đến bên cạnh nó, nắm lấy tay nó bước đi. Bên cạnh là những tiếng vì xào bàn tán kèm theo những lời ngưỡng mộ.

-Đó chẳng phải Hà Mi của lớp chuyên sao? hình như bên cạnh là tổng giám đốc của DG đó.

-Trời ơi, vừa giỏi vừa xinh đẹp lại còn giàu có thật là hạnh phúc mà.

-Vậy mà bấy lâu nay không ai biết bà ấy và Hà Mi là mẹ con, chuyện này động trời thiệt.

Nó bất ngờ trước hành động của mẹ nó. Đã ba năm rồi mẹ nó không nắm tay nó như vậy, không hỏi nó bất cứ điều gì, không cười với nó như hiện tại. Là mẹ nó đã quay trở lại với nó hay đây chỉ là một vở kịch để che mắt mọi người?

Khi buổi lễ tổng kết bế mạc thì mẹ nó bỗng nhận được một cuộc gọi từ công ty, bà vội vàng lái xe rời khỏi ngôi trường lao vào dòng người tấp nập rồi biến mất mà không để lại cho nó một lời tạm biệt. Hắn đang nói chuyện với mẹ hắn thì thấy nó đang thất thần hình như đang nhìn theo một thứ gì đó liên chạy tới bên cạnh nó.

Trong công viên quen thuộc, nó và hắn đang ngồi trên ghế đá ngắm nhìn hoàng hôn. Không biết nó đã đi theo hắn đến đây từ lúc nào, nhưng nó đã cảm thấy vui lắm rồi bởi bên cạnh nó vẫn còn có hắn. Nó không hiểu tại sao những lúc nó bế tắc nhất, những lúc nó buồn nhất, những lúc nó gần như tuyệt vọng thì hắn là người xuất hiện trước nó và dẫn dắt cho nó. Hắn như là ánh sáng dẫn lối cho nó trong một nơi tối tăm và lạnh lẽo.

-Tại sao cậu không thích cười?_ không gian vẫn yên tĩnh cho đến khi một giọng nói trầm ấm vang lên.

-Đơn giản chỉ vì tôi không thích._ nó hững hờ đáp, mắt vẫn nhìn về phía mặt trời màu đỏ rực đang từ từ lặn xuống mặt nước. Vài ngày trước chẳng phải Thanh Hồng cũng hỏi nó câu hỏi này sao?

-Tôi không biết cậu đã trải qua những chuyện gì, chịu đau khổ bao nhiêu nhưng tôi biết con người bên trong cậu không phải là một con người lạnh lùng và thờ ơ với người khác, cậu biết không cậu nên học cách đối xử công bằng với người khác, những người không quan tâm cậu thì cậu đừng quan tâm họ ngược lại những người cười với cậu thì hãy cười lại với họ. Nếu như cậu chỉ biết sống với quá khứ thì cậu sẽ không bao giờ thấy được hạnh phúc của hiện tại._ hắn đưa mắt nhìn phía trước, miệng không ngừng vang lên những điều muốn nói.

Nó như được khai sáng bởi câu cuối cùng của hắn, trong đầu nó hiện về hình ảnh của những người luôn bên cạnh nó, những người không ngừng nở nụ cười của mình trước nó nhưng cách nó đáp lại họ chỉ là sự đứng dưng và có chút lạnh lùng. Nó bây giờ không phải hạnh phúc lắm rồi sao? tại sao phải là sự quan tâm của cha mẹ mới được? Nó như chợt hiểu ra vấn đề, trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Nó quay sang nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh xắn nở một nụ cười, miệng khẽ nhấp máy tạo thành ba chữ.

-Cảm ơn cậu !

Hắn lại sững sờ trước phản ứng của nó, lần thứ ba nó cười với hắn nụ cười của hạnh phúc. Có phải hay chẳng hắn đã thành công? Nó và hắn vẫn tiếp tục ngắm ánh hoàng hôn, khung cảnh như được nhuộm trong màu vàng cam óng ánh. Những đám mây cam lè nhẹ nhàng nhẹ nhàng bay bổng trên bầu trời rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Buổi tối, nó đang dọn cơm cùng với Xuân Ngọc, Ngọc Châu và Thanh Hồng thì bất ngờ cánh cửa mở ra, bước vào nhà là một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt thoảng u sầu. Bà bước đến bàn ăn, nơi những món ăn đẹp mắt, ẩm đạm đang được bày ra, bà ngồi ở nơi trung tâm của bàn ăn. Con mắt ráo riết nhìn theo bóng lưng của con mình đang lảng xăng chạy đi lấy chén đĩa. Đã ba năm rồi nhỉ? ba năm bà không ăn cơm cùng nó, ba năm bà không nói chuyện với nó, ba năm bà không tâm sự với nó như một người mẹ và một chút nữa thôi chuyện bà sẽ làm với nó, có lẽ nó sẽ hận bà suốt đời. Bà cất nỗi buồn vào sâu trong lòng, thay vào đó là một nụ cười dịu dàng. Nó rất rất ngạc nhiên và vui mừng bởi vì cuối cùng nó cũng được ăn cơm cùng mẹ nó sau bao năm bà bận rộn với công việc, chỉ còn thiếu cha nó nữa thì ước mơ sẽ trở thành hiện thực. Nó ngồi vào bàn vui vẻ gấp lấy thức ăn cho mẹ nó và những người khác, mẹ nó vui vẻ nhận lấy, rào mắt trên bàn ăn một hồi bà chợt nhận ra có người lạ bèn lên tiếng hỏi.

-Cô bé kia là ai vậy con ?

-Đó là Thanh Hồng, em gái nuôi của con._ Nó vui vẻ cười cười, nói với mẹ nó.

Thanh Hồng thì trong lòng lo lắng vô cùng. "Không biết bà ấy có nổi giận rồi đuổi cổ mình không nữa?" cô bé cúi mặt xuống bàn mà ăn cơm, trong lòng chờ đợi sự nóng giận của bà. Còn về hai cô giúp việc thì đờ mặt ra không biết trong nhà đang xảy ra chuyện gì, đặc biệt là cô chủ của họ đang cười sau bao năm trầm cảm. Bầu không khí có chút gượng gạo, bà nhìn Thanh Hồng rồi vui vẻ nói.

-Cháu cứ ở đây nếu như cháu thích.

Cô bé vui mừng cực kỳ, bầu không khí cũng trở lại về tự nhiên của mọi ngày nhờ vào cô bé. Mẹ nó thì cảm thấy khá thích cô bé, trong đầu không ngừng hồi tưởng đến nó khi còn bé...

-Mẹ gọi con có chuyện gì không ạ?_ nó đẩy nhẹ cánh cửa phòng mẹ nó, rồi vui vẻ hỏi. Đã bao lâu rồi nó không được nói chuyện với mẹ nó như thế này rồi, nó thật sự rất vui.

-Mẹ có chuyện muốn nói với con._ bà buồn rầu, trầm ngâm đứng trước cửa sổ sát đất, giọng buồn bã nói với nó.

-Có chuyện gì vậy ạ?

Mẹ nó bắt đầu nói cho nó nghe những chuyện đã và đang xảy ra. Khi nhận được cuộc gọi khi chiều, mẹ nó đã nhanh chóng chạy tới công ty và ập vào tai bà là một hợp đồng nước hoa lớn với Mỹ đã bị công ty bên đó hủy bỏ vì lý do có thành phần gây hại cho da, không chỉ hợp đồng đó mà hầu như gần đây tất cả hợp đồng đều bị trả về và công ty của bà đang trên đà phá sản. Bà đã rất kỳ vọng vào bản hợp đồng đó nhưng cuối cùng tia hy vọng của bà cũng đã vụt tắt. Bà đã đi tìm trợ giúp từ những công ty khác, có một công ty lớn đã chấp nhận ký hợp đồng, với hợp đồng này bà có thể cứu cả công ty. Nhưng họ đưa ra điều kiện là... nó phải lấy tổng giám đốc của công ty đó.

Từng từ từng chữ từ miệng mẹ nó nói ra hết như những cái kim nhọn đâm vào tai nó. Đó có phải là mẹ nó không hay là một người khác? Bà sẵn sàng gả nó cho một người đáng tuổi cha của nó chỉ vì muốn duy trì công ty của bà sao? Trong mắt bà nó thật sự không bằng cái công ty kia sao? Bao năm qua bà luôn bỏ mặt nó ở cái nhà tối tăm lạnh lẽo không chút hạnh phúc này để rồi bây giờ khi nó nghĩ bà đã quan tâm tới nó trở lại thì bà lại muốn ném nó cho người khác để đổi lấy công ty. Nó không giữ được cảm xúc của nó hiện tại, nước mắt nó tuôn rơi. Nó chạy ra khỏi nhà, đôi chân nặng trĩu vẫn tiếp tục chạy trên đường phố đông đúc đầy người qua lại.

Nó đã mất đi ý thức, ngay cả nhìn xe đi qua đường nó cũng không thèm nhìn vì vậy khi băng qua đường nó đã không thấy một chiếc xe đang lao tới với tốc độ khủng khiếp. Nó chỉ kịp thấy được ánh đèn xe chói lóa, rồi bất ngờ bị đẩy ra xa bên tai vang lên hai từ " CÁN THẶNNNN" rất lớn...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Nó bị đẩy ra xa, tay thì va vào bồn hoa dọc theo khắp con đường, những cành cây vừa mới cắt được dập dằm vào tay nó làm tay nó bị trầy một đường lớn, những giọt máu màu đỏ tươi chảy ra rồi lăn dài khắp cánh tay trắng nõn. Dưới đầu gối cũng rỉ ra không ít máu và chi chít những vết xước nhỏ. Nó đau đớn ngời dậy, hoảng hốt chạy tới bên cạnh người đã cứu mình. Nó bàng hoàng kinh ngạc vì người vừa cứu nó là Huyền Trân. Đầu Huyền Trân bết máu, từng giọt từng giọt từ trên đầu rơi xuống mặt đường. Tài xế xe cũng đã bước khỏi xe, hoảng hốt gọi xe cấp cứu cho người mình vừa đụng phải.-Tại sao bạn lại cứu mình, tại sao vậy?_ nó rung rung nước mắt tay thì ôm lấy Huyền Trân.

-Đồ ngốc..._ Huyền Trân chỉ kịp nói được hai chữ rồi lịm đi trong đau đớn.

Trong lòng nó đau đớn quằn quại, tại sao mọi người bên cạnh nó đều bị xui xẻo như vậy? ngay cả Huyền Trân người chỉ vừa quen biết nó trong năm lớp 10 đầy đau khổ này của nó cũng ra nông nỗi này chỉ vì nó, chỉ vì cứu lấy một con nhò mang đầy niềm bất hạnh cho những người xung quanh. Nó ôm huyền trân trong tay, trong lòng không khỏi bức rức, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Năm phút sau, chiếc xe màu trắng với những tiếng đau thương vang lên lao ra từ dòng xe tắc nghẽn rồi dừng lại bên đường. Huyền Trân và nó nhanh chóng được các y tá đưa đến bệnh viện.

Trong bệnh viện lạnh lẽo, nó lúc này đã được băng bó ở tay và chân, nó ngồi ở hàng ghế chờ trong bệnh viện, lòng không ngừng cầu nguyện cho Huyền Trân và thầm xin lỗi. Bỗng đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, các bác sĩ từ phòng đi ra. Nó chạy vội tới.

-Bạn con có sao không bác sĩ... nó lo lắng hỏi.

-Đã qua cơn nguy kịch nhưng các tế bào não đã bị liệt...nói cách khác thì cô bé phải làm người thực vật và...cơ hội để cô bé tỉnh lại là 30%. Giờ cháu hãy về cầu nguyện và mong chờ kỳ tích xảy ra... bác sĩ buồn bã nói, tay đặt lên vai nó vỗ nhẹ an ủi nó.

-... nó không nói nên lời, nơi cổ họng nghẹn ngào làm cho nó không cách nào phát ra tiếng được.

-À đây là sợi dây chuyền của cô bé, trong lúc phẫu thuật bác lỡ làm đứt, bây giờ cháu giữ hộ cô bé nhé... một vị bác sĩ nói với nó rồi chìa tay ra, trên tay là một sợi dây chuyền nhỏ nhắn.

Nó nhận lấy sợi dây chuyền rồi không khỏi kinh ngạc. "Tại sao vật đó lại trong tay Huyền Trân?" nó tròn mắt nhìn sợi dây chuyền vài giây rồi xin phép các bác sĩ cho đến phòng của Huyền Trân.

Đứng trước cửa phòng bệnh, nó đưa mắt nhìn vào trong, nơi Huyền Trân đang được chăm chỉ chích những cái ống. Tay nó nắm chặt sợi dây chuyền trong lòng không ngừng tự trách móc bản thân.

-Ngọc Trâm ơi! mình xin lỗi vì đã đẩy bạn vào tình cảnh này. Mình không biết tại sao khuôn mặt bạn không còn giống lúc trước, nhưng mình tin rằng bạn chính là Ngọc Trâm của mình. Xin lỗi bạn rất nhiều vì đã làm cho bạn ra nông nỗi này, đáng lý ra người đang nằm trên cái giường lạnh lẽo đó phải là mình chứ không phải là bạn. Nhưng tại sao ngay từ đầu bạn không nói với mình bạn là Ngọc Trâm, bạn có biết rằng mình đã tìm bạn rất lâu rồi không? Mình từ nhỏ vẫn thường mang rắc rối cho bạn và bây giờ cũng vậy, bạn thay mình chịu tất cả không một oán trách. Mình thật sự rất rất xin lỗi bạn Ngọc Trâm, cầu xin bạn hãy tỉnh lại, đánh mình, mắng mình nhưng đừng rời xa mình... hai hàng nước mắt của nó lại tiếp tục lăn xuống khỏi khóe mắt.

Trong tay nó là sợi dây chuyền, nhưng sợi dây chuyền kia đã được lồng vào một chiếc nhẫn và đó chính là chiếc nhẫn mà Ngọc Trâm đã tặng nó khi nó tròn chín tuổi, chiếc nhẫn tượng trưng cho một tình bạn đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nó đứng trước cửa phòng bệnh của Ngọc Trâm hồi lâu rồi quay lưng bước ra cổng bệnh viện. Dưới bầu trời đêm xinh đẹp, những ngọn đèn dọc theo những con đường đã được thấp sáng. Gió cũng dịu dần gào thét, lùa vào nó một cảm giác lạnh lẽo, những hạt mưa bắt đầu rơi, một giọt hai giọt rồi vô vàn những hạt mưa li ti rơi xuống thấm vào áo quần của nó làm nó run rẩy không thôi vì cái lạnh buốt giá. Nó ngoảnh miệng tạo thành một đường cong trên môi, một nụ cười mỉa mai được tạo thành "Hà Mi ơi là Hà Mi ngay cả ông trời cũng không thể chịu được những việc mày đã gây ra cho những người xung quanh, mày bị như vậy là nhẹ lắm lắm rồi". Nó lê chân bước đi dưới cơn mưa lạnh buốt, những hạt mưa thấm vào băng gạc làm cho nó đau đớn không thôi. Tất cả những chuyện này là do nó gây ra, nó không được oán trách ai cả, đáng lý ra người phải nằm trong bệnh viện và chịu đau khổ gấp mười lần như vậy là nó chứ không phải Ngọc Trâm, cái đau đớn nhỏ bé này làm sao sánh được với những gì Ngọc Trâm đang hứng chịu. Hắn tay cầm cây dù màu cà phê chạy khắp nơi tìm nó, trong lòng không khỏi lo lắng, Hắn hoang mang lo sợ, hắn rất sợ, sợ rằng sẽ có chuyện xảy ra với nó với người con gái mà hắn đã đem lòng yêu thương. Trong lúc hắn tuyệt vọng thì hắn thấy nó đang bước đi trên vỉa hè, không có gì che mưa và quan trọng hơn là máu và nước mưa đang hòa làm một ở cánh tay đang quấn băng của nó. Hắn hoảng hốt, chạy ngay tới bên nó.

Đang đi đường bỗng nhiên nó cảm thấy hình như không còn mưa nữa, khuôn mặt vốn đang gục xuống lại ngẩng lên. Bất ngờ nó bị hắn ôm chặt lấy.

-Đồ ngốc ! Đồ ngốc, là cậu ngốc hay là cậu không cần mạng sống hả? _hắn một tay ôm lấy nó, một tay cầm dù che cho nó, tỏ vẻ trách móc nói.Nó làm sao biết được hắn đã rất lo cho nó, hắn như thể đã lục tung cả cái thành phố nhỏ bé này chỉ để tìm nó.

-Sao cậu lại ở đây?_ nó thờ ơ nói, tay rất muốn đẩy hắn ra nhưng vì cánh tay đã tê dại và không còn chút sức lực nào đành để hắn ôm như vậy.

-Là Thanh Hồng gọi cho tôi, cô bé đã rất lo cho cậu. Tôi đã nghe thấy cô bé khóc trong điện thoại.

Hắn nói rồi không đợi nó nói tiếp liền dẫn nó đến một cửa hàng bán quần áo gần đó mua cho nó một bộ đồ, tay và chân nó cũng được hắn thay băng gạc mới.

-Cảm ơn cậu!_ nó nhỏ giọng nói.

-Không có gì đâu, tôi biết bây giờ cậu đang buồn cậu có muốn đi đâu không?

-Tôi muốn đi một nơi nào đó để uống rượu._ nó lạnh nhạt nói, trong câu nói đó chứa biết bao nỗi buồn.

Hắn không nói gì nữa, lẳng lặng làm theo lời nó, hắn biết nó đang rất đau khổ. Trong một quán rượu ít người, nó và hắn cùng nhau ngồi trên bàn uống những ly rượu chua chát, cay nồng. Nó uống một ly hai ly rồi năm ly, hắn đã thôi uống từ bao giờ mắt nhìn người con gái nhỏ bé trước mặt đang uống từng ngụm rượu. Nó uống rất nhiều rượu rồi say đi lúc nào không biết.

-Cậu đang rất rất buồn phải không?_ hắn nhẹ giọng hỏi nó, hắn biết nó đã say nên cố tình hỏi bởi vì người say lúc nào cũng nói sự thật.

-Đúng vậy, cậu biết không? Để duy trì công ty của mình mà mẹ tôi đã bán tôi cho một tổng giám đốc nào đó của một công ty, tôi đau khổ chạy ra khỏi nhà thì lại làm cho người bạn thân nhất của mình phải sống dờ chết dờ trong bệnh viện vì. Cậu nói xem có phải tôi mang quá nhiều xui xẻo trên người rồi không? ai tôi cũng có thể hại, cho dù là người bạn thân nhất của tôi, có lẽ tôi không nên tồn tại trên thế giới này._ nó đã quá say, nó nói hết những điều nó không muốn nói, mắt nó lại ngân lệ.

-Không, cậu không phải là người duy nhất chịu đau khổ. Con người luôn có những nỗi khổ riêng không ai giống ai và cậu cũng vậy, tôi tin rằng một lúc nào đó cậu sẽ được đền bù xứng đáng bằng hạnh phúc._ hắn đau lòng nhìn nó, nói như thể hắn hiểu rất rõ.

-Cậu thì làm sao biết được, cậu không bao giờ biết được sự cô đơn bởi xung quanh cậu luôn có những cô gái vây quanh vì vậy cậu sẽ không thể nào biết được khi hại một người bạn thân là như thế nào..._ nó mân mê ly rượu nói.

-...Cậu có thích tôi không?_ hắn nhìn nó hồi lâu rồi nhẹ giọng hỏi.

-Tôi..._ nó chưa kịp nói dứt câu thì đã gục mặt xuống bàn.

Hắn nhìn nó giây lát về mặt hơi buồn vì không biết được câu trả lời. Từ túi quần hắn lấy điện thoại ra ấn vào một dãy số rồi lạnh lùng ra lệnh.

-Quốc tài đến đón tôi ở quán rượu G.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trong một căn phòng rộng lớn, và lạnh lẽo. Một cô gái nhỏ nhắn, thoáng nhìn thì có vẻ là một cô gái không biết buồn nhưng cất giấu sau khuôn mặt ngây thơ kia là những nỗi buồn, những nỗi thống khổ. Căn phòng đã rất tối và âm u cho đến khi, chiếc rèm cửa màu hồng phần được một bàn tay của ai đó âu yếm kéo sang hai bên.-Ừm..._ ánh sáng từ ngoài cửa tràn vào rồi chiếu sáng khắp căn phòng, nó khó khăn mở mắt giống như một cô công chúa đã ngủ rất rất lâu ở một nơi nào đó u tối và bây giờ được nhìn thấy ánh mặt trời thì có chút chói chang.

Nó ngồi dậy, nhắm mắt nhìn ánh nắng ngoài kia. Tay vỗ vỗ vào cái đầu đang đau nhức, mắt liếc nhìn xung quanh căn phòng. Trong không gian quen thuộc, nơi mà nó không muốn về, không muốn quay trở lại rồi cuộc cũng phải quay trở lại rồi. Nó nhoen miệng cười, nụ cười đau khổ và băng giá.

-Chị tỉnh lại rồi._ Thanh Hồng nhẹ nhàng mở cửa phòng, tay cầm một cái khay thức ăn, tươi cười nhìn nó.

-Ừ..._ nó chỉ thản nhiên đáp lại, mắt vẫn nhìn phía cửa sổ xa xa.

-Chị không cần phải đi nữa, không cần cưới ai nữa. Cha và mẹ chị đã quyết định bán đi cửa hàng trang sức của cha chị rồi._ cô bé vẫn tươi cười nhưng trong lời nói lại mang theo một tia tiếc nuối.

Nó bàng hoàng kinh ngạc, cửa hàng đó là tâm huyết của cha nó bao lâu nay, làm sao họ có thể quyết định bán nó mà không phải là "bán" đứa con gái này? Là họ vẫn còn chút tình yêu đối với nó hay là họ đã hết thời gian suy nghĩ? Nhất thời nó không thể tự trả lời bản thân, nhưng trong lòng nó vẫn hy vọng là do cha mẹ nó vẫn còn tình yêu dành cho nó.

-Tay chị vẫn còn đau để em út cho chị ăn._ Thanh hồng mỉm cười với nó rồi múc từng muỗng cháo bỏ vào trong miệng nó.

-Không cần phiền đến em đâu, chị có thể tự ăn được mà. Tay chị chỉ bị xây xước nhẹ thôi mà._ nó mỉm cười lại với Thanh Hồng, tay giành lấy muỗng cháo và chén cháo tự mình ngồi ăn ngon lành.

Thanh Hồng thì cứ như đờ ra vì... vừa thấy được nụ cười của nó.

-Anh à! có lẽ chúng ta đã quá thờ ơ với con bé._ mẹ nó nhâm nhi tách cà phê trên bàn ăn rồi nói chuyện với người đối diện.

-Ừ, bao năm qua chúng ta luôn bận rộn với công việc, chúng ta chỉ nghĩ cách làm cho chúng ta giàu hơn. Suýt chút nữa nếu không nhờ chàng trai đó thì có lẽ chúng ta đã "bán" luôn đứa con gái mà chúng ta yêu quý._ cha nó buồn bã nói, mắt nhìn xa xăm.

-Em còn nhớ chúng ta đã từng hứa rằng sẽ cùng con bé ngắm hoàng hôn ở công viên mà con bé thích nữa, nhưng mà bao năm qua chúng ta vẫn chưa có thời gian để cùng nó ngắm hoàng hôn như đã hứa. Chúng ta thật có lỗi với con bé.

-Bây giờ bù đắp liệu có quá trễ không?_ cha nó ủ rũ nói.

-Không trễ đâu ạ, bây giờ vẫn còn sớm nếu cha mẹ bù đắp cho con ạ. Con sẽ không trách cha mẹ đâu._ nó đang đi trên những bậc thang dẫn đến vườn hoa thì, nghe thấy tiếng cha mẹ nó từ bàn ăn vọng ra, nó tò mò nên đã lên đứng nhìn ở một nơi khó có thể thấy được. Và nó đã nghe hết được toàn bộ câu chuyện.

Ba mẹ nó bất ngờ, cả hai không hẹn nhau đều quay đầu về phía giọng nói phát ra. Trong lòng không khỏi áy náy khi phải đối diện với con gái của mình, ông bà làm sao không biết đứa con gái yêu quý của mình vẫn còn rất giận mình vì bao năm qua đã bỏ rơi nó để chạy theo tiền tài và danh vọng. Trong một phút, cả hai không biết nói gì chỉ đành im lặng.

-Sắp tới Cha mẹ có thể bù đắp cho con bằng một cái sinh nhật tụ họp là được, con muốn tất cả mọi người đều tụ họp trong căn nhà này. Cùng nhau thổi nến, cùng nhau cắt bánh._ sự vui vẻ của nó phá tan bầu không khí gượng gạo.

Cha mẹ nó mỉm cười nhìn nó, họ thật sự rất sợ nó sẽ không tha thứ cho họ. Nhưng nó có thể vui vẻ cười với họ như vậy làm họ thật sự rất vui. Họ rất cảm ơn ông trời vì đã cho họ một cô con gái luôn biết mỉm cười sau những nỗi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trên bàn ăn, những món ăn đơn giản được bày biện trên bàn. Không cao sang, không phải cao lương mỹ vị, rất bình thường tất cả mọi người đều tụ họp ở bàn ăn kể cả hai cô người hầu cũng được ngồi cùng hết như ngồi với gia đình.-Cha, mẹ... con tính là hôm nay sẽ đi về quê mình vài bữa. Con có một số chuyện cần giải quyết._ nó mỉm cười nói với cha mẹ nó.

-Vậy cha mẹ đi cùng con._ Cha nó lên tiếng.

-Không cần đâu ạ, cha mẹ cần phải củng cố lại công ty. Con đi một mình là được rồi, vài ngày sau con sẽ về với cha mẹ. Cha mẹ cũng đừng cố sức quá._ nó cười với cha nó, vui vẻ nói.

-Cho em đi với, ở nhà chắc em buồn chết mất._ Thanh Hồng nhanh nhẩu nói.

-Vậy cũng được._ nó cười rồi nói với cô bé.

-Hai con đi hết vậy ai ở nhà với mẹ đây._ mẹ nó giọng giận dữ nói, từ lúc biết được Thanh Hồng đã ở nhà mình và chăm sóc con gái mình trong khi mình luôn chạy theo tiền bạc thì bà đã xem Thanh hồng là người con thứ hai của mình. Bà luôn thầm cảm ơn cô bé vì tất cả mọi chuyện.

Bàn ăn rộn lên hẳn, trong không khí vui vẻ náo nhiệt, căn nhà đã có một chút ánh sáng của sự yêu thương len lỏi vào và chẳng bao lâu nó sẽ được ánh sáng đó chiếu sáng cả căn nhà.

Nó bây giờ đang ngồi trên chuyến xe buýt đi thành phố B, bên cạnh là cô em gái nhỏ nhắn đang gật gà ngủ. Mắt nhìn ra cửa sổ, nó mông lung suy nghĩ điều gì đó. Xuống khỏi xe, nó và Thanh Hồng đi bộ suốt quãng đường dài để đến ngôi làng nhỏ. Trên đường đi có rất nhiều kỷ niệm đã vô tình đập vào mắt nó, những kỷ niệm của nó và Ngọc Trâm. Nó lại bắt đầu tự trách móc bản thân, hận không thể tự đâm mình vài nhát.

-Aaaaaa, chị Hà Mi về rồi mọi người ơi._ Mận vừa thấy nó ngoài ngõ thì la lên.

Mận chạy tới ôm nó thật thiết, bà Năm từ sau bếp cũng chạy ào ra đón nó. Mấy chị em còn lại trong nhà cũng chạy ra đón nó, trên mặt có chút hột hăng.

-Anh trai hôm nọ không đi cùng chị ạ ?_ Thẩm lên tiếng.

-Không, anh ấy bận việc nên không về được._ nó mỉm cười với Thẩm.

-Oa bạn dễ thương quá, bạn đi chơi cùng bọn mình nha._ mấy nhóc tỳ trong nhà vui vẻ đi tới chỗ Thanh Hồng rồi bắt đầu rủ rê.

Chiều, nó và mấy nhóc tỳ đang chơi trò bịt mắt bắt dê. Nó đã rất vui vẻ, bao năm qua nó chưa bao giờ được chơi lại những trò thơ bé, nó đã bỏ lỡ quá nhiều thứ và bây giờ nó sẽ bắt đầu lại.

-Aaa, anh Thiên Khải kia._ Mận la lên.

Nụ cười trên gương mặt nó vụt tắt, sao hắn lại ở đây? Nó có vẻ rất không vui khi nhìn thấy hắn, hàng chân mày thanh tú nheo lại. Mấy nhóc tỳ nhỏ tuổi và Mận chạy đến bên hắn bỏ lại nó đang bơ vơ giữa sân nhà.

-Sao chị Hà Mi nói là anh bận việc._ Thẩm cười cười nói với hắn.

-Ừ, anh bận việc nhưng anh đã cố gắng sắp xếp để quay về với mọi người nè. Anh nhớ mọi người lắm nha._ hắn nói rồi nở một nụ cười, để lộ chiếc răng khểnh làm lay động biết bao trái tim của các cô gái.

Hắn nói chuyện với các cô gái nhưng mắt thỉnh thoảng vẫn hướng về phía ai đó, hắn đã đến nhà tìm nó nhưng hắn được hai người giúp việc cho biết là nó đã về quê và thế là hắn lặn lội xa xôi để theo nó đến đây. Hắn vẫn luôn suy nghĩ về câu trả lời của nó, hắn rất muốn biết câu trả lời của nó, hắn đã không ngủ được suốt mấy ngày qua và hắn sẽ tận dụng mấy ngày này để điều tra câu trả lời của nó. Hắn nhoen miệng cười, trong đầu bày ra một kế hoạch... Nó nhủ mấy nhìn hắn ở một nơi xa, trong lòng có dự cảm rất rất không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Buổi tối, nó và Mận ngồi trên chiếc ghế làm bằng tre, nhâm nhi ly trà cùng nhau ôn lại chuyện xưa.-Chị còn nhớ hồi đó tụi mình đi hái trộm xoài của ông Sáu không chị, lúc đó em thì canh còn chị với Ngọc Trâm thì treo hái,cái tướng hai chị leo cây nhìn nó mắc cười quá trời luôn._ Mận cười cười nói.

-Sao quên được em, chị còn nhớ lúc đó nhờ tiếng cười của em mà bọn mình bị ông Sáu lấy cây ra rượt mà. Ba đứa vừa mang cặp vừa cầm xoài chạy thục mạng về nhà.Cuối cùng chiều bị cha mẹ la cho một trận.

-Mà trên thành phố chị có gặp chị Ngọc Trâm không?_ Mận tò mò hỏi.

-Có em, nhưng mà khi chị đi thì nhà Ngọc Trâm có chuyện phải không Mận._ nó hỏi cô bé. Nó đã im lặng với cô bé, nó không nói với cô bé rằng Ngọc Trâm đang nằm trong viện. Trong đáy lòng nó vừa xin lỗi Ngọc Trâm vừa xin lỗi Mận.

-Khi chị đi lên thành phố được một tuần thì gia đình chị ấy cũng đi luôn, nhưng mà trong lúc đi thì chiếc xe chở gia đình chị ấy bị một chiếc xe tải mất thắng đâm vào. Cha mẹ chị mất, chỉ còn lại chị nhưng chị lại bị mất trí nhớ với lại khuôn mặt bị hư hại. Sau đó chị được một thương nhân nhận làm con nuôi, đổi tên lại cho chị và làm cho chị một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nên khuôn mặt mới thay đổi. Sau ba năm thì chị ấy mới dần hồi phục được trí nhớ, cái hôm chị vừa đi thì chị ấy có về đây á. Chính chị ấy là người kể em nghe những chuyện đó. Mà chị nè mấy năm trước cũng có người hỏi cha em về chị Ngọc Trâm nữa, nhưng mà cha đâu biết gì đâu. Mà em nghĩ người đó cũng không phải người tốt nhìn mặt gian lắm chị._ Mận kể cho nó nghe về cuộc đời của Ngọc Trâm cho nó nghe, giọng trong trẻo nhưng không kém phần buồn bã.

-Không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy._ nó nói mà trong lòng khổ đau.

Bao năm qua nó vẫn không có tin tức của Ngọc Trâm giờ thì nó đã hiểu. Người bạn thân nhất của nó đau khổ như vậy, có lẽ Ngọc Trâm đã rất cô đơn. Mặc dù bị mất trí nhớ nhưng Ngọc Trâm vẫn giữ chiếc nhẫn kia rất cẩn thận, nó đã rất ngu ngốc khi không nhận ra người bạn thân của mình khi còn bé cho dù là đang ở bên cạnh nó, luôn giúp đỡ nó. Tại sao nó ngu ngốc như vậy chứ? Làm sao có ai có được nụ cười làm nó ấm lòng mà không phải là Ngọc Trâm? Và bây giờ khi nó biết được Huyền Trân là Ngọc Trâm thì đã quá muộn, Ngọc Trâm đã vì nó mà phải sống đời sống thực vật trong cái bệnh viện lạnh lẽo kia. Tất cả mọi chuyện là do nó, nếu như ngày đó nó không về lại khách sạn thì có lẽ nó đã gặp được Ngọc Trâm, và nếu như nó bình tĩnh lại một chút khi nghe mẹ nó nói chuyện về công ty bà thì chắc mọi chuyện sẽ không ra nông nỗi này.

-Hà Mi, Hà Mi..._ Mận vừa gọi tên nó,vừa quơ quơ tay phải trước mặt nó.

-Hà, em gọi chị gì cơ?_ nó như vừa được kéo trở lại thế giới thực, trong một phút có chút bấn loạn không biết Mận đã nói những gì với mình.

-Em nói là chủ nhật tuần này bên bản mường của người dân tộc có mở một bữa tiệc, gọi là tiệc làm quen với chúng ta. Em hỏi chị có đi không? Em nghĩ

là chị nên đi đi, vừa được ăn ngon vừa được ngắm mấy anh chàng đẹp trai, buổi tối còn nhảy nữa. Nghe nói nhảy cùng với người mình thầm yêu trước ngọn lửa đó thì sẽ được đáp trả đó. Em sẽ nhảy cùng anh Thiên Khải nếu chị không đi hehe._ Mận huyền thuyên.

-Đi thì đi, nhưng mà còn nhỏ mà lo yêu đương rồi, thật là... lo mà học đi cô nương._ nó nói rồi cốc đầu Mận một cái.

Mận nhìn nó cười híp mắt, hai đứa lại bắt đầu huyền thuyên về buổi tiệc trong vài ngày tới.

Ở một nơi nào đó có ba người con trai đang trò chuyện nhưng mắt không ngừng hướng về hai người con gái.

-Anh thấy chú có vẻ thích Hà Mi nhà anh, có phải vậy không?_ Phong điều tra hẩn. Nói bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng quay về vấn đề giữa nó và hẩn.

Hẩn không nói gì, mắt vẫn nhìn về phía hai cô gái đang cười nói vui vẻ như ngầm nói với Phong rằng hẩn thích nó. Nói là hai cô nhưng thật sự thì mắt chỉ chăm chú có một cô thôi, mọi hành động, cử chỉ, nét mặt đều không qua khỏi mắt hẩn, hẩn như một vệ tinh thăm dò riêng của nó, chỉ thăm dò nó và chỉ riêng nó.

-Thích nó sao không đi tỏ tình đi, đàn ông con trai mà thẹn thùng như chú thì mất vợ như chơi. Tôi khuyên chú em nên cầu hôn em tôi sớm đi._ Hoàng khuyên hẩn.

-Vài ngày nữa người dân tộc bên kia có mở tiệc làm quen đó, trong bữa tiệc đó có cái gì mà nhảy nhảy tình yêu gì đó. Chú thử mời nó nhảy xem, nghe nói là tình yêu sẽ "nảy lửa" luôn đó..._ Phong nói cho hẩn biết một chuyện khá có ích với hẩn lúc này.

-Cảm ơn anh._ hẩn nói rồi lại quay mặt nhìn nó mặt hiện lên rất nhiều tia vui vẻ, hẩn rất mong chờ bữa tiệc kia.

Hẩn lại quay về phía hai người con gái, trên bầu trời những vì sao đang tự tin tỏa những ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp nhưng trong hẩn đã không thấy được trong mắt hẩn hiện giờ có một thứ còn sáng và đẹp hơn những vì sao kia đó chính là nụ cười của một người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

-Oaaaa, chị đẹp quá à!_ Mận vừa thấy nó thay xong bộ đồ dân tộc thì la lên.-Chị đẹp thật á._ Thanh Hồng tặng bóc.

Mấy nhóc tí nhỏ hơn thì há hốc mồm nhìn nó. Nó có vẻ hợp với bộ đồ dân tộc mà Mận đưa cho, khoác lên người bộ đồ dân tộc với nhiều màu sắc nhưng chủ đạo là màu đen làm nổi bật màu da trắng hồng của nó, mái tóc xõa dài xuống ngang lưng trên đầu là dải băng được dệt tinh xảo. Nó bây giờ không khác nào cô gái dân tộc xinh xắn. Hẩn từ xa đi vào thấy nó liền đứng ngẩn ra vài giây rồi lấy điện thoại trong túi ra chụp một tấm hình trong khi ở xa xa nó không hề biết gì.

-Em cũng rất xinh đẹp mà._ nó nhìn Mận rồi nở một nụ cười tươi.

-Sao bằng chị chứ._ Mận bĩu môi.

Một lúc sau Hoàng và Phong cũng trong bộ đồ dân tộc từ trong nhà đi ra, hẩn nấp sau góc tường cũng giả vờ vừa mới ra nhập hội với họ.

Một lúc sau, bốn người cùng hướng về cánh rừng bên kia ruộng lúa mênh mông mà bước đi bỏ lại mấy cô nhóc đang nhìn theo bóng lưng của họ mà tiếc nuối, trong đó có Thẩm, một người hâm mộ trung thành của hẩn và cô em gái Thanh Hồng đang vui vẻ chơi đùa với mấy nhóc tí dễ thương.

Sở dĩ bọn họ phải mặc đồ dân tộc của những người dân tộc ở sau khu rừng là vì đó là một trong những tục lệ của bản làng. Những ai muốn tham gia tiệc tùng hay hội đều phải mặc đồ của dân tộc họ. Đó sẽ làm cho mọi người được tự nhiên hơn khi tham gia những bữa tiệc.

Sau ba mươi phút đi bộ cuối cùng họ cũng tới được nơi những người dân tộc lương thiện đang tổ chức tiệc làm quen.

-Thật không ngờ đằng sau cánh rừng âm u lại có một ngôi làng đẹp như thế này._ nó trầm trồ khen ngợi,mắt nhìn những ngôi nhà sàn to và vững chắc.

Dưới ngôi nhà sàn to nhất là một con heo đang được quay trong ánh lửa hồng, ai cũng háo hức, bận rộn bên bếp lửa. Những người bên thị xã của nó cũng đã tới gần như đầy đủ, ai cũng mặc bộ đồ dân tộc được thêu dệt rất tinh xảo nhưng tâm điểm lại dồn về nó và hẩn. Mỗi bước đi của nó và hẩn đều không khỏi những ánh mắt của dân làng.

Chẳng mấy chốc trời đã tối, bữa tiệc được bày biện, mọi người tụ tập bên ánh lửa hồng. Tộc trưởng bắt đầu một diễn văn dài.

- Xin cảm ơn mọi người đã đến bữa tiệc làm quen của chúng tôi, chúng tôi đã di dời rất nhiều nơi nhưng bọn họ đã không cho chúng tôi ở lâu, họ đuổi chúng tôi đi khi chúng tôi đã làm cho vùng đất của họ phì nhiêu, cảm ơn các bạn rất nhiều khi đã cho chúng tôi cánh rừng này và bảo vệ chúng tôi như anh em suốt thời gian chúng tôi di dời đến đây và không đuổi chúng tôi khi đất đã phì nhiêu. Bữa tiệc ngày hôm nay có những vị thần linh chứng giám, kể từ ngày hôm nay chúng tôi sẽ xem các bạn là anh em của chúng tôi và chúng tôi sẽ giúp đỡ các bạn như các bạn đã giúp đỡ chúng tôi...bla bla...(tác giả đã lướt bốt mười nghìn tám trăm chữ :3) Bây giờ tôi xin tuyên bố bữa tiệc làm quen của chúng ta chính thức bắt đầu.

Mọi người không ai để ý đến cái ăn nữa, ai cũng cùng người mình thích đi tới bên cạnh ngọn lửa đang cháy rực và bắt đầu điệu nhảy. Nó vẫn ngồi như ban đầu, có rất nhiều ánh mắt của chàng trai trẻ đang nhìn nó, còn những cậu bé nhỏ tuổi hơn thì đang tập trung vào Mận. Ở xa hơn một chút hân đang bị một đám con gái vây lấy, thật khó khi đi đâu cũng bị vây mà không thể tự mình thoát khỏi. Hân thờ dãi mắt nhìn nó, hân toan tính lại chỗ nó mời nó nhảy không ngờ vừa mới đứng lên thì ở phía nó một người con trai trong làng mời nó. Hân thôi nhìn, bước đi ra ngoài con suối gần đó.

- Anh tên Yang, em có thể nhảy cùng anh đêm nay bên ngọn lửa rực hồng này không cô gái trẻ? _ Yang bước đến trước mặt nó, khum người đưa tay trước nó.

Nó ngần ngừ mặt thanh tú nhìn người đối diện, không biết phải nói gì. Nó định đồng ý thì chợt nhớ tới lời của Mận thế là nó lịch sự từ chối. Khi anh chàng kia đã đi nơi khác thì nó cũng đứng lên và bước đi, đi trong vô thức nó lại đến nơi mà hân đang ngồi.

Ngồi trên bờ hân lấy những viên đá nhỏ quăng xuống dòng suối đang chảy từng bậc từng bậc. Trên gương mặt tuần tú kia không thể che được nỗi buồn đang lấn chiếm trái tim.

Lần đầu tiên nó thấy gương mặt đó của hân, hân lúc nào cũng cười với nó. Chưa bao giờ tỏ vẻ u buồn trước mặt nó, hân còn khuyên nó phải cười thật nhiều vậy mà bây giờ hân lại có vẻ mặt đó. Nó muốn gương mặt vui vẻ của hân trở lại, nó không muốn nhìn thấy hân không vui, thế là nó chạy đến ngồi xuống cạnh hân.

- Cậu đang gây nguy hiểm cho mọi người bằng cách ném đá xuống con suối xinh đẹp này đó. _ nó nói rồi quay sang nhìn hân, nở một nụ cười rất dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hân vẫn không nói gì, tay vẫn lấy ra một viên đá nhỏ chuẩn bị ném xuống suối.-Nè không công bằng nha, tôi cười với cậu mà sao lại không cười lại với tôi _ nó nói rồi nở một nụ cười với hân. Tay thì ngần lầy tay hân toan ném đá xuống suối.

-Tôi không thích, sao không vào trong kia mà nhảy với anh chàng kia đi. Đừng có ở đây làm phiền tôi. _ hân vẫn nhìn về phía con suối, tay vẫn ném viên đá trong tay đi.

-Cậu đang trả thù tôi à? Cậu đang tái diễn lại những lúc tôi lạnh với cậu à? _ nó hình như vẫn chưa hiểu được lòng ghen của hân.

Hân không nói gì, tay vẫn mân mò những viên đá nhỏ quăng xuống suối.

- Xin lỗi cậu, _ nó cúi đầu xuống nhẹ giọng nói với hân.

-Cậu không nợ tôi gì cả. Tôi...

-Không tôi nợ cậu rất nhiều thứ, đến bây giờ tôi vẫn chưa trả được cho cậu thứ gì cả, tôi thật sự rất xin lỗi cậu. _Nó cắt ngang lời hân.

-Cậu không thích tôi sao? _ đột nhiên hân quay sang nó, đôi mắt u buồn nhìn thẳng vào nó.

Nó lạng đi trước câu hỏi của hân, mắt nó nhìn vào mắt hân. Đôi mắt của hân bây giờ rất u buồn, đúng hơn thì nó chứa đựng những nỗi tuyệt vọng nào đó. Nó không thể nói dối hân khi nhìn vào đó được, không thể mở miệng nói một từ.

-Ừ. _ sau vài phút lạng đi, nó quay mặt sang nơi khác cố gắng bình thần trước hân.

Ai có thể biết được nó bây giờ rất muốn hét to lên rằng nó thật sự rất thích hân, nhưng nó sợ mình sẽ làm hân tổn thương, sợ hân sẽ vì nó mà gặp rắc rối, gặp điều không may. Nó đành phải nói dối đó là điều duy nhất nó có thể làm để bảo vệ hân.

-Tại sao? _ hân vẫn nhìn nó, đôi môi mông khê nhấp nháy.

-Xung quanh cậu không phải có rất nhiều người sao? Tôi làm sao có thể xứng với cậu? Tôi lúc nào cũng gặp rắc rối, tôi lúc nào cũng được Thần xui xẻo ưu ái cả, Thần luôn ban tặng tôi những gì thần có, tôi không thể để cậu và những người khác vì tôi mà được thần ưu ái. Tôi đã làm cho người bạn thân nhất của mình phải đau khổ lắm rồi, tôi không thể để người thứ hai xuất hiện được. Nhưng mà tại sao vậy nhỉ? Sao ông trời cứ phải để cho những người bên cạnh tôi gặp điều không may thì mới vừa lòng chứ? Sao không đổ hết lên đầu tôi? Chẳng lẽ tôi yếu đuối đến mức đó sao?._ nó nói hết những gì đang nghĩ trong lòng.

Không gian yên lặng hồi lâu, chỉ còn lại tiếng dế và tiếng của nước đang va chạm đá. Hấn cũng lặng im nhìn nó, nó bây giờ là một Hà Mi yếu đuối chứ không phải một Hà Mi mạnh mẽ, nó có thể bật khóc bất cứ lúc nào. Bất chợt hấn dang đôi tay của mình ôm lấy nó, để đầu nó tựa vào ngực hấn.

-Cậu biết không? Trên đời này không ai có nỗi khổ giống ai. Cậu không cần phải tự trách mình yếu đuối, trong mắt tôi cậu là một người con gái rất mạnh mẽ và tôi rất thích cậu. Tôi thích cậu không phải vì cậu đẹp, không phải vì cậu giàu có, tôi thích cậu vì tôi thích sự mạnh mẽ trong cậu, tôi thích cách mà cậu âm thầm vượt qua khó khăn, và tự mình bước đi trong cuộc đời nghiệt ngã này. Tôi cũng thích cách mà cậu cho tôi thể hiện bản thân nữa bởi nếu cậu không được Thần xui xẻo ưu ái thì cậu sẽ không khóc và tôi sẽ không có lý do để được ôm cậu được an ủi cậu. Tôi thích cậu, cho dù cậu mang tới cho tôi cái chết tôi vẫn thích cậu.Cậu hãy vui vẻ lên bởi vì tôi tin chắc một ngày nào đó cậu sẽ có được hạnh phúc được đền bù sau bao chuyện._ hấn ôm nó, nói một hơi dài, tay vẫn ôm lấy nó, hốc mắt có chút cay cay.

Nó im lặng trong vòng tay hấn, im lặng nghe những lời nói của hấn. Lòng nó rồi bùi.

-Hà Mi làm người yêu của Khải được không? Trả lời nếu Mi đồng ý, từ chối nếu Mi thích Khải, im lặng nếu Mi yêu Khải._ hấn đặt cằm lên vai nó, nhỏ nhẹ nói.

Nó không nói gì, nhưng đầu lắc qua lắc lại rất nhiều lần. Làm cho hấn phải ôm bụng mà cười trước sự dễ thương đó.

-Nè làm người yêu Khải rồi vậy không được, thân mật với người con trai khác đó nha. Mi bây giờ là của Khải hehe._ hấn nở một nụ cười gian xảo.

-Ở đâu ra cái luật đó vậy?_ nó ngậy ra một hồi rồi giận dỗi hỏi hấn.

-Ngoan, làm bạn gái anh rồi thì em là của anh... đây là lẽ tự nhiên mà hehe._ hấn vuốt tóc nó, gian xảo nói.

Ặc nó suyt chút nữa là ngất đi trước cách xưng hô kia, bây giờ được voi đòi tiên à lại còn anh với em. Nó không nói gì chỉ thờ dài một hơi rồi quay đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời. Hấn lại vươn tay kéo đầu nó tựa vào vai mình, gương mặt hí hửng khi vừa tỏ tình với người mình thích bấy lâu nay. Vầng trăng kia vẫn sáng rực trên bầu trời, bên dưới là một đôi uyên ương đang ngắm nhìn vầng trăng đó trong lòng ngập tràn sự ấm áp của hạnh phúc mặc dù xung quanh họ những ngọn gió phương bắc đang thổi nhẹ nhàng làm cho người ta phải rung lên vì lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

-Mai này Mi muốn làm gì?_ hấn phá tan sự yên tĩnh bằng một giọng nói ngọt ngào và ấm áp.

-Mi muốn xây một nơi để những người vô gia cư và những đứa trẻ mồ côi lang thang khắp phố có một nơi gọi là nhà và một trường học tư nhân miễn phí cho trẻ em nghèo. Bây giờ chắc không thực hiện được rồi, công ty mẹ Mi vẫn đang khủng hoảng tài chính nên chuyện tài trợ một công trình như vậy là không thể được._ nó buồn giọng nói.

Hấn lặng im trước câu trả lời của nó. Hấn thật không ngờ một người con gái nhỏ bé như nó lại có một mơ ước lớn lao như vậy. Hấn cảm thấy mình thật kém cỏi, hấn đã thua người con gái kia bởi hấn... hấn không có ước mơ.

-Chi phí khoảng bao nhiêu?

-Khoảng mười tỷ lận._ nó thờ dài.

-Nè, vui vẻ lên đi. Ước mơ của em thế nào cũng trở thành hiện thực mà.anh sẽ cùng em thực hiện ước mơ hehe_ hấn nói rồi nở một nụ cười tươi với nó.

-Ặc, vui thì vui nhưng mà không cho phép Khải gọi em mà phải gọi Mi, nếu dám tái phạm Mi sẽ cho Khải chết._ nó nói rồi gờ nắm đấm ra trước mặt hấn. Trên gương mặt thanh tú lại xuất hiện một nụ cười dễ thương.

-Rồi vậy Khải không dám gọi thế nữa nhưng mà Mi có muốn nhảy cùng Khải không?_ hấn hỏi nó miệng không ngừng nở nụ cười, chiếc răng khểnh lại được dịp khoe khoang

Nó trầm ngâm hồi lâu. Không có ý định trả lời hắn, hắn thừa biết là nó không biết nhảy mà, vậy mà còn đòi nhảy với nó nữa. Nhảy với hắn thì được nhưng ở ngoài kia có biết bao nhiêu người sẽ chứng kiến chứ. Hắn thật là không hiểu ý nó mà, nó không muốn làm hai đứa mất mặt.

-Mi còn nhớ cái vở "Thiên thần sa ngã" mà Mi đã diễn hôm tổng kết không? Trong đó có một đoạn Mi đã nhảy với Khải mà, bây giờ xài lại được đó. Đừng nói là quên rồi chứ? _hắn như thấy được nỗi băng khuôn của nó, liền gọi lại cho nó vở kịch kia. Miệng nở một nụ cười.

-Sao quên được chứ, nào nhanh đi thôi không nhanh người ta tàn tiệc bây giờ._ nó nói rồi nắm lấy tay hắn kéo hắn chạy nhanh đến nơi ngọn lửa vẫn đang rực rỡ màu đỏ... màu sắc của tình yêu.

Làm sao nó quên được cái cảnh kia, nó đã luyện tập rất chăm chỉ cho phân đoạn nhảy cùng hắn nhưng trong cảnh đó nó và hắn nhảy bên cạnh một dòng sông rực rỡ dưới bầu trời đêm. Còn bây giờ sẽ là bên cạnh ngọn lửa đỏ rực của... tình yêu.

Khi nó và hắn chạy đến cũng là lúc tộc trưởng đang chuẩn bị tổng kết lượt cuối cùng cho các cặp nhảy, nó kéo tay hắn miệng không ngừng hô to, trễ một giây nữa thôi là nó và hắn đã bỏ lỡ mất rồi. Hắn chạy theo nó, mắt không ngừng nhìn đáng vẻ đáng yêu của nó đang cuồng lên. Hắn nở một nụ cười hạnh phúc nhìn nó đang khum người thở hổn hển vì chạy quá nhanh.

Ngọn lửa vẫn đang bùng cháy mãnh liệt hết như tình yêu của Juliet và Romeo. những tiếng hát hò, Những tiếng cồng chiêng,những tiếng đàn Trưng bắt đầu vang lên báo hiệu cho những cặp đôi biết rằng điệu nhảy đã được bắt đầu. Hắn cầm lấy tay nó và bắt đầu di chuyển, mọi người đều tập trung vào hắn và nó.

Những ánh mắt ghen tỵ, ngưỡng mộ dán chặt vào nó và hắn. Cho đến khi nhạc đã ngừng và điệu nhảy đã kết thúc mọi người vẫn nhìn nó và hắn, ánh mắt luyến tiếc.

Ở xa xa có ba người đang cười thầm, trong lòng không ngừng cầu cho đôi trai tài gái sắc kia được hạnh phúc. Nhưng đối lập với họ là một chàng trai khá điển trai đang náo nức nhìn nó và hắn. "Thì ra mình đã đến chậm một bước, chúc cho hai người luôn hạnh phúc bên nhau." Yang thầm cầu chúc rồi quay gót về nhà, đôi mắt u sầu tiếc nuối.

Mọi chuyện đã không tệ như trong suy nghĩ của nó.Mọi người đều chạy đến bên cạnh nó và hắn, không ngớt lời khen ngợi nó và hắn. Có người còn muốn nó dạy cho điệu nhảy vừa rồi, chung quanh náo nhiệt hơn hẳn. Dưới bầu trời đêm, dưới ánh sáng vĩnh hằng của những vì sao sự nhộn nhịp và sự vui vẻ của ngôi làng này làm cho nó thật sự rất vui. Trong cái giá rét của những cơn gió từ phía bắc nó vẫn cảm thấy rất ấm áp bởi xung quanh nó đang ngập tràn sự ấm áp của hạnh phúc.

Ngày hôm nay, đã có một thứ ánh sáng nào đó chiếu sáng đến mọi góc ngách vào nơi sâu thẳm trong nó. Nó hiện giờ đã phá bỏ được rào cản của sự cô đơn, bên cạnh nó có rất nhiều người không ngừng nở nụ cười với nó, mọi người đã không còn xa lánh nó nữa và tất cả là nhờ vào một ai đó. Nó quay sang nhìn hắn, khóe miệng cong lên nụ cười hạnh phúc, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy tay của hắn..

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

-Chào mọi người ! Con phải về nhà rồi ạ. Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe..._ nó bước đi trên lối mòn của thị xã nhỏ, tay không ngừng vẫy chào tạm biệt, trên khuôn mặt nở một nụ cười xinh xắn.Bên cạnh nó là một anh chàng tuấn tú với khuôn mặt tươi cười và một cô bé đáng yêu cũng đang vẫy tay tạm biệt mọi người giống nó. Nó đã đi được một quãng nhưng mắt vẫn nhìn về phía sau, có cả tộc trưởng của bộ tộc phía bên kia rừng núi và một vài người khác đến để chào tạm biệt nó. Nó vẫn nhìn, ánh mắt luyến tiếc không rời xa nơi này và những người đã luôn bên cạnh nó.

"Cảm ơn mọi người vì...tất cả." nó nói thầm trong lòng, chân vẫn tiếp tục bước trên con đường đã quen thuộc dưới ánh nắng chói chang của ánh mặt trời.

-Dúhу về tới nhà rồi. Một quá đi thôi._ Thanh hồng mở cổng chạy ào vào nhà.

Từ xa xa Lucky với bộ lông màu vàng rực óng ánh lê cái thân ục ịch chạy tới. Thanh Hồng ôm lấy Lucky vuốt ve âu yếm.

-Cảm ơn cậu đã đưa chị em tớ về._ nó nhìn hắn rồi nở một nụ cười tươi.

-Không có gì đâu._ hắn mỉm cười lại với nó.

-Cậu đi về cẩn thận nha.

-Ừm, Mi nhớ ngủ sớm nha! mai sẽ là một ngày vui đó._ hắn nói rồi vẫy tay chào tạm biệt nó, trên khuôn mặt tuấn tú không ngừng nở nụ cười quyền rũ.

Nó đứng nhìn theo bóng lưng của hắn, nhìn mãi nhìn mãi cho đến khi cái bóng kia khuất sau một bức tường thì nó mới nhẹ nhàng đóng cổng lại rồi quay bước đi vào nhà. Hắn khuất sau bức tường liền lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số quen thuộc.

-Đón tôi ở chỗ cũ_ hắn lạnh lùng ra lệnh.

Hắn bây giờ thật khác xa so với lúc ở cạnh nó. Những nụ cười của hắn đã không còn trên gương mặt tuấn dật mà thay vào đó là một gương mặt lạnh lùng vô cảm hết như một sát thủ giết người không chớp mắt. Hắn rơi vào trạng thái trầm tư bước đi trên con đường đầy nắng. Vài phút sau một chiếc BWM sang trọng đến bên cạnh hắn, hắn ngồi vào trong xe rồi cùng chiếc xe mất hút vào dòng người đang tấp nập ngược xuôi theo dòng chảy của cuộc sống.

Trong căn phòng đầy nắng, ngoài ban công những bông hoa cỏ chân ngỗng đang cố vươn mình đấu tranh chống lại cái nắng khắc nghiệt. Đã bao ngày rồi nó không tưới nước cho những bông hoa kia thế mà chúng vẫn không héo đi. Chúng thật là kiên cường. Nó nhẹ nhàng cầm lấy chiếc bình đang chứa đầy nước tưới vào những bông hoa tiều tụy kia. Trong lòng không khỏi vui mừng mong chờ ngày mai đến thật nhanh, bởi ngày mai là một ngày đặc biệt của nó.

Buổi tối, trên chiếc bàn ăn thủy tinh sang trọng nó đang cùng ăn cơm với cha mẹ nó. Cảm giác hạnh phúc của nó bấy lâu nay lại trở về sau bao ngày tủi biệt. Nó bây giờ chỉ mong rằng nó sẽ mãi mãi được như vậy.

-Cha mẹ lát nữa phải đi đến thành phố C để ký hợp đồng. Hợp đồng này có thể làm cho tình trạng hiện giờ của công ty mẹ thay đổi. Vì vậy...

-Không sao đâu ạ, nếu có thể cha mẹ nhớ về sớm một chút để cùng ăn sinh nhật với con là được._ nó cắt ngang lời mẹ nó, cố gắng vui vẻ với bà.

-Ừ, cha mẹ sẽ cố gắng về sớm_ bà tươi cười đáp lại cô con gái nhỏ nhắn của mình.

Ngày mai là sinh nhật thứ 17 của nó, nhưng cha mẹ nó lại đi xa. Lại vì công ty mà bỏ rơi nó, nhưng làm sao được công ty bà quan trọng hơn. Sự nghiệp mấy năm nay của bà không thể để ngày sinh nhật của nó làm hỏng được. Nó cố gắng vui vẻ như không có gì nhưng chỉ làm cho không khí thêm gượng gạo. Cha mẹ nó ăn xong cơm thì xách vali đi ra khỏi nhà, bỏ lại nó cô đơn trong căn nhà tối tăm vừa có chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Buổi sáng, không khí thật trong lành. Nó và Thanh Hồng đang chơi đùa trong vườn hoa cùng với chú chó Lucky thì chuông cửa đột nhiên vang lên.-Cậu tới sớm nhỉ?_ nó mở cửa rồi tươi cười với người đối diện.

-Hôm nay sinh nhật Mi mà, Mi muốn đi đâu không Khải sẽ đi với Mi._ hắn nói rồi tươi cười, cánh tay từ sau lưng đưa tới trước mặt nó một hộp quà màu hồng xinh xắn.

-Cảm ơn cậu rất nhiều._ nó nhận lấy hộp quà rồi nở với hắn một nụ cười dễ thương vô cùng.

Nó dẫn hắn vào chơi với Thanh Hồng còn mình thì lên phòng thay đồ để chuẩn bị đi đâu đó.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng bệnh của Ngọc Trâm, nó cẩn thận lấy nước cho vào bình hoa rồi cắm từng bông hoa tulip đang tươi cười trước nắng vào bình. Tulip, loài hoa có nhiều ý nghĩa và cũng là loại hoa mà Ngọc Trâm thích nhất. Nó cẩn rồi bước đến bên cạnh Ngọc Trâm, mắt nhìn đáng vẻ của Ngọc Trâm đang hôn mê, trong đầu không ngừng hiện về hình ảnh cô cười với nó.

-Ngọc Trâm ơi ! bạn xem này, hôm nay mình đã đem đến cho bạn loài hoa tulip mà bạn thích nhất nè. Bạn hãy mở mắt ra nhìn chúng đi, hãy mở mắt ra đi. Bạn biết không? bác Năm, Mận, Thắm, Phong, Hoàng và mấy nhóc tí đều đang rất nhớ bạn. Mận đã hỏi mình về bạn nhưng mình lại nói rằng bạn đang sống rất tốt, bạn mau tỉnh lại đi mình đã nói dối đó, bạn hãy mở mắt ra đánh mình mắng mình đi... Mình xin lỗi cậu rất nhiều Trâm à ! đáng lý ra một đứa như mình không nên kết bạn với bạn. Mình thật sự rất xin lỗi bạn._ nó nắm lấy đôi tay gầy hao của Ngọc Trâm, nó nói, nói rất nhiều nhưng đáp lại nó lại là tiếng chạy đều đều của máy điều hòa, và những tiếng máy móc đang chạy. Giọt nước mắt lăn dài trên má nó.

Hắn thì đang ngồi ở hàng ghế chờ, vì nó muốn được một mình yên tĩnh với Ngọc Trâm nên đã nói hắn ở ngoài chờ nó. Hắn cũng không nói gì, làm theo lời nó yên lặng, trầm tư ngồi ở ghế chờ đợi nó.

-Ngọc Trâm ơi! hôm nay sinh nhật của mình đó. Mình nhớ ngày này chín năm trước bạn đã tặng mình chiếc nhẫn mà cậu tự làm đó Trâm, mình muốn được nhận quà của bạn nữa cho dù chỉ là một nụ cười của cậu thôi. Tỉnh lại đi Trâm, mình không xứng đáng để giữ chiếc nhẫn của bạn lâu vậy đâu, tỉnh lại lấy nó đi Trâm..._ trong căn phòng lạnh lẽo, giọng nói rung rung của nó vẫn vang lên và vẫn như cũ không ai trả lời lại nó.

Chiều, trên những con đường đã lên đèn nó và hân cùng bước đi, không ai nói với ai nữa lời. Không gian trở nên im ắng đến mức đáng sợ.

-Cảm ơn cậu đã đưa tớ về nhà._ nó mở cổng rồi quay sang cổ cười với hân.

-Ừm, không có gì đâu. Tớ phải về đây._ hân mỉm cười với nó.

-Cậu về cẩn thận._ nó vẫy tay chào hân rồi quay lưng bước vào nhà.

Vừa bước vào nhà, nó thấy mọi người đang xô xao bàn tán bên chiếc ti vi. Thanh Hồng thấy nó vào liền tắt ti vi nhưng trước khi cô bé tắt nó đã loáng nghe được một câu nói kinh hoàng của phát thanh viên. Nó bất chấp sự ngăn cản của mọi người, tay vơ lấy đồ điều khiển ti vi.

-Theo như lời của người dân thì, một chiếc ô tô đã bị một đá lở đâm phải khi đang lưu thông trên đường núi của thành phố C. Hiện giờ chiếc xe vẫn đang bị kẹt giữa đồng đồ nát của đất và đá. Phía công an và lực lượng cứu hộ của thành phố C vẫn đang tích cực tìm kiếm người trong đồng đồ nát kia._ ti vi vừa được bật lên một giọng nói trong trẻo của một phát thanh viên trẻ phát ra.

Nó như không còn tin vào mắt và tai của mình nữa, nó ngây người ra.

-Dã dối, tất cả chỉ là giả tạo. Không phải như vậy, mọi chuyện không phải như vậy._ nó chạy đến quăng chiếc ti vi xuống mặt sàn lạnh cứng.

Chiếc xe mà ti vi đưa tin chính là chiếc xe mà cha mẹ nó đã đi. Nước mắt của nó không ngừng rơi,nó như không thể tin vào hiện thực, nó chạy nhanh lên phòng, khóa cửa lại thu mình trên chiếc giường to và lạnh lẽo trong đầu không ngừng hét to "Đây không phải sự thật, cha mẹ chắc đã đi lên một chiếc xe khác rồi, cha mẹ sẽ về ăn sinh nhật cùng mày mà Mí, cha mẹ hứa rồi sẽ không thất hứa..." nó cố gắng tìm mọi lý do khác nhau để thuyết phục mình tin rằng mình đã lầm, không phải là họ mà là một người khác. Nó cố thuyết phục bản thân rằng chiếc xe đó chỉ là giống của cha mẹ nó... chỉ là một chiếc xe giống một chiếc xe...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Buổi sáng, những ánh nắng chen chúc len lỏi vào căn phòng rộng lớn của nó. Những chú chim nhỏ không ngừng cất tiếng hót líu lo để chào một ngày mới. Bầu trời thật đẹp, nhưng nó thì thật tệ. Cả đêm qua nó không ngủ, cả người nhếch nhác, mắt thì sưng lên vì khóc. Cả đêm qua nó chỉ thu mình trên chiếc giường lạnh lẽo, cả Thanh Hồng cũng không được vào trong để an ủi nó. Nó đã khóc và khóc rất nhiều, nó không tin vào sự thật và nó tìm cách trốn chạy.

-Chị ơi! chị ăn chút gì đi. Chị đã không ăn gì từ tối qua rồi._ giọng Thanh Hồng vang lên sau cánh cửa, trong trẻo nhưng thoáng đăm nỗi buồn.

-Chị không ăn em và mọi người cứ ăn trước đi._ nó buồn bã đáp lại.

Thanh Hồng chỉ biết hờ dãi rồi quay lưng bước đi. Nó ngồi nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa dần, mắt lại nhắm nghiền. Vì sao vậy, nó chỉ muốn bên cạnh cha mẹ mình nhiều hơn một chút thôi mà, nó như vậy là quá tham lam sao?

Sao ông trời cứ nỡ lấy đi từng người mà nó yêu quý? Một mình Ngọc Trâm đã quá để nó phải dày vò, đau khổ rồi... Sao cứ nỡ tước đoạt của nó từng thứ một? Tại sao không thẳng thừng mà lấy đi mạng sống của nó mà phải giày vò nó trong đau khổ?

Nó lúc này không còn giữ được lí trí, nó bước xuống giường, từ ngăn kéo lấy ra một con dao rọc giấy sắc bén. Đó là con dao mà nó đã dùng để thực hành tỉa hoa quả trong những tiết công nghệ của năm lớp 7. Nó bước vào phòng tắm, mở nước ngập bồn tắm. Nó dùng dao rạch một đường, hai đường ngang trên cổ tay của mình rồi nhúng tay vào nước, thật như nó mong đợi sau bao năm con dao vẫn rất sắc bén, rất hữu dụng với nó lúc này. Máu từ cổ tay chảy ra rồi lan vào trong nước nhuộm đỏ cả một bồn nước trong veo không có tạp chất.

Máu thì cứ chảy ra, nước thì cứ được nhuộm đỏ còn nó thì đau rát. Nó hiện đang rất đau, cái đau của thể xác lẫn cái đau của tinh thần và bây giờ nó chọn cách buông xuôi tất cả. Buông xuôi tất cả nó sẽ nhẹ nhõm hơn, buông xuôi tất cả nó sẽ không còn đau khổ nữa. Nó dần dần lịm đi trong những giọt nước mắt đau thương...

Hân vừa hay tin vào buổi sáng khi đang xem báo thì chạy ngay đến nhà nó. Mọi người không ngần ngại nói hết cho hân nghe những chuyện tối qua, trong

lòng hấn đột nhiên xuất hiện một dự cảm không lành. Hấn vội chạy lên phòng nó nhưng căn phòng đã khóa trái, hấn gọi Xuân Ngọc đi lấy chìa khóa dự phòng. Hấn nhanh chóng mở cửa rồi lao vào tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn. Trong phòng không có một ai cả, hấn chạy nhanh đến phòng tắm đang mở rộng cửa. Đập vào mắt hấn là một cô gái đang ngất đi cạnh bồn tắm và bồn nước đỏ thẫm màu của máu. Hấn liền chạy đến bế nó đặt lên giường vội vàng gọi Xuân Ngọc lấy hộp dụng cụ y tế để cầm máu cho cánh tay đang bê bết máu kia.

Hấn lấy điện thoại gọi cho bác sĩ tư nhân của nhà hấn, trong điện thoại không ngừng quát mắng và thúc giục. Trên khuôn mặt hiện rõ nỗi âu lo trong lòng hấn, hấn đang rơi vào hố sâu của sự sợ hãi, hấn đang rất sợ hấn sợ rằng hấn sẽ mất nó.

-Hà Mi! Mi không được xảy ra chuyện gì đó. Mi hãy mau tỉnh lại cho Khải, mau tỉnh lại đi._ Hấn bước đến bên cạnh nó, không ngừng lay nó. Giọng nói run lên, nước mắt bỗng từ đâu lăn dài xuống.

-Cô gái kia không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là bị mất một ít máu mà thôi. Tâm trạng hơi bị rối loạn, có lẽ đã bị một cú sốc lớn, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, ăn uống điều độ là sẽ khỏe lại ngay._ bác sĩ tư nhân của nhà hấn khám cho nó xong, liền ra ngoài báo cáo thể trạng cho hấn.

-Được rồi, ông về đi khi nào có chuyện tôi sẽ gọi ông sau. Nếu mẹ tôi có hỏi thì ông biết phải làm thế nào chứ?_ hấn lạnh lùng nói với người đối diện, ánh mắt không ngừng ánh lên sự nguy hiểm.

-Vâng, tôi biết rồi._ ông bác sĩ kia bị hấn dọa làm cho tím mặt suýt chút nữa là đứng không vững.

Hấn bước vào phòng nó, căn phòng lạnh lẽo biết bao. Thanh Hồng cũng đang bên cạnh không ngừng chăm sóc nó. Hấn đứng ở đầu giường nhìn cô gái nhỏ bé đang nằm ngay ngắn trên giường, cánh tay đang được truyền từng giọt nước biển trong suốt. Khuôn mặt thanh tú của cô gái không ngừng ánh lên nỗi buồn, nỗi tuyệt vọng và hấn biết người con gái đang nằm trên chiếc giường kia cần hấn bên cạnh vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

-Khônggggg..._ nó choàng tỉnh giấc, lưng ướt đầm mồ hôi. Có lẽ nó vừa trải qua một cơn ác mộng nào đó rất đáng sợ. Hấn đang gục trên bàn học của nó, nghe tiếng nó hét lên hấn vội chạy đến bên cạnh nó.

-Khải ba mẹ Mi, ba mẹ Mi đâu? Ba mẹ mi đã đến công ty rồi đúng không? họ không đi đâu xa cả họ chỉ đến công ty như mọi ngày thôi phải không Khải?_ nó nắm lấy vai hấn, dồn dập hỏi hấn, nước mắt lại trào xa.

Hấn ngẩng người ra, mặc cho nó lay, hấn vẫn không nói câu nào. Đôi mắt buồn không thể che giấu sự thật.

-Tại sao? Sao lại cứu tớ? Tại sao? Tại sao không để tớ từ bỏ? Tại sao?_ nó không ngừng dùng đôi tay mềm mại đánh vào ngực hấn trong trạng thái vô lực, đôi mắt lại giàn giụa nước mắt.

-Hà Mi mạnh mẽ của tớ đâu rồi? Cậu không phải Hà Mi mà tớ yêu, Hà mi mà tớ yêu lúc nào cũng bình tĩnh trước mọi chuyện cho dù là khó chấp nhận nhất. Hà mi mạnh mẽ của tớ sẽ không bao giờ nói hai từ "từ bỏ". Nếu Mi xảy ra chuyện gì thì Khải phải sống như thế nào trong suốt quãng đời cô độc còn lại? Thanh Hồng khi nào mới tìm được cha? Cậu không cần bản thân cậu nhưng tớ cần._ hấn vươn tay ôm lấy nó.

-Nhưng cậu bảo tớ phải bình tĩnh thế nào khi cha mẹ tớ..._ nó tựa vào ngực hấn rồi lại khóc òa lên như một đứa trẻ.

-Không bình tĩnh cũng không được tìm đến cái chết, mạng sống của Mi cũng là của Khải bởi bao lần Khải đã cứu Mi. Vì vậy, Khải không cho phép trong đầu Mi xuất hiện những suy nghĩ đó biết không? Cha mẹ Mi đến giờ vẫn chưa có tin tức gì thì không có lẽ là cha mẹ Mi đã xảy ra chuyện, Mi phải mạnh mẽ lên, Hà Mi mà Khải biết sẽ không ngừng hy vọng cho dù chỉ có 0,1% để hy vọng._ hấn vẫn ôm nó, tay vỗ về tấm lưng cô đơn, dịu dàng nói với nó.

Nó thôi khóc, ngẩng đầu lên nhìn hấn. Hấn luôn xuất hiện những lúc nó đau khổ nhất, luôn là người kéo nó ra khỏi hố sâu của tuyệt vọng. Nhưng tại sao? Hạnh phúc vừa đến với nó thì lại đi không một lời từ biệt. Nó chỉ vừa ở cạnh cùng cha mẹ mấy ngày thôi mà, chỉ ăn được với cha mẹ vài bữa cơm, nó vẫn chưa nói với cha mẹ nó những gì đang chất chứa trong lòng nó. Ngay cả câu "Con yêu cha mẹ rất rất nhiều." nó vẫn chưa kịp nói mà.

-Để Khải đi lấy cháo cho Mi ăn._ hấn buông nó ra, chân bước nhanh xuống lầu.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình nó cô đơn, lẻ loi. Nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nơi những tia nắng yếu ớt của buổi chiều tà đang cố chiếu vào căn phòng của nó và an ủi nó.

Buổi tối, nó lê những bước chân nặng nề qua phòng cha mẹ nó. Đã khá lâu rồi nó chưa bước chân vào nơi này. Nó nhớ khi vừa chuyển đến đây nó và cha nó đã chơi trốn tìm trong căn phòng này. Trong căn phòng này mẹ nó đã kể chuyện cho nó nghe khi nó khó ngủ. Những hình ảnh hạnh phúc khi xưa cứ như một thước phim từ từ chiếu trong đầu nó. Nó nhìn vào chiếc bàn làm việc của cha mẹ nó, chợt nó nhìn thấy một chiếc đầm màu hồng rất đẹp được xếp gọn gàng và một tờ giấy. Bước đến bên chiếc bàn kia, nó lặng lẽ cầm tờ giấy lên và đọc những hàng chữ ngay ngắn trong đó...

" Hà Mi, con gái yêu của cha mẹ. Khi con đọc được bức thư này thì chắc là con đang rất giận cha mẹ vì không thể cùng con ăn sinh nhật. Cha mẹ xin lỗi con, bao nhiêu năm qua cha mẹ đã bỏ rơi con, không chú ý đến con mà chạy theo tiền và địa vị xã hội. Cha mẹ cứ nghĩ rằng con đã lớn và không cần những quan tâm nhỏ nhặt của cha mẹ nhưng thật ra con vẫn là cô con gái nhỏ nhắn lúc nào cũng ngây thơ và hồn nhiên của cha mẹ. Con đã lớn nhưng tâm hồn con vẫn không lớn đó con gái à, cha mẹ xin lỗi vì không thể về kịp để cùng con ăn sinh nhật con 17 tuổi. Nhưng cha mẹ hứa năm sau cha mẹ chắc chắn sẽ cùng con ăn sinh nhật. Chiếc đầm kia là tự tay mẹ may cho con đó, con xem có thích không? cha đã thức thâu đêm để thiết kế cho con đó. Nếu con không thích thì có thể để nó sang một bên, nhưng hãy cho cha mẹ một cơ hội để bù đắp cho con nhé! con gái yêu của cha mẹ! Chúc con có một sinh nhật thật vui vẻ, con luôn là niềm tự hào của cha mẹ."

Những giọt nước mắt của nó lại tuôn rơi, đọng lại trên tờ giấy kia làm cho những nét chữ ngay ngắn bị nhòe đi. Là do nó, tất cả là tại nó nếu nó không thúc giục cha mẹ nó về sớm thì có lẽ cha mẹ nó sẽ không chọn đường núi để nhanh về với nó. Và có lẽ bây giờ nó và cha mẹ nó đang thổi chiếc bánh kem muộn. Tất cả là lỗi do nó...

-Cha, mẹ..._ nó ôm lấy chiếc đầm trên bàn, ôm rất chặt. Nó như sợ rằng khi nó buông ra thì chiếc đầm kia sẽ tan biến vào khoảng không vô tận rồi bỏ lại nó cô đơn lẻ bóng, bởi bây giờ nó gần như đã mất đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Thoảng chốc thôi mà năm học mới lại bắt đầu. Đứng trước bảng thông báo danh sách lớp, nó đưa đôi mắt buồn nhìn những bảng tên dài ngoằn. Đưa mắt đến bảng danh sách của lớp 11a3 thì thấy tên nó, nó bắt đầu tìm kiếm một cái tên khác nhưng cái tên đó không xuất hiện trong bảng danh sách lớp nó mà xuất hiện ở danh sách của lớp 11a5. Nó buồn bã quay lưng bước về phía lớp học của nó. Mỗi bước chân của nó nặng nề biết bao, bước vào lớp nó nở một nụ cười tươi với mọi người nhưng trong lòng không mong sẽ thân thiết với bất cứ ai bởi nó không muốn làm hại đến người khác nữa. Bấy nhiêu người đã đủ rồi, mất nó thoáng đậm buồn. Ngồi vào chỗ ngồi gần cửa sổ, nó đưa mắt nhìn những đám mây đang bồng bềnh trôi trên bầu trời xanh thẳm.

-Nè cậu thích cửa sổ quá ha. Cả ngày chỉ thấy cậu ngắm cửa sổ._ Hấn chạm chạm vào khuỷu tay nó hỏi.

-Ừ._ nó ngắn gọn trả lời.

-Xì, ngoài đó có gì đẹp chẳng phải bên cạnh cậu có một người đẹp rạng ngời như ánh bình minh sao?_ hấn nói rồi lấy tay xoay mặt nó đối diện với mặt mình.

Trong giây phút đó, tim của nó đập loạn xạ lên. Nó vội quay đi để cho hấn không thấy được gương mặt đang đỏ ửng của mình. Và nó đã bắt đầu có cảm tình với hấn từ đó...

Kết thúc hồi tưởng, nó quay lại với hiện thực "Tất cả đã là quá khứ rồi, không còn nữa. Mày nên nhớ không có gì có thể ở mãi bên cạnh mày. Hà Mi ơi là Hà Mi đừng mơ mộng nữa" nó tự nhủ với bản thân.

Nó cũng không biết từ lúc nào mà hấn lại trở thành một thói quen của nó. Bây giờ nó lại ngồi nhớ đến nụ cười của hấn, nhớ những lúc hấn pha trò để nó cười, nhớ những buổi cùng hấn học nhóm... Vui biết bao nhưng có lẽ bây giờ sẽ không còn nữa rồi "Cảm ơn cậu rất nhiều..."

-Tớ ngồi ở đây được chứ?_ một giọng nói quen quen vang lên.

-Ừ._ nó vẫn không quay đầu mắt vẫn ngắm nhìn những đám mây đang thả hồn theo làn gió. Giọng nói đó quá đỗi quen thuộc nhưng làm sao có thể? Có lẽ nó đã nghe nhầm...

-Không quay mặt nhìn Khải luôn à? Mi sao tuyệt tình quá vậy?_ Hấn tươi cười nhìn nó.

Nó không còn tin vào tai mình nữa, nó quay đầu nhìn về phía giọng nói quen thuộc kia phát ra. Làm sao có thể? Làm sao hấn lại học ở lớp này được?

Hắn học lớp 11a5 cơ mà? Nó tròn to hai mắt nhìn hắn, biểu thị cảm xúc ngạc nhiên.

-Không ngờ phải không... hehe là Khải nói cha mẹ Khải chuyển lớp cho Khải đó. Mí vui không?_ hắn nhìn biểu hiện của nó rồi phì cười.

-Ừm, mí vui lắm_ Nó nhìn hắn, cảm giác như muốn ôm hắn ngay lập tức nhưng quá nhiều người đang ở trong lớp.

-Ngốc ! Sao lại khóc?_ hắn lấy tay gạt những giọt nước mắt trên đôi mắt của nó.

-Vui quá thì không được khóc à?_ nó cúi kính.

Hắn nhìn nó rồi nở một nụ cười. Nó đã thay đổi rồi, nó không còn lạnh lùng, thờ ơ với hắn nữa và bên cạnh nó đã có hắn, nó sẽ không cô đơn nữa. Có lẽ năm học này sẽ là năm mà hắn được nhìn thấy nó cười nhiều nhất hoặc cũng có thể là không.

Hắn vui vẻ để cặp lên bàn, kéo ghế ngồi xuống cạnh nó cùng nó trò chuyện... Những cô gái trong lớp đều đưa mắt nhìn nó và hắn, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, nhưng có một người đang cảm thấy rất căm ghét nó.

Nó và hắn cùng nhau trò chuyện cho đến khi tiếng chuông quen thuộc reo lên.

Tiết học đầu tiên của năm lớp 11 bắt đầu trong vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Món Quà Bị Lãng Quên

Bước đi trên con đường đầy gió, những cành cây đu đưa theo chiều gió rũ những chiếc lá kém cỏi xuống đường. Thoáng chốc đã đến thu, khung cảnh đã được nhuộm lên màu của mùa thu. Người ta thường nói mùa thu là mùa của yêu thương nhưng thu này vẫn như thu kia những yêu thương của nó vẫn bị đắm chìm trong sự cô độc.

Một cơn gió mang theo cái giá rét thoáng thổi qua, nó khẽ rung người trong bộ đồng phục phong phanh của trường. Nó đưa bàn tay nhỏ nhắn ra phía trước và một chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống tay nó. Chân vẫn ung dung bước đi trên con đường dẫn đến một nơi quen thuộc.

Cạch.... nó nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh của Ngọc Trâm, đặt bó hoa tulip lên bàn rồi nhẹ nhàng lấy từng cành cắm vào bình.

Nó chăm chút cho bình hoa xong liền nhẹ nhàng đi đến bên cạnh người con gái nhỏ bé gầy hao đang nằm trên chiếc giường trắng tinh, trên người là chi chít những cái ống.

-Trâm nè! hôm nay mình đem đến cho bạn một đóa hoa tulip màu vàng đó. Mình ước bạn có thể mở mắt ra và nhìn chúng, chúng rất đẹp, chúng làm cho mình liên tưởng tới nụ cười ấm áp của bạn. Bạn hãy sớm tỉnh lại đi, năm học mới đã bắt đầu từ lâu lắm rồi kia... Mình xin lỗi, tất cả là tại mình không tốt...

Ngoài cửa sổ những chiếc lá phong đang lặng lẽ bay theo gió, những chiếc lá vô vọng cứ thế bay đi trong không trung vô tận. Khung cảnh đắm chìm trong màu sắc u buồn của mùa thu.

Ngoài đường những em bé đang được nắm tay cha mẹ mình đi công viên giải trí, trên khuôn mặt là những nụ cười đáng yêu. Mặc dù là thu nhưng ở thành phố này thì rất lạnh, mùa thu ở đây lạnh lẽo lắm, khi ra ngoài phải mặc áo thật dày nếu không chỉ cần một cơn gió thoáng qua thôi cũng có thể làm ta rung bần bật. Mắt nó buồn bã nhìn theo những bóng hình phía bên kia cửa sổ. Tay lấy ra chiếc điện thoại di động và mở lên một bài hát, bài hát mà Ngọc Trâm rất thích...

Trong căn phòng lặng lẽ vang lên những điệu nhạc buồn bã cô đơn, bài hát ẩn chứa những tình cảm thật đẹp và cao cả.

Trên chiếc giường rộng lớn, nó đang thả hồn và thưởng thức bài hát mà mình yêu thích đắm chìm trong từng điệu nhạc buồn bã. Tay nó chợt chạm phải một cái hộp, nó nhanh chóng ngồi bật dậy, tay vội lấy cái hộp mà mình đụng trúng.

Trên nắp hộp có một chiếc nơ màu hồng rạn rờ, chiếc hộp rất quen thuộc với nó. Đó là món quà mà hắn đã tặng nó, nhưng sao giờ món quà đó lại ở đây? Đã 3 tháng nó lạc mất chiếc hộp, nó đã tìm kiếm khắp căn nhà của mình.

Khi nó quyết định từ bỏ thì chiếc hộp lại xuất hiện trước mắt nó. Nó nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong là một chiếc khăn choàng và một lá thư. Nó cẩn thận mở lá thư ra và đọc những dòng chữ nắn nót được viết trong đó.

"Gửi cô bé mạnh mẽ của Khải ! Khải đã quen Mi được 9 tháng là 18 ngày rồi Mi nhỉ? Lần đầu tiên Khải gặp Mi là lúc Mi đang hối hả đi đến trường, lúc đó mi trông rất đáng yêu trong bộ đồng phục xinh xắn... Khải đã luôn nhìn theo bóng lưng của Mi và mong ước được học cùng lớp với Mi, không ngờ nó lại thành sự thật. Khải đã rất vui khi được cô cho ngồi cạnh Mi nhưng trong suốt thời gian đó Mi không nói với Khải câu nào cả và có thì cũng chỉ là những từ "Ừ" đầy cô độc. Mi biết không trong ấn tượng của Khải thì Mi là một cô gái rất mạnh mẽ, Mi luôn bình tĩnh trước mọi tình huống nhưng Khải đã sai, lúc Mi khóc trong lòng Khải tự nhiên dâng lên một sự đau nhói khó tả, lúc đó Khải chỉ muốn ôm lấy Mi thật chặt và bảo rằng Mi đừng khóc, mi đừng cảm thấy cô đơn bởi vì Khải luôn bên cạnh Mi. Mi lúc nào cũng tự cho rằng bản thân là một cô gái mang đến bất hạnh cho người khác nhưng chưa bao giờ Mi kể đến những lúc người khác đã cười vì Mi.

Rồi không biết từ lúc nào Khải lại đem lòng yêu mến Mi, muốn được ở cạnh Mi và lúc nào cũng nhớ đến Mi. Mi nè! Mi đừng làm bản thân mình đau nữa bởi khi Mi đau Khải cũng rất đau, trái tim Khải như bị đó xe toạc ra rồi rắc muối vào đau lắm, khó chịu lắm.

Chiếc khăn choàng này là do Khải chọn cho Mi đó, Mi xem có thích không? Nếu Mi thích thì phải luôn mang nó lên người mỗi khi trời trở lạnh nếu không Khải sẽ tới tận nhà Mi để quàng nó lên cổ Mi. Mi biết không Mi rất không biết nghe lời, lúc nào ra ngoài cũng chỉ phong phanh chiếc áo thun, cả áo khoác cũng không chịu khoác vào như vậy Mi sẽ dễ bệnh lắm đó. Mà mỗi lần Mi bệnh là Khải lại lo lắng. Mi đừng có gián tiếp hủy hoại nhan sắc Khải nữa có biết chưa?

Còn nữa Mi phải cố gắng cười thật nhiều bởi vì nụ cười của Mi ấm áp như ánh nắng ban mai vậy, nụ cười của Mi có thể làm cho người khác cảm rất ấm áp hệt như nụ cười của một thiên thần mang đến hạnh phúc cho người khác.

Cuối cùng là chúc Mi có một sinh nhật thật vui vẻ! Khải sẽ luôn bên cạnh Mi cho dù Mi không cần Khải."

Đọc những dòng thư, nước mắt nó bỗng từ đâu lăn dài theo gò má, môi thoáng nở một nụ cười "Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì tất cả".

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Sinh Nhật Cô Em Gái Nhỏ

Trên con đường của buổi chiều tà, một cô gái với bóng lưng cô đơn đang bước đi lang thang trên vỉa hè nơi những tán cây đang đung đưa theo gió rũ mình xua đuổi những chiếc lá yếu ớt xuống mặt đường.-Mi tính tặng quà gì cho sinh nhật của Thanh Hồng ? _ một giọng nói ấm áp vang lên xóa tan bầu không khí tĩnh mịch của buổi chiều đầy gió.

-Ừm... búp bê được không? _ nó tỏ vẻ bế tắc nói.

-Trẻ con _ hẳn thẳng thẳng vớt cho nó hai từ, rồi ôm bụng cười.

-Mi thật sự là không biết tặng gì cả, thời buổi bây giờ nói thật là rất khó tặng quà. _ nó thờ dãi.

-Haiz... sao không nghĩ tới áo, sách, giày, hay là một món quà handmade nào đó. _ hẳn góp ý.

-A! nhớ rồi em ấy thích Kotoro, chắc tớ sẽ mua một con Kotoro cho Thanh Hồng _ nó vui mừng nói, trong lòng không khỏi vui mừng vì đã chọn được món quà ưng ý cho cô em gái nhỏ.

Trên con đường vắng có hai bóng người vẫn đang bước đi trong chiều gió, những chiếc lá vẫn không ngừng bị bỏ rơi bởi chính những cành cây đã nuôi dưỡng nó. Phía tây, mặt trời vẫn đang dần dần lặn đi....

Hôm nay nó đi học từ rất sớm, nó đi qua dãy của học sinh lớp 8 và bắt đầu làm một chuyện gì đó rất "mò ám". Bước đến lớp của Thanh Hồng nó đưa cho mấy người bạn hay chơi cùng với Thanh Hồng cái gì đó rồi còn dặn dò là phải làm thật nhiệt tình. Làm xong những gì cần làm nó liền quay trở lại lớp, ngồi phịch xuống ghế nó thờ phào nhẹ nhõm vì bước đầu rất thuận lợi.

Nói về Thanh Hồng từ lúc vào lớp nhìn ai cũng có vẻ mặt rất khác lạ, cảm giác giống như đang lạc vào một thế giới xa lạ. Mọi ngày cô bạn Thanh Hồng đều sẽ vui vẻ buôn chuyện với cô bé cho đến lúc cô giáo "hiện hậu" của lớp xuất hiện nhưng hôm nay lại ngồi im thin thít, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ không mở miệng nói nữa lời.

Giờ ra chơi còn khủng khiếp hơn, những "chiến hữu" lúc nào cũng kéo tay lôi chân cô bé nhào xuống căn tin mua bánh thì hôm nay lại đi mà không gọi cô bé, Thanh Hồng cảm giác mọi thứ rất lạ lẫm, những người bạn thân nhất của mình lại không ai nói với mình nữa lời, hệt như là đang gián chuyện gì đó rất nghiêm trọng. Cô bé cố vắt óc nhớ lại những gì mình đã làm vẫn không thể nhớ được rốt cuộc mình đã làm gì để làm cho các "chiến hữu" của mình

giận lấy như vậy.

Buổi chiều, mọi người đều về hết và bỏ lại Thanh Hồng một mình đi lang thang về nhà, cả người chị mà cô bé yêu quý cũng biến mất dạng. Thui thủi về nhà, một mình cô đơn đi trên con đường vắng, tất cả những gì hôm nay cô bé cảm thấy chính là sự cô đơn, hình như mọi chuyện lại trở về trước khi cô bé gặp được người Hà Mi...

Nói về Hà Mi, khi những tiếng chuông vừa reo lên nó đã bí mật "bắt cóc" nhưng cô bạn nhỏ bé của cô em gái kia đến một nơi bí mật nên thành ra Thanh Hồng không gặp được "chiến hữu" nào cả.

Về đến nhà Thanh Hồng lười biếng mở cửa, hai mắt cô bé tròn xoe trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương là vô vàn tia ngạc nhiên. Trên thảm cỏ xanh mượt những tờ giấy trắng được vẽ hình những mũi tên lên trên, cô bé đi theo những chỉ trên tờ giấy và bước chân tới một nơi...

Trước mặt cô bé là một chiếc bánh kem thật to trên chiếc bàn gỗ màu trắng, trên cạnh cây là một mảnh vải đề chữ "Happy birthday Thanh Hồng". Từ đâu mọi người chạy ra ôm chầm lấy Thanh Hồng làm cô bé ngạc nhiên hơn. Thì ra là mọi người bí mật tổ chức sinh nhật cho cô bé, cô bé nhìn nó rồi nhào tới ôm lấy nó "Cảm ơn chị rất nhiều"...

-Đang mơ mộng gì vậy Mi? _ hần cười cười nói với nó.

-À không có gì đâu._ kết thúc những hồi tưởng này giờ, trở lại với hiện thực, mặt nó bây giờ trông ngổ kinh khủng.

-Được rồi được rồi mau chuẩn bị tiếp đi, Thanh Hồng sắp về tới rồi này giờ mấy bé kia đang chuẩn bị muộn khủng luôn mà Mi thì ngồi đây mơ mộng thật là...._ hần nhìn nó thờ dài rồi nói một hơi, giọng chậm chạp.

-Được rồi làm ngay đây._ nó ừ ừ.

Nó nhanh chân chạy tới chỗ những người bạn của Thanh Hồng cùng làm việc trong đầu không ngừng nghĩ tới về mặt của cô bé khi thấy được những gì nó và bạn cô bé đã làm, khắp sân sau của ngôi nhà rộn rã những tiếng cười vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bất Hạnh Thật Sự

-Chị ơi ! Sao gần 6h rồi mà Thanh Hồng còn chưa về? _ một "chiến hữu" của Thanh hồng lên tiếng.Nó bối rối không biết phải làm sao bởi đáng lý bây giờ Thanh Hồng đã về tới nhà rồi mới đúng, lòng nó không yên, một dự cảm không lành cứ dấy lên trong tâm nó. Đến lúc không còn chờ được nữa nó liền chạy đi tìm Thanh Hồng. Nó cùng với một cô bé chạy đi tìm ở công viên, còn hần và hai cô bé còn lại thì đến trường xem cô bé còn ở đó không. Cả năm đều rảo riel lung sục khắp nơi hết như đang truy tìm một người bị truy nã.

-Thanh Hồng! em ở đâu? _ nó gọi to tên của cô bé, cổ họng nó khô khốc dần, nó gọi khan cả cổ nhưng đáp lại nó chỉ có tiếng của gió chiều cùng tiếng lá cây xào xạc.

-Chị ơi lại đây xem nè chị! _ cô bé đi cùng nó gọi to khi nhìn thấy một vật gì đó.

Nó dùng hết sức lực chạy nhanh nhất có thể, nó dừng lại một giây rồi hai giây.

-Kia chẳng phải cặp của Thanh Hồng sao? _ nó chạy đến nhặt chiếc cặp lên, tay rung rung. Vậy ra dự cảm không lành trong lòng nó đã đúng.

-Chúng tôi sẽ cố gắng tìm kiếm cô bé hết sức có thể. có tin tức gì của cô bé chúng tôi sẽ báo cho hai người ngay lập tức _ một vị cảnh sát lên tiếng.

-Cảm ơn hai chú._ hần cúi đầu cảm ơn hai người cảnh sát trước mặt.

Ra khỏi đồn cảnh sát nó vẫn bần thần, mắt hờn. Lê những bước chân khó khăn về nhà, trong lòng bị những tảng đá to mang tên trách nhiệm đè nặng. Là do nó, tất cả là do nó nếu nó không vạch ra cái kế hoạch ngu xuẩn này thì có lẽ bây giờ mọi người đã cùng nhau ăn bánh kem, đã cùng nhau gờ quà và có lẽ Thanh Hồng đang cười rất tươi.

-Được rồi, Mi yên tâm đi phía cảnh sát nhất định sẽ tìm được Thanh Hồng mà..._ hần đặt tay lên vai nó an ủi.

-Ừm. Khái về cẩn thận._ nó buồn tênh đáp.

-Ừm, Khái đi đây._ hần nhìn nó giọng dịu dàng rồi quay lưng đi mất.

Nó nhìn theo bóng lưng của hần mắt hút dần trong màn đêm lạnh lẽo. Lần nào cũng vậy, lần nào cũng là hần giúp nó đứng lên sau những vấp ngã, lần nào cũng là hần an ủi nó những lúc nó buồn và lần nào nó cần hần là hần luôn bên cạnh. Nó nhẹ nhàng khép cửa rồi quay lưng bước vào nhà.

Trong căn phòng rộng lớn của nó đâu đâu cũng hiện lên hình ảnh của Thanh Hồng làm lòng nó càng nặng hơn. Nó thả lỏng mình ngã xuống chiếc giường to rộng trong đầu không ngừng suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra, đầu tiên là Ngọc Trâm vì nó mà phải sống đời sống thực vật trong bệnh viện, tiếp theo là vì nó mà cha mẹ nó đến giờ vẫn không có tin tức gì bây giờ lại đến Thanh Hồng, tiếp theo sẽ là ai đây? Là hần chăng? Nó đã đem đến cho những người bên cạnh biết bao là phiền phức rồi có lẽ bây giờ nó nên tạo khoảng cách với hần, có lẽ nó nên rời khỏi hần chỉ như vậy hần mới không bị nó làm liên lụy.

-Đã có tin tức gì chưa?_ một giọng nói lạnh băng phát ra từ một người con trai tuổi teen.

-Thưa cậu chủ, vâng..._ một người mặc áo vest đen trong vô cùng oai phong nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng kia làm cho sợ hãi, ngập ngừng nói.

-Quốc Tài, cậu theo tôi bao năm rồi có lẽ tôi không cần phải nói nhiều nữa. Nội trong hôm nay mà vẫn chưa tìm được thì anh không cần theo tôi nữa._ Giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên nhưng lần này lại mang theo tia tàn nhẫn.

-Tôi đi điều tra tiếp đây ạ._ câu nói kia chẳng phải quá rõ ràng sao? Quốc Tài liền lui ra ngoài cửa và tiếp tục công việc.

Trong căn phòng chỉ còn lại chàng trai trẻ, ngồi trên ghế sofa nhàn nhã ngắm nhìn mặt trăng trên bầu trời. Trên khuôn mặt kia không còn nụ cười quyến rũ mà thay vào đó là một vẻ mặt tàn khốc vô tình, lạnh lùng đến mức chỉ một cái nhìn cũng có thể làm người khác sợ hãi đến tột độ.

Nó bây giờ đang đọc quyển sách mà nó đã tặng Thanh Hồng, quyển sách rất hay thật hiển nhiên khi Thanh Hồng luôn xem quyển sách này như báu vật. Nó đọc nhưng trong đầu lúc nào cũng hiện ra hình ảnh Thanh Hồng cười với nó, nói chuyện với nó. Nó lại tự dằn vặt bản thân mình hơn, tự trách bản thân không thể bảo vệ được những người bên cạnh mình, ngược lại còn làm hại đến họ. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên đánh bay tất cả những suy nghĩ của nó...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Gặp Mặt

Ngoài trời những hạt mưa lất phất rơi, bay theo chiều gió hất nước vào cửa sổ. Nó lười biếng mở chiếc điện thoại lên và xem tin nhắn vừa gửi đến. Nó sững sờ hồi lâu, đó là số của Thanh Hồng, nhưng... Nó nhanh chóng lấy áo khoác và đi ra ngoài, khi nó vừa đi được một khúc thì trời mưa to, to hơn và to hơn nữa. Không biết nó đi đâu mà phải dốc hết sức mà chạy, phải chạy đi trong mưa. Cuối cùng nó dừng lại trước một ngân hàng to và rộng lớn, nó lê bước chân cố gắng chạy thật nhanh vào bên trong.

"Phải đợi chị, chị nhất định sẽ làm được" là những gì nó đang nghĩ trong đầu, nó vẫn đi và bất chợt nó rẽ vào hướng có một ngân hàng. Nó lặng đi trước những cảnh tượng trước mắt, cánh cửa bị niêm phong bởi những dải giấy màu vàng.

-Cháu ơi ! Ngân hàng này bị tội làm giả tiền nên bị bắt đi điều tra rồi. Vài ngày nữa họ mà có được thả ra thì cũng phá sản thôi, cháu mau về nhà đi trời đang mưa to lắm rồi đây._ một người tốt bụng đi ngang qua nhìn thấy nó đang chết lặng trước cửa ngân hàng liền nói.

Nó như không thể tin được những gì tai mình vừa nghe "làm giả tiền, phá sản" nó làm sao có thể tin được ngân hàng mà mẹ mình gửi gắm tiền vào lại thành ra thế này. Mọi thứ như vụn tan, trước mắt nó chỉ có một hồ đen của sự tuyệt vọng không thấy được đáy. Hai chân nó mềm nhũn ra, nó khụy hai gối xuống đất, ánh mắt vô hồn nhìn vào cánh cửa trước mặt. "Hết rồi, hết thật rồi" miệng nó lầm bầm. Những giọt nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, lăn xuống má rồi hòa mình vào những hạt mưa. Những hạt mưa vẫn rơi, càng lúc càng nặng hạt, trút những cái giá lạnh của cơn mưa của mùa đông lên người của một cô gái bé nhỏ...

Ở một nơi khác, trong một căn phòng rộng lớn, máy điều hòa gần như phả ra một hơi lạnh như đang ở Bắc cực.

-Nó rút một số tiền lớn như vậy để làm gì?_ một người phụ nữ trung niên đang làm việc trên chiếc bàn bừa bộn văn kiện.

-Thưa! cậu chủ vừa nghe được tin tức từ người đó liền chạy đến ngân hàng._ Quốc Tài điềm đạm nói.

-Người đó là ai?_ người phụ nữ thôi vùi đầu vào văn kiện ngẩng đầu lên nói chuyện với anh.

-Cô bé đó tên là Thanh Hồng..._ Quốc Tài kể lại toàn bộ sự việc cho bà.

Bà lặng lẽ đan xen hai tay vào nhau, đôi mắt trầm tư suy nghĩ.

-Sắp xếp cho tôi ngày mai gặp cô bé ấy._ bà nói một câu rồi lại làm tiếp công việc đang dang dở.

Quốc Tài rời đi, làm công việc vừa được giao phó. Cả căn phòng chỉ còn lại cái lạnh phả ra từ máy điều hòa, và người phụ nữ trong căn phòng cũng lạnh không kém, ánh mắt sắc bén như muốn người khác tan thành trăm mảnh.

Bạn gái con trai bà sao? Hừ.. nghe thật nực cười, không phải vì khuôn mặt thì cũng vì tiền của gia đình bà, bà thật sự rất muốn biết bộ mặt thật của người con gái tên Hà Mi kia. Bởi đối với bà, căn bản không ai xứng đáng với con bà...

Sáng hôm sau, nó thần thơ nhìn một thứ gì đó xa xăm mà nó không thể với tới được. Mọi chuyện bây giờ đều không còn cách giải quyết nữa rồi, mọi thứ đã vụn tan, hy vọng lớn nhất của nó đã vụn tắt...

-Hà Mi ! dưới nhà có một người nói muốn tìm em._ tiếng của Ngọc Châu từ ngoài cửa vọng vào.

-Em biết rồi._ nó nói mà ánh mắt vô hồn vẫn nhìn đâu đó xa xăm.

Nó mở cửa, lê chân bước xuống nhà. Ngoài cổng là một chiếc Bentley sang trọng đang đậu song song với cánh cổng. Nó vừa mở cổng, chưa kịp chào hỏi gì thì đã bị sự lạnh lùng của một người phụ nữ bắt ép vào trong xe.

Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi lao ra con đường đang tấp nập, hòa mình vào sự ồn ào của thành phố...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vào Hang Cọp

-Cô thích con trai tôi?_ với tính cách thẳng thừng nghĩ gì nói đó, mẹ hấn vừa ngồi vào ghế liền hỏi nó.-Vâng._ nó cúi mặt xuống, nhỏ giọng nói.

Trong nhà hàng sang trọng, phải gọi là rất sang trọng nhưng có vẻ bộ đồ đơn sơ kia của nó rất không hợp với nơi này cộng với sự cay nghiệt của người đối diện làm cho nó không dám ngẩng đầu lên. Nhưng hình như nó đã gặp qua người phụ nữ này ở đâu đó, bà trông rất quen chỉ tiếc là nó không tài nào nhớ ra được.

-Tôi cho cô hai lựa chọn. Một là sau khi tốt nghiệp đại học thì lấy con tôi, hai là cầm lấy 10 tỷ trong tầm séc này và rời xa con tôi mãi mãi._ bà lạnh lùng nói rồi từ trong chiếc túi lấy ra một tấm séc đặt lên bàn.

-Con chọn lựa chọn thứ hai._ nó nhỏ giọng đầu vắn gục xuống.

.Nó nhìn thấy tấm séc trên bàn liền chọn lựa chọn thứ hai... Thứ nó cần nhất lúc này lại sừng sững trước mặt nó làm sao nó có thể từ chối. Nó từ bé cho tới lớn đều không có khái niệm với tiền nhưng giờ là lúc cấp bách với nó nếu nó không nhanh thì Thanh Hồng sẽ xảy ra chuyện.

Biểu cảm của bà vẫn không thay đổi hết như rằng kết cục này bà đã đoán được từ trước. Cười lạnh một cái, bà đứng lên rời khỏi bàn không quên bỏ thêm hai chữ "ti tiện". Khi bà đã ra khỏi nhà hàng nó mới ngẩng đầu lên, bây giờ bà mắng nó, đánh nó, thậm chí là giết nó nó cũng không quan tâm bởi bây giờ sĩ diện đối với nó cũng chẳng còn nữa. "Thiên Khải ! Xin lỗi" nó u sầu nhìn tấm séc, rồi nhắm mắt cầm lấy.

Nó nắm chặt lấy tấm séc chạy một mạch về nhà, bật lại tin nhắn trong chiếc điện thoại..."Em mày đang nằm trong tay bọn tao, nếu muốn gặp lại nó thì hãy mang 10 tỷ đến nơi X, khôn hồn thì cắt đuôi bọn cớm nếu mày dám giờ trở thì bọn tao không chắc em mày sẽ còn sống. Bọn tao cho mày thời hạn là ba ngày, ba ngày sau không mang đủ 10 tỷ đến thì bọn tao không chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu." nó đọc lại những dòng tin nhắn, tay nó khẽ run lên vì một nỗi sợ vô hình.

Nó nhanh chân chạy ra khỏi nhà, trong tay vẫn cầm chặt tấm séc trong tay bởi nó sợ chỉ cần thả lỏng một chút thì mọi hy vọng của nó sẽ lại vụn bay. Thanh Hồng bây giờ có lẽ đang rất sợ hãi, nó không thể phụ lòng tin của một cô bé... "Hãy đợi chị, chị chắc chắn sẽ cứu em".

Chạy khắp nơi tìm chỗ X mà bọn bắt cóc đã nói, nhưng đã qua 4 tiếng trôi qua mà nó vẫn chưa tìm được nơi đó. Nó vẫn chạy, chạy hết ngõ này đến hẻm khác hỏi hết người này đến người khác nhưng đáp lại nó chỉ là những cái lắc đầu bất lực hay là những câu nói giản đơn "xin lỗi, tôi không biết nơi này" nó bắt đầu tuyệt vọng, sợ hãi lại bắt đầu ngự trị nó, cái cảm giác quen thuộc này đã quá đỗi quen thuộc với nó, lần đầu là Ngọc Trâm, lần sau lại là

cha mẹ nó còn lần này sẽ là Thanh Hồng sao? Nó không muốn, quá nhiều người vì nó mà phải trả giá bằng cả cuộc sống, vì vậy nó lại bắt đầu đấu tranh không cho phép mình yếu đuối lúc này bởi nó đang là tia hy vọng của Thanh Hồng, nó có cảm giác cô bé đang sợ hãi ở một nơi nào đó và trong lòng gọi và nghĩ về nó.

-Chị ơi! chị có sao không?_ một cậu bé đi ngang qua nó lên tiếng hỏi, trong tay cầm một xấp báo.

-Chị đang tìm chỗ X, em có biết chỗ đó không?_ những dòng suy nghĩ mông lung của nó biến mất, tia hy vọng nhỏ nhoi lại nhen lên trong lòng nó.

Cuối cùng sự hy vọng của nó đã được đáp lại, cậu bé bán báo cầm lấy tay nó dẫn đến một lò mổ súc vật bị bỏ hoang được xây dựng ở tận cùng một con hẻm hầu như không ai lui tới. Nó cảm ơn cậu bé, rồi chạy nhanh vào bên trong. Nó đi dọc theo những bức tường vẫn còn dính đầy máu của động vật và đến được một căn phòng bí mật.

Nó lấy hết can đảm để đến gần cánh cửa hơn, qua cánh cửa nó nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Là giọng nói của hấn... nhưng tại sao hấn lại biết Thanh Hồng đang ở đây?

Nó chợt nhận ra sự im ắng của căn phòng liền nhìn lên qua khe cửa, không còn ai nói với ai lời nào nữa mà thay vào đó là những hành động thể hiện sự bùng nổ của một cuộc đánh nhau. Phía xa xa, ở một cây cột đầy những vết ố vàng là Thanh Hồng, cô bé bị trói vào cây cột, miệng bị dán bởi một lớp băng keo màu đen làm cho cô bé không thể nào nói được nữa lời, chỉ có thể ú ớ những tiếng rất nhỏ. Trên khuôn mặt dần dụa nước mắt, cô bé đã rất sợ hãi...

Chuyện gì sẽ xảy ra cũng xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đồ Ngốc

Từ khe cửa, nó cố vươn đôi mắt bé nhỏ nhìn qua, bên trong bỗng im lặng lại có tiếng nói nhưng vì khoảng cách nên nó không thể nghe rõ trọn vẹn câu nói. Chỉ nghe được loáng thoáng rằng họ có một con tin khác muốn giá cao hơn. Nó cố vươn mắt nhìn bên trong và tìm kiếm người thứ hai ngoài Thanh Hồng. "Bụp"... nó ngã xuống sàn và bất tỉnh...

-Bọn tao muốn 100 tỷ cho con tin này và tao tin chắc rằng mày sẽ trả._ tên cầm đầu của bọn chúng vừa xoay xoay thanh gổ trong tay vừa ra điều kiện, khóe miệng nâng lên tạo một đường cong giả hoạt.

-Thật sao? Có phải các người quá tự tin rồi không?_ hấn nở một nụ cười xem thường rồi ung dung nói.

Tên đó không nói gì nữa chỉ vỗ tay vài cái vô cùng tự tin. Từ phía sau vài người trong nhóm bọn chúng mang ra một cô gái.

-100 tỷ cho cô gái này._ tên đó lại xoay xoay thanh gổ trong tay, rồi lập lại điều kiện của mình.

-100 tỷ cho một cô gái xinh đẹp thế này quả thật rất đáng nhưng có lẽ tôi không thể chấp nhận điều kiện này.

Vừa dứt lời hai người vệ sĩ của hấn phối hợp ăn ý cùng xông đến phía trước, một cuộc hỗn chiến xảy ra. Trong lúc vệ sĩ của hấn đánh nhau với đám người kia thì hấn chạy tới chỗ Thanh Hồng cời trói cho cô bé.

-Chết tiệt sao lại chặt thế này?_ hấn nhỏ giọng mắng, tay vẫn không ngừng công việc cời trói.

Sau vài phút cuối cùng hấn cũng gỡ bỏ được sợi dây trói đánh.

-Được rồi, mau chạy khỏi chỗ này đi._ hấn quăng sợi dây đi, nói với Thanh Hồng.

Trong sự hỗn loạn nó từ từ tỉnh dậy sau sự hôn mê, trước mắt nó mọi người đang không ngừng đánh nhau. Nó chỉ nhớ rằng khi này mình vẫn còn ở ngoài cửa thì đột nhiên bị ai đó đánh làm cho bất tỉnh còn những chuyện sau đó nó không hề nhớ được.

"Cẩn thậnn!" nó cố đứng lên rồi chạy thật nhanh về phía hấn, tên cầm đầu của bọn bắt cóc không thể dừng lại được hành động nên thanh gổ đã đập vào đầu nó. Hấn vừa nghe thấy tiếng hét phía sau liền quay lưng lại...

-Đồ ngốc sao lại có người ngốc như vậy?_ hấn chạy tới bên nó chạy ra bên ngoài trước sự ngỡ ngàng của tên cầm đầu.

Bên ngoài có một chiếc xe BMW đã dừng sẵn bên đường, hấn đưa nó vào bên trong rồi ra lệnh cho tài xế chạy đi.

-Tôi cho anh 5p để đưa tôi tới bệnh viện tư nhân nhà tôi._hắn vội vàng ra lệnh, tay vẫn ôm lấy nó đang bê bê máu. Máu từ đầu chảy ra rồi theo má chảy xuống thấm vào áo làm ướt đỏ cả một chiếc áo sơ mi.

Sao lại ngốc như thế? Nếu cậu xảy ra chuyện gì thì chẳng phải tớ sẽ tự dẫn vạt mình suốt đời sao? Tại sao cô gái này chỉ biết làm cho người khác lo lắng không ngừng như vậy?

-Các người mà không cứu được cô ấy thì tôi sẽ đốt cái bệnh viện này ngay lập tức._ vào tới bệnh viện hắn không ngừng quát tháo những bác sĩ và y tá.

Trong lòng hắn không ngừng lo lắng, trái tim cứ thấp thỏm không yên. Hắn cứ đi đi lại lại trước phòng cấp cứu, chưa bao giờ hắn bắt ổn như thế này. Bàn tay co thành nắm đấm đâm vào tường một cái thật mạnh làm cho máu từ bàn tay cũng rướm máu.

-Nhìn gì mà nhìn, mau biến hết cho tôi._hắn trừng mắt quát tháo những y tá đang nhìn hắn không ngừng bàn tán, hắn bây giờ không còn giống với lúc bên cạnh nó, đôi mắt ôn nhu đang ẩn chứa một sát khí chết người.

Đèn phòng cấp cứu chợt tắt, một bác sĩ từ trong bước ra.

-Cô ấy sao rồi?_hắn lạnh lùng nhìn người đối diện làm cho vị bác sĩ kia trong một phút như muốn hóa đá.

Vị bác sĩ kia nói hết tình trạng hiện giờ của nó cho hắn nghe trong sự sợ hãi rồi.

-Được rồi, có chuyện gì tôi sẽ gọi._hắn nhún đôi chân mày tuấn dật lại rồi bước theo những người y tá đang chuyển nó vào một căn phòng khác.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Có Lẽ Nên Bắt Đầu Lại Từ Đây

Trong một căn phòng với đầy đủ thiết bị y tế đang hoạt động đều đều, máy điều hòa càng làm cho căn phòng trở nên lạnh lẽo với mùi thuốc khử trùng lan tỏa trong khắp căn phòng. Một người con trai đang mệt mỏi đứng trước cửa sổ sất đất nhìn về phía bầu trời đêm, đôi mắt ẩn chứa sự mất mát.

"Tôi đã làm phẫu thuật khâu lại vết thương cho cô ấy nhưng đại não đã bị tổn thương khá nặng vì vậy tình trạng mất trí nhớ là không thể không xảy ra. Có thể phục hồi nhưng khả năng là rất thấp, có thể là vài ngày sau, vài tuần sau, vài tháng, vài năm hoặc cũng có thể là cả đời cũng không thể nhớ lại. Tôi chỉ có thể giúp cậu chữa trị cho cô ấy còn việc khôi phục ký ức thì tùy thuộc vào cậu..." từng từ từng chữ của ông bác sĩ vẫn còn in trong đầu hắn một cách rõ ràng. Như vậy có nghĩa là nó sẽ quên đi hắn, nó sẽ quên đi cách nó và hắn làm thế nào gặp được nhau và còn nhiều thứ nữa.

Như vậy cũng tốt thôi, nó sẽ quên đi những ngày tháng đau khổ lúc trước và bắt đầu lại từ đầu.

-Ừm..._trên giường bệnh nó từ từ giương đôi mắt nhìn xung quanh.

- Tỉnh rồi sao?_hắn quay về phía nó, chậm rãi đi tới.

-Anh là ai?_nó nghiêng đầu, giương đôi mắt to tròn hỏi.

-Đừng cử động đầu, đau lắm đúng không? Em là Hà Mi còn anh anh là anh hai của em. Không nhớ sao?_hắn vội đến bên cạnh nó nâng niu nó, vuốt ve khuôn mặt của nó mỉm cười.

Nó không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời về đêm nơi những vì sao đang vurun mình tỏa sáng để tiếp thêm sức mạnh cho những con người yếu đuối.

-Em đừng hoảng sợ vì mình không thể nhớ được bất cứ chuyện gì bởi những chuyện trước kia em không cần thiết phải nhớ lại. Bây giờ em phải bắt đầu lại một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, em phải mạnh mẽ lên bởi vì anh sẽ luôn bên cạnh em._hắn ôm lấy nó, dịu dàng an ủi. Hắn biết nó đang rất hoảng loạn trong lòng nhưng không thể hiện. Sau mọi chuyện nó vẫn giữ được cái tính cách quật cường kia không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước một ai.

-Đau..._nó nhăn mặt.

-Anh xin lỗi, do anh sơ ý nên đụng phải vết thương của em. Có đau lắm không?_hắn buông nó ra, nhẹ nhàng hỏi.

Nó không nói gì chỉ cong nhẹ khóe miệng mỉm cười.

"Anh trai sao? Thiên Khải à cậu thật thông minh. Nếu cậu nói cậu là bạn thì sau này sẽ không được quản tớ, còn với anh trai thì có thể quản tớ còn có

thể thân mật gọi nhau là anh em, sở dĩ cậu không nói cậu là người yêu tớ bởi vì cậu không muốn tớ bị ràng buộc. Cậu thật sự lo cho tớ tới như vậy sao ?" sự thật thì nó không hề bị mất trí nhớ, những chuyện đó đều là do nó bảo người bác sĩ kia làm như vậy.

-Em khát nước không để anh lấy cho._ hần mỉm cười nhìn nó.

-Không em không khát, mà anh hai à! em muốn ngủ.

-Ừm, anh sẽ ngồi ở đằng kia. Có chuyện gì thì cứ gọi anh._ hần nói rồi chỉ tay về phía chiếc ghế salon sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho nó, mỉm cười.

-Em biết rồi._ nó mỉm cười lại với hần.

Trong đêm khuya thanh tĩnh, nó mở mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ về những lời nói của hần. Có lẽ bây giờ là thời điểm nó nên bắt đầu lại một cuộc sống mới, nhưng làm sao để nó có thể rời xa hần đây? Hần lúc nào cũng lo lắng cho nó, lúc nào cũng xuất hiện khi nó tuyệt vọng nhất rồi một ngày kia hần đã mở khóa được cánh cửa trái tim đang khóa kín của nó và đi vào bên trong, bây giờ nó muốn đuổi hần đi không phải là rất khó sao? Ngay lúc này nó ước gì mình bị mất trí thật sự, như vậy nó sẽ không phải suy nghĩ nhiều như bây giờ. Nó mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Từ phía xa, hần đứng lên bước đến cạnh nó ngắm nhìn khuôn mặt nó dưới ánh sáng huyền ảo của ánh trăng. Một cô gái luôn luôn tỏ ra mạnh mẽ và không cho phép mình yếu đuối trước người khác thì ra khi ngủ lại rất ôn nhu hết như một chú mèo nhỏ.

Hần cúi đầu hôn lên trán nó " Ngủ ngon nha "em gái" yêu của anh"

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Về Nhà

-Anh hai, em muốn về nhà._ nó nũng nịu, nài nỉ người con trai trước mặt.-Không được, để khi nào em khỏe hơn đã. Ngoan, há miệng ra._ hần vừa nói vừa đưa muỗng cháo đến trước mặt nó.

-Không chịu đâu, em đã khỏe rồi. Anh xem băng cũng đã tháo rồi, anh hai à em ở trong này cũng được vài năm rồi đó. Em muốn được đi học trở lại._ nó cố gắng thuyết phục.

-Haiz, thôi được rồi ngày mai anh sẽ làm thủ tục xuất viện cho em. Còn giờ thì ăn cháo đi._ đuổi lý hần đành chiều theo nó.

-Hihi, anh hai tốt nhất, cháo anh hai nấu là ngon nhất._ nó ăn cháo rồi vui vẻ cười với hần.

-Ồ, cháo anh mua ngoài chợ đó._ hần nói rồi kèm theo một nụ cười... nguy hiểm

Ôi chu choa mẹ ơi! Nó quên mất là hần không biết nấu ăn, nhưng lời nói đã nói ra làm sao rút lại được. Nó đành ngậm ngùi ăn hết chén cháo. Còn hần thì mỉm cười trong lòng, mắt luôn dõi theo từng hành động đáng yêu của nó.

Nếu là trước đây chắc chắn sẽ không có chuyện nó cười vui vẻ với hần như thế này. Nhưng bây giờ là bây giờ, hần phải tranh thủ từng phút giây để được bên cạnh nó, để được ngắm nhìn một Hà Mi ngây thơ, đáng yêu của hần bởi không biết sau này khi trí nhớ của nó hồi phục thì hần có còn được nhìn thấy những nụ cười kia hay không? hay thay vào đó là những cái nhìn băng giá khi biết hần đã lừa dối nó.

-Oa đây là nhà của chúng ta sao ? To quá... _ đứng trước căn nhà của chính mình, rất quen thuộc nhưng nó vẫn giả vờ như đang đứng trước một lâu đài rộng lớn, làm vẻ như vô cùng thích thú, vô cùng ngạc nhiên.

-Được rồi vào trong thôi._ hần lấy đồ từ trong xe ra bê hết tất cả vào nhà, không quên tặng nó một cái nheo nhay má cho nó thoát ra khỏi ảo mộng.

Vừa mở cửa nhà thì Thanh Hồng đã từ xa nhào tới ôm lấy nó, làm cho nó xém tí nữa là ngã nhào xuống sàn. Trên khuôn mặt tròn xính xắn là nụ cười rạng rỡ kèm theo những giọt nước mắt của hạnh phúc.

-Cô bé này là ai? _ nó rất muốn ôm lấy Thanh Hồng thật chặt và nói rằng "chị không sao rồi, chị về với em rồi nè", nhưng mà hiện giờ nó không được phép nói như vậy.

-Em là Thanh Hồng, em gái của chị đây._ cô bé vẫn ôm chặt lấy nó, nhẹ giọng nói vì đã biết trước được phản ứng của nó.

-Còn 2 người đằng kia, bên trái là Xuân Ngọc, bên phải là Ngọc Châu._ Thanh hồng buông nó ra rồi chỉ tay về phía Xuân Ngọc và Ngọc Châu.

Nó vui vẻ chạy đến chỗ hai người đang đứng trò chuyện đôi chút rồi lại chạy đi khắp nơi trong ngôi nhà như thể một người xa lạ muốn tìm hiểu ngôi nhà mà mình sẽ sinh sống. Còn 2 cô giúp việc trẻ tuổi lại không hện mà đều cùng nhìn nó rồi mỉm cười, cảm giác như cô chủ "nhỏ" của bọn họ đã quay trở lại.

Ngày đầu khi bọn họ vào làm việc cũng đã thấy nó hồn nhiên vui vẻ như vậy, luôn cười với mọi người xung quanh, không biết buồn và luôn luôn nở nụ cười an ủi bất cứ ai, một cô bé hiểu chuyện luôn giúp đỡ người khác khi họ gặp khó khăn. Nhưng kể từ khi cha mẹ nó tìm được việc làm rồi ngày càng thăng tiến thì bọn họ đã không còn thấy nụ cười rạng rỡ của nó nữa, họ đã luôn mong rằng có một ngày cô chủ của bọn họ vui vẻ trở lại và bây giờ cuối cùng nó cũng trở thành sự thật.

Nó đi khắp căn nhà xem có sự thay đổi nào không khi nó không ở đây, rồi bất chợt nó dừng lại trước một căn phòng. Đôi mắt nó rũ xuống, bao nhiêu vui vẻ đều chìm lặng theo, nó đưa tay muốn mở cửa nhưng không tài nào mở được... cửa đã bị khóa lại. Nó buồn tênh lê bước chân nặng nề rời khỏi đó.

Buổi chiều, trên chiếc xích đu màu trắng nó ngồi đó và suy nghĩ mông lung.

-Đang suy nghĩ vẩn vơ gì đó ? _ hần đứng trước mặt nó và hỏi không quên kèm theo một nụ cười đầy mê hoặc sau đó thân nhiên ngồi xuống bên cạnh nó.

-Em đang suy nghĩ xem khi nào mới được gặp người yêu của anh hai, hehe._ nó nhìn hần cười rồi châm chọc.

-Lo mà học đi đừng có ham hố._ hần bẹo má nó rồi nghiêm giọng nói.

Chẳng lẽ bây giờ nó thật sự không có chút cảm tình nào dành cho hần? Cũng phải thôi là anh em với nhau thì không thể dành tình cảm cho nhau được, khi tự nhận là anh của nó hần đã sớm dự đoán được tương lai rồi. Không cần nó phải yêu hần, chỉ cần mỗi ngày có thể được ngắm nhìn nó cười, được nghe tiếng nói của nó, được chăm sóc nó là hần đã mãn nguyện lắm rồi, như vậy còn tốt hơn là ép buộc nó phải yêu một người trong khi không thể nhớ được gì về người đó. Đôi mắt hần rũ xuống mang theo bao u sầu và nỗi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không Thể Không Làm

-Mà anh hai ơi sao khi này có một căn phòng bị khóa vậy? _ nó nhìn sắc mặt hần có vẻ không vui cũng không muốn nói gì nhưng chợt nhớ đến phòng cha mẹ nó nên liền hỏi.-À căn phòng đó toàn đồ linh thôi không có gì đâu._ hần mỉm cười rồi khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của nó.

Hần làm sao có thể nói với nó đó là căn phòng của cha mẹ nó. Hần đã cho người tìm kiếm tin tức về cha mẹ nó nhưng đến giờ vẫn chưa tìm ra thì làm sao hần có đủ can đảm để kể cho nó nghe mọi chuyện. Hần thật sự không thể làm được, Hà Mi của hần bây giờ đang rất vui vẻ, rất hạnh phúc. chuyện khóa căn phòng kia lại cũng là hần bảo Ngọc Châu khóa lại căn phòng đó vì hần không muốn nó bước chân vào căn phòng đó rồi lại nhìn thấy những thứ khơi gợi lại ký ức đau buồn.

-Anh hai ! Em muốn chuyển trường.

-Tại sao?

-Nếu bây giờ em học lại ở trường cũ rồi mọi người nhận ra em quên hết tất cả bọn họ chẳng phải họ sẽ buồn lắm sao hơn nữa những người trước giờ không ưa em càng có cơ hội trả thù... Vì vậy em muốn chuyển sang trường khác._ nó chậm rãi giải thích không ngừng đưa ra những lý do vô cùng thuyết phục.

Hần suy nghĩ vài giây rồi gật gù đồng ý, hần không thể ngăn cản nó được những lý do nó đưa ra rất thuyết phục. Nhưng không sao, hần cũng có thể chuyển sang trường mới của nó để học cùng nó mà. Cô gái này không thể trốn hần được đâu, hần cười thâm trong lòng.

Nó vừa nhìn thấy hần đồng ý thì liền rồi rít cảm ơn, như vậy kế hoạch của nó coi như đã thành công được một nửa.

"Ơt...ơt" đang cầm tay hần cảm ơn thì cái bụng của nó vô duyên réo lên làm cho nó hận không có cái hố nào để chui xuống. Bao biểu cảm trên khuôn mặt đều cứng đờ.

-Haha,trời cũng tối rồi còn gì mau vào trong ăn cơm thôi._ hần vừa nói vừa ôm bụng cười.

Nó bây giờ chỉ muốn đâm một cái vào bản mặt khó ưa của hần nhưng không thể nên chỉ đành liếc mắt lườm hần. Hần cũng hiểu được cái lườm kia nên ngừng cười lại ngay. Nó không nói gì nữa hừng hực như cái nắng gắt của mùa hè đi thẳng vào trong nhà bỏ lại hần còn đang khúc khích cười ở phía sau.

Khi nó vào trong thì trên bàn ăn đã được dọn đầy đủ thức ăn lên bàn, nó rất đói nhưng vẫn cố giữ dáng vẻ tao nhã ngồi vào bàn. Vài giây sau Thanh Hồng và hân cũng ngồi vào bàn, hân còn không quên tặng nó một cái cười châm chọc như thể muốn hỏi "Vẫn còn chịu được sao?", nó căm ghét nhìn hân hận không thể đâm cho hân vài nhát dao.

-Sao hai chị còn đứng đó mau lấy chén ra cùng ăn với mọi người đi, để một hời cơm nguội ăn không ngon đâu._ nó thấy 2 người giúp việc vẫn đang đứng đó tro mắt nhìn bèn nói.

-Hai người mau lấy chén đi . em ấy đói lắm rồi đó._ thấy bọn họ vẫn còn đơ người hân lên tiếng trong câu nói kia vẫn không quên mang theo thâm ý, sau đó lại nhìn nó cười. Cái nụ cười làm nó hận đến tận xương tủy.

Nó liếc mắt nhìn hân, còn Xuân Ngọc và Ngọc Châu thì nhanh chân xuống bếp lấy chén rồi ngồi vào bàn cùng "cô chủ nhỏ" của bọn họ. Như vậy trong bữa cơm tối mọi người đều đã rất vui vẻ, họ vui vẻ cùng nhau trò chuyện thật sự vô cùng ấm áp và hạnh phúc....

Ngoài ban công, từng đợt gió lạnh phương bắc mang theo cái lạnh giá rét của cuối thu. Thời gian trôi thật nhanh, nó chưa tận hưởng hết mùa hè của mình thì đã là cuối thu. Nó đưa mắt âm thầm nhìn phía xa, trong lòng rối bời một đống suy nghĩ, nó không biết những gì mình đang làm là đúng hay là sai. Nó biết hân ở bên nó chỉ có hại chứ không có lợi, chỉ có rắc rối chứ không có niềm vui nhưng nó lại không thể rời xa được hân. Khi còn trong bệnh viện nó chỉ cần nói rằng không quen biết hân và cương quyết không tin những gì hân nói thì có lẽ bây giờ nó đã rời xa được hân nhưng nó đã không làm được. Tất cả những gì nó có thể làm chính là...

-Mau vào trong đi, cơ thể còn chưa khỏe lại mà còn đứng đây hóng gió? Không lẽ em lại muốn mang thêm bệnh?_ hân dựa lưng vào cánh cửa dẫn ra ban công vừa nghiêm giọng nói.

-Được rồi em vào ngay đây._ nó nói rồi chán nản bước về phía hân vào lại bên trong phòng.

-Được rồi, em xem Thanh Hồng cũng đã ngủ rồi kia em còn không mau ngủ. Muốn sáng mai biến thành một con gấu trúc sao?

-Xì... em ngủ là được chứ gì? Em ngủ đây bái bai anh trai, chúc anh gặp phải ác mộng... bẻ._ nó giận dữ nói, rồi le lưỡi ra chọc tức hân.

-Mai vẫn còn nghỉ một ngày anh sẽ đưa em đến một nơi. Còn giờ thì ngủ đi._ hân nói rồi cười với nó, sau đó giúp nó tắt đèn rồi bước ra khỏi phòng để lại nó đang ngơ ngác.

Hừ đã mặt dày nói là anh trai nó lại còn mặt dày ở lại nhà của nó làm cho bao kế hoạch của nó bị rối tung lên. Nó thật muốn đem cái khuôn mặt đó của hân chà dưới mặt đường để xem da mặt của hân với mặt đường cái nào dày hơn.

Đang định trèo lên giường ngủ thì nghe thấy tiếng lộp độp, nó đành đứng dậy bật đèn xem có chuyện gì. Hóa ra là một đồng sách từ trên bàn rớt xuống, ặc hình như bao lâu nay nó chưa dọn dẹp đồng sách này thì phải. Nó chán nản nhặt lại từng quyển để lên kệ, đến quyển cuối cùng nó sững lại hồi lâu khi nhìn thấy một khuôn mặt khá quen thuộc trên trang bìa của quyển tạp chí...

-Thì ra là vậy, thảo nào nhìn bà ta rất quen nhưng không tài nào nhớ được bà ấy. "Anh trai" à! lần này "em" không thể không tránh xa "anh" rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trường Mới

Buổi sáng, từng sợi nắng len lỏi vào trong phòng của nó làm cho cả căn phòng sáng rực và mang đầy ảm áp của buổi sớm mai. Trong căn phòng có một cô gái vẫn đang li lợm kéo chiếc chăn lên trùm kín của người rồi tiếp tục giấc mơ còn đang dang dở. Cộc... cộc, tiếng gõ cửa vang lên đều đều và nhịp điệu, nhiều hơn là sự hồi thúc. Nó tung chiếc chăn ra khỏi người bắt đầu đi leo xuống giường và đi mở cửa, trong lòng không ngừng nguyên rủa người gõ cửa "Giữ... kẻ nào mới sáng sớm mà đã phá giấc ngủ của bà bà sẽ cho chết không toàn thây..." nó còn tưởng là Thanh Hồng còn định mắng cô bé một trận nào ngờ vừa mới mở cửa, miệng nó đang tròn như chữ O cũng phải ngậm lại, mắt còn lim dim muốn ngủ cũng phải tỉnh hân.

-Anh... hai.... sao?

-Không phải anh thì là ai ? Mau xuống dưới ăn cơm đi, một chút nữa anh sẽ đưa em đến một nơi._ hân hí hửng nói với nó rồi to te đi xuống lầu.

Nó đợi hân đi khuất rồi liền rửa thắm một câu sau đó vào lại trong phòng. Nó ngáp ngắn ngáp dài đi đến chiếc tủ quần áo tùy tiện lấy ra một bộ đồ rồi đi vào phòng tắm..

-Anh hai à! mới sáng sớm mà anh đã muốn đưa em đi đâu vậy?_ nó vừa bước đi trên những bậc thang vừa nói, giọng điệu vẫn còn lưu luyến giấc mơ khi

này.

-Từ từ rồi em sẽ biết thôi. Được rồi mau ăn sáng đi._ hấn làm ra vẻ bí mật rồi lại vùi đầu vào chiếc điện thoại ra vẻ như đang làm một công việc khá quan trọng.

Nó cũng không nói gì thêm, lặng lẽ kéo ghế ngồi đối diện hấn và bắt đầu thưởng thức bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn. "Quái ! sao hôm nay Xuân Ngọc nấu đồ ăn có vị lạ thế nhỉ? cứ y như là bị khét vậy." nó vừa ăn vừa suy nghĩ. Càng lúc càng không thể nuốt trôi nó bất ngờ ngẩng đầu lên hỏi hấn " Anh hai à, Xuân Ngọc đâu rồi?".

-Sáng sớm đi chợ thấy tờ rơi nói là có một siêu thị vừa khai trương giảm 50% tất cả mặt hàng nên đã lôi Ngọc Châu và Thanh Hồng đi rồi.

"Ặc vậy hôm nay bữa sáng này là do hấn làm sao? Thảo nào mùi vị rất lạ, cảm giác như đang ở địa ngục vậy, Xuân Ngọc ơi là Xuân Ngọc sao chị lại để một tên mù nấu ăn làm đầu bếp chứ...." nó nghĩ thầm mà khóc trong lòng.

-Anh hai ơi em ăn xong rồi._ nó gượng gạo cố tươi cười với hấn.

-Vậy đi thôi._ hấn đứng lên rồi khỏi bàn ăn sau đó ung dung hướng về phía cổng nơi có một chiếc xe sang trọng đã đậu sẵn từ bao giờ.

Nó nhanh chân chạy theo hấn rồi chợt dừng sờ vai giấy "người đó..." nó nhoen miệng cười rồi theo hấn bước vào xe. Dù gì thì bây giờ nó cũng đang đóng vai trò là một người bị mất trí nhớ thì không cần phải chột dạ, với lại nó chưa bao giờ mất bình tĩnh trước chuyện gì và bây giờ cũng thế.

Chiếc xe lao nhanh ra phố rồi hòa mình vào dòng người đang tấp nập, đi được một lúc thì chiếc xe dừng trước một cửa hàng hoa. Hấn bảo nó chờ trong xe rồi rời khỏi xe đi vào bên trong. một lúc sau hấn quay lại với bó hoa tulip trong tay. Nó nhìn bó hoa trong tay hấn, neho đôi mi thanh tú rồi lại nhoen miệng cười "ra là đến nơi đó....".

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh, một lúc sau chiếc xe dừng trước một nơi rất đồ sộ quen thuộc đối với nó. Phải, là bệnh viện mà Ngọc Trâm đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết... Cũng đã 3 tuần rồi nó không đến thăm Ngọc Trâm, nó tự hỏi không biết cô bạn đã khá lên chút nào chưa?

-Vào thôi._ hấn nhìn nó rồi nở một nụ cười.

Nó bước đi theo sau hấn đến một căn phòng quen thuộc. Bên trong, Ngọc Trâm đang nằm trên một chiếc giường màu trắng, trên người vẫn chỉ chút những chiếc ống.

-Cô gái đó là người bạn thân nhất của em nhưng vì vài tháng trước bị tai nạn đến giờ vẫn còn hôn mê. Anh nhớ mỗi ngày em đến thăm cô ấy đều mang theo một đóa hoa tulip._ hấn vừa nói vừa đi đến cạnh cái bàn cắm từng cành hoa vào lọ để nó lặng thinh đứng nhìn Ngọc Trâm.

Phải, gặp tai nạn nhưng là vì nó mà Ngọc Trâm mới bị như vậy ,nó là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện và đến giờ nó vẫn không phủ định chuyện đó. Nó biết sai lầm lớn nhất mà cha mẹ nó mắc phải chính là đã sinh nó ra trên cõi đời này để rồi đi tới đâu nó cũng chỉ mang tới những rắc rối.

Nó bước tới ngồi xuống bên cạnh Ngọc Trâm nắm lấy bàn tay hao gầy của Trâm, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. "Xin lỗi Trâm, bạn đã rất cô đơn trong căn phòng lạnh lẽo này phải không? Mình xin lỗi vì đã không đến thăm bạn trong thời gian qua, đã có quá nhiều việc xảy ra và mình đã không trở tay kịp. Mọi chuyện cứ bắt ngờ đến mà không hề báo trước làm cho mình cảm thấy rất hỗn loạn".

Hấn nhẹ nhàng di chuyển đến bên cạnh nó an ủi.

-Anh hai ! Anh có biết ý nghĩa của hoa tulip màu vàng không?_ bỗng nhiên nó hỏi hấn.

-Không._ hấn thản nhiên trả lời nhưng không biết sao lòng lại nặng trĩu.

-Hoa tulip màu vàng có ý nghĩa là " Nụ cười của bạn rạng ngời như ánh nắng ban mai vậy"._ nó nhoen miệng cười rồi ung dung giải thích.

Hấn không nói gì chỉ lẳng lặng quan sát hành động của nó. Hấn cũng đã từng nhìn thấy nó trầm tư như thế này, những lúc đó nó như thể biến thành một người khác và bây giờ cũng không ngoại lệ.

Ngoài cửa sổ những cơn gió mạnh mẽ thổi làm cho những chiếc lá phong còn sót lại trên những cành cây yếu ớt bay đi. Thế là lại một mùa thu nữa lại trôi qua, chuyện giữa nó và hấn khi nào mới có thể giải quyết xong đây ?

-Đây là trường em muốn theo học sao?_ hấn tròn mắt nhìn ngôi trường trước mặt.

-Phải, có gì không ổn sao anh hai?_ nó giả vờ ngây thơ hỏi.

Làm sao có thể ổn được chứ? Ngôi trường này... không thể nào.

Chương 52: Bỏ Qua Cho Cô Ấy Có Được Không ?

Hắn ngơ ngác nhìn ngôi trường to đùng trước mặt nhưng không phải choáng vì trước mặt hắn là một ngôi trường to mà là choáng vì đó là... trường nữ sinh. Hắn chớp chớp đôi mắt ngơ như mình đã nhìn lầm.

"Đây là trường em muốn chuyển đến?" - hắn quay sang nhìn nó, biểu cảm choáng vẫn chưa tiêu tan hết.

"Phải, anh thấy ngôi trường này có đẹp không?"- nó quay sang tươi cười với hắn ngây thơ hỏi.

Nó sớm biết nếu nó chuyển sang một ngôi trường khác thì hắn cũng sẽ chuyển theo với bất cứ lí do nào, nhưng đối với trường nữ thì cho dù là có sắc đẹp tầm cỡ như "anh trai" này thì cũng không thể vào. Cách duy nhất để vào chính là.... chỉnh sửa giới tính kakaka, nó cười thâm trong lòng ăn mừng cho một chiến công vang dội.

Hắn nhìn nó đôi mắt ngơ ngác như vẫn không thể tin được những chuyện đang diễn ra. Vậy là kế hoạch đeo bám của hắn đã tan vỡ vì cái trường dành cho phái nữ này rồi, trái ngược với nó đang cười thì hắn lại đang khóc như mưa trong lòng.

Không phải hắn cứ muốn bám dính lấy nó mà là sợ nó bị bắt nạt bởi trong mắt hắn nó bây giờ rất đơn thuần, rất ngây thơ vì vậy chuyện bị ma cũ bắt nạt mà mới là chuyện có thể xảy ra nhưng hắn nào biết rằng nó chỉ đang đóng kịch trước mặt hắn và nó đã làm... rất tốt.

Trò chuyện thêm vài câu nó liền tung tăng hớn hở chạy vào trường còn hắn vẫn đứng đó nhìn ngắm bóng lưng nhỏ bé đang dần khuất xa. Khi không còn thấy được bóng dáng mảnh khảnh kia nữa hắn mới quay đầu đi vào bên trong xe đi đến trường của mình.

Ngày đầu tiên ở ngôi trường mới của nó diễn ra khá suôn sẻ, ai cũng rất vui vẻ và hòa đồng vì vậy nó dễ dàng kết bạn được với mọi người nhưng nó vẫn luôn giữ khoảng cách với họ bởi vì nó biết người như nó không nên thân thiết với bất cứ ai.

Buổi chiều, khi nó tan học xong thì không biết hắn đã đợi nó từ ngoài cổng lúc nào. Bao nhiêu người con gái nhìn hắn cười rồi lại bàn tán xôn xao làm cho hắn vô cùng khó chịu còn nó vẫn cứ tươi cười đi về phía hắn mà trong lòng lại có chút nhói ở tim.

"Anh hai à! sau này anh không cần đón em đâu em tự về được mà." - nó bước đến bên cạnh hắn tươi cười nói.

"Cái cô gái ngốc này." hắn thờ dài dùng tay cốc nhẹ vào đầu nó rồi leo vào trong xe.

Vào bên trong xe nó không nói không rằng vẫn im lặng ngồi yên một chỗ lắng lắng những hàng cây dần dần lùi về phía sau. Hắn cũng im lặng không nói gì, thi thoảng lại đưa mắt nhìn nó rồi lại quay sang nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Không gian cứ thế chìm vào sự tĩnh lặng cho đến khi về tới nhà.

Không hiểu sao lúc trước mọi bữa khi về đến căn nhà này nó lại cảm thấy rất nặng nề, sợ sệt và không muốn bước vào căn nhà nữa bước. Còn bây giờ nó lại thấy căn nhà như một tòa lâu đài thật sự. Nơi đây có niềm vui, có nụ cười và có sự hiện diện của cái gọi là... hạnh phúc.

Vừa mở cổng đi vào nhà thì từ đâu một chú chó với bộ lông màu vàng óng ánh từ sau vườn chạy tới quẩn quít bên nó phía sau là Thanh Hồng đang cố sức đuổi theo không ngừng gọi "Lucky". "Lucky đây sao ? Cũng vài tháng rồi nhỉ ? Nhà người béo quá rồi đó! " nó nghĩ thầm rồi bước tới bên cạnh chú chó vui vẻ vuốt ve bộ lông óng mượt của chú chó nhỏ mà không một chút sợ sệt.

-Xin lỗi chị, em định dẫn Lucky đi dạo. - Thanh Hồng dừng lại bên nó vừa thở hổn hển vừa nói.

-Không sao. - Nó nhẹ giọng nói rồi nở một nụ cười tươi với cô bé.

Hắn nhìn nó và Thanh hồng vui vẻ bên chú chó kia rồi bất chợt lại cảm thấy ghen tỵ với chú chó. Nụ cười rạng rỡ trên đôi môi bé xinh đó làm hắn cảm thấy vô cùng ấm áp hệt như những tia nắng của mặt trời khi đông đến, ấm áp đến mức lạ thường.

-Nói bà ấy tối nay gặp tôi ở nhà hàng R. - hắn đột nhiên dùng mọi biểu cảm trên gương mặt giọng lạnh băng nói với Quốc Tài.

Quốc Tài gật đầu rồi khởi động xe, chỉ vài giây sau chiếc xe hoàn toàn biến mất vào dòng người hối hả. Còn hắn lại tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp trước mặt, đôi môi bất giác tạo thành một đường cong nhẹ đầy cuốn hút.

Trong một nhà hàng sang trọng với trang trí kiểu Pháp cổ điển, với ánh đèn vàng sang trọng và âm thanh du dương của đàn piano làm cho người ta có cảm giác như mình đang ở trong một lâu đài nguy nga tráng lệ.

Cánh cửa đang đóng bất ngờ được mở ra và người bước vào là một người phụ nữ với vẻ ngoài sang trọng và lạnh lùng. Bà bước về phía bàn ăn được bố trí sẵn nơi con trai của mình đang ngồi đợi.

- Chẳng hay quý bà muốn dùng gì? - bà vừa ngồi vào bàn một người phục vụ trẻ tuổi liền bước tới hỏi bà thực đơn.

- Một rượu vang loại Vintage.

Người phục vụ cúi chào bà rồi rời đi, nếu không có tiếng piano chắc hẳn không gian lúc này sẽ yên lặng đến đáng sợ.

- Có chuyện gì muốn nói với mẹ sao?

- Bỏ qua cho cô ấy đi có được không? Cô ấy đã quá đau khổ rồi. Tôi chưa từng có người bạn nào vì bà và bây giờ bà lại đang cố gắng làm cho tôi mãi mãi cũng sẽ không có bạn sao? - hấn lạnh nhạt nói với bà, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn ngoài cửa sổ.

Bà vẫn lặng yên không nói gì, "Bà sai sao?" rõ ràng là cô gái đó đã chọn tiền để rời xa tình yêu của mình, bây giờ con bà lại nặng nề đổ lỗi cho bà vì một cô gái.

- Đây là 10 tỷ đồng bà đã đưa cho cô ấy, bắt đầu từ ngày hôm nay bà đừng chạm tay vào việc của tôi nữa. Đừng nghĩ ai cũng sống vì tiền như bà. - hấn đứng phắt dậy để một chiếc vali màu đen lên bàn nói vài lời rồi rời đi.

Bà đưa mắt nhìn ra cửa sổ cười lạnh, bà cười chính bản thân mình đã quá ngu ngốc vì muốn bảo vệ con mình mà bây giờ lại bị ghét bỏ bởi đứa con mà mình yêu thương nhất. Vậy mà người con gái kia không làm gì lại có thể dễ dàng chiếm được tình cảm của con trai bà chỉ trong vòng vài năm. Nhưng tại sao? Rõ ràng là cô gái đó cũng yêu con bà nhưng tại sao lại chọn cách rời đi? Tại sao lại chọn cách từ bỏ?...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nạn

- Cháu bị ung thư máu giai đoạn cuối. Vì vậy những cơn đau đầu và chóng mặt sẽ ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Nếu bây giờ cháu phẫu thuật thì mạng sống có thể sẽ được kéo dài thêm vài năm. - người bác sĩ già nói với nó bằng một giọng thương cảm.

- Vậy nếu cháu không phẫu thuật thì số ngày còn sống là bao nhiêu ạ? - nó vẫn thản nhiên hỏi người bác sĩ mà trong lòng thì cứ như vừa có một ai đó dùng dao đâm thật mạnh vào. Đau nhói khó tả.

- Không đến một tháng. - người bác sĩ lắc lắc đầu nói.

- Cảm ơn bác sĩ! Thời gian nhiều đó là đã quá đủ với cháu. - nó cúi đầu với vị bác sĩ rồi quay lưng bước đi.

Bước ra khỏi phòng khám bệnh lòng nó nặng trĩu. Nhìn phía trước nó hít một hơi thật sâu rồi nở một nụ cười như không có chuyện nghiêm trọng gì.

Nó vui vẻ chạy đến bên cạnh người con trai đang đứng ngoài cửa bệnh viện đợi nó.

- Bị gì? - hấn ôn nhu hỏi.

- Không có gì nghiêm trọng cả. Bác sĩ nói em hay đi ngoài mưa nên bị viêm phế quản thôi. - nó nói rồi cười hi hi với hấn.

Hấn hình như vẫn chưa tin bèn giành lấy quyển sổ khám bệnh của nó. Sau khi xác định là chỉ bị viêm phế quản như nó nói thì mới gấp quyển sổ lại dắt nó ra khỏi bệnh viện.

Nó nũng nịu với hấn bảo hấn dẫn đi chơi. Hấn nhìn nó một hồi rồi cũng gật đầu đồng ý dù gì cũng là chủ nhật.

Ngồi bên trong xe nó ngẩn ngơ nhìn khung cảnh bên ngoài đang chạy lùi lại phía sau suy nghĩ những gì mình sẽ làm trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời mình.

Thật ra cái tờ xét nghiệm máu đã bị nó xe tan nát và hiện đang nằm trong thùng rác trước khi gặp hấn. Còn cái mà hấn xem chỉ là... giả.

Nó lên đưa mắt nhìn hấn, hấn đang cười rất tươi, rất vui vẻ. Nó thầm nhủ rằng mong rằng ngày nào đó, khi nó biến mất khỏi thế giới này hấn cũng phải tiếp tục vui vẻ như vậy bởi vì nụ cười của hấn rất đẹp.

- Tới rồi! - hấn mở cửa xe cho nó rồi đưa tay như ý muốn nó nắm lấy tay hấn bước ra ngoài.

Nó cũng không từ chối mà tươi cười cầm lấy tay hấn sau đó kéo hấn chạy nhanh vào trong, hấn chỉ kịp quay đầu bảo Quốc Tài đi về.

Nó cùng hấn xếp hàng chờ vé, trong lúc chờ hấn vẫn nắm tay nó chặt thật chặt.

Mua được vé nó kéo hấn vào trong, nó ngó nghiêng xung quanh rồi chỉ tay vào ngôi nhà ma. Hấn nhìn ngón trỏ của nó mà bắt đầu thấy lạnh sống lưng mặc dù chưa bước vào. Hấn vẫn còn nhớ hấn đã thê thảm như thế nào trong lần đầu tiên cùng nó bước vào căn nhà kinh khủng đó.

- Anh hai ! Vào đi mà em nghe mọi người nói trong đó vui lắm. - nó đưa cặp mắt long lanh nũng nịu và đó cũng là lần đầu tiên hấn thấy nó làm nũng với hấn như vậy.

Hấn xám mặt nhưng cũng đồng ý đi vào cùng nó và bắt đầu nghĩ đến cảnh nó chế nhạo mình khi mình không bằng nó, khi mình sợ hãi những thứ không làm sợ được nó.

Hấn bước đi trước giả vờ anh dừng bước vào cánh cửa, mới bước vào cánh cửa đột ngột đóng lại hấn và nó liền bị một bộ xương khô rơi ra trước cửa hù dọa. Nó núp sau lưng hấn hét toáng lên, nhưng mà nó hét không phải vì bộ xương khô mà là vì con đầu đầu chết tiệt lại tái phát. Thật đúng lúc lại có bộ xương khô.

Hấn liền quay sang ôm chầm lấy nó ôn nhu nói : "Không sao, đừng sợ có anh đây rồi."

Nó kéo áo hấn úp mặt vào đó, nước mắt giàn giụa tuôn ra như rất sợ. Phải công nhận rằng nó có một khả năng làm diễn viên mà đến cả nó cũng phải khinh nhờn chính mình.

- Được rồi được rồi, chúng ta đi ra. Được không ?

Nó không nói gì, đầu gật lia lịa. Thế là hấn vừa có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân vừa không bị ai đó chế cười. Hấn đặt nó ngồi xuống ghé đá ven đường, dặn nó không được đi lung tung rồi chạy đi mua cho nó chai nước.

- Cô em, sao lại ngồi ở đây ? - Hai người con trai với bộ dáng xất xược, trêu ghẹo nó bằng một giọng giễu cợt.

- Tôi đợi anh trai tôi. - nó trừng mắt nhìn rồi thản nhiên đáp lại.

Quả nhiên hai người đó không hề có ý tốt, một trong hai người đó chợt nắm lấy cổ tay nó nói : "Chắc anh em đi theo chị nào rồi cũng nên, hay để bọn anh đưa em về... khách sạn nhà.... haha." hấn nói rồi cả bọn cùng cười phá lên trong sự vùng vẫy vô ích của nó.

Tên đó cùng đồng bọn đưa nó vào sau rừng cây trong công viên, sau đó lại dùng keo bịt miệng nó lại không cho nó cơ hội la hét.

Xung quanh vắng vẻ thật, nó muốn kêu cứu nhưng không thể, bao nhiêu tiếng la hét của nó giờ đây đều chỉ là những tiếng ú ớ nhỏ nhoi. Nó sợ hãi, cuối cùng nó cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, lòng nó lúc nào cũng không ngừng gọi tên hấn " Thiên Khải cứu tớ với.", đột nhiên tên đó đưa một tay lên áo nó nói : " Ai da, em gái vùng vẫy như vậy chẳng lẽ là muốn làm ở nơi đây luôn à. À không sao đâu dù gì ở đây cũng vắng người mà... haha." - nói rồi hấn dùng tay xé toạt chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người đó để lộ chiếc áo ngực mỏng manh đến nỗi không thể che đi khuôn ngực tròn trịa của nó.

- Uông ôi aaa ... (Buông tôi ra) - nó hét lên trước sự cản trở của miếng băng keo trong vô vọng và cổ sức vùng vẫy, hai hàng nước mắt của nó đã chảy ròng như suối.

Ánh mắt của hai người kia sau khi thấy cảnh xuân liền biến thành ánh mắt thèm thuồng của một con sói đói.

Một tên khác bước đến phía sau nó, cầm hai tay nó định vị ở phía sau cho nó không còn cơ hội vùng vẫy, còn tên kia thì mắt đầu hôn lên người nó, liếm láp : " Em gái ngoan ngoan, ở đây không ai làm phiền chúng ta được đâu...".

Đôi mắt nó trở nên vô hồn, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Cuối cùng nó cũng chỉ có thể gọi nhỏ hai từ " Thiên Khải" đầy vô vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bê Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Vở Kịch Hạ Màn

Đang vui đùa cùng cảnh xuân trước mắt, tên côn đồ liền lấy tay muốn kéo luôn cái áo nhỏ bé cuối cùng. Vừa sờ vào hấn liền bị một chai nước phi thẳng vào đầu.

- Thăng nào ? - tên côn đồ tức tối xoay người quát.

- BỎ CÔ ẤY RA ! - Thiên Khải đột ngột xuất hiện, hấn không ngăn đầu nhưng giọng nói phát ra đầy sát khí cũng biết hấn đang tức giận đến mức nào.

Tên côn đồ bỏ tay khỏi người Hà Mi, quay mặt sang Thiên Khải phun nước bọt nói : " Mày là thá gì mà lên mặt với tao, muốn cùng thương thức không ? Đứng đó chờ tao làm xong thì cho mày thương thức đồ thừa của tao... haha ranh con."

Thiên Khải nghiêng răng ken két, lao nhanh tới cho tên côn đồ một đấm rỗ đầu vào mặt. Tên côn đồ bị đánh ngã xuống đất sau đó lại ngồi dậy lấy tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, mắng : " Đ* m*" rồi lại xông vào dồn hết sức lực đánh vào mặt Thiên Khải.

Thiên Khải chỉ cần di chuyển chân một cái liền có thể tránh được, chỉ là nếu tiếp tục như vậy cũng chỉ làm lớn chuyện. Sau vài phút giằng co hắn liền chế ngự được tên côn đồ.

- Cút ra khỏi đây ngay... lập... tức - hắn gằn từng chữ, tay thì siết chặt cổ áo tên biến thái.

Tên đang giữ Hà Mi bắt đầu run lên nhưng cuối cùng lại nở một nụ cười gian xảo từ trong tay rút ra một con dao kề lên cổ Hà Mi, hăm dọa đều cẳng : " Mày nghĩ sao khi tao kéo một đường trên cổ con người yêu của mày ? Ranh con...."

- Cái này chẳng phải quen thuộc quá rồi sao ? Thả hay không thì kết quả vẫn như nhau ? - Thiên Khải nhoen miệng cười, giọng nói vẫn giữ sự bình tĩnh đến khó tin.

Trong lúc hai bên đang thương lượng Hà Mi đã dùng nước bọt làm nhả keo sáo đó trong lúc tên phía sau không để ý liền dồn hết sức cắn vào cánh tay đang cầm dao của hắn. Hắn la lên đau đớn rồi đẩy Hà Mi ra, miệng thô bạo mắng : " Con ch*"

Thiên Khải chạy tới đỡ Hà Mi, tên biến thái phía sau chớp lấy thời cơ liền nhặt một khúc cây bên đường đánh thật mạnh vào lưng của Thiên Khải.

- KHÔNG... - Hà Mi hét lên, tiếng hét chất chứa đau thương tột cùng.

- Cái giá của mày khi làm hỏng chuyện của tao, ranh con... - tên biến thái vứt khúc cây, lau máu trên khóe miệng rồi cùng đồng bọn đi mất.

- Xe cứu thương... mau gọi cấp cứu... điện thoại của anh đâu ? - Hà Mi hoảng sợ nói, nước mắt không ngừng rơi.

Cảm giác này, cảm giác giống như lại mất thêm một người mà mình yêu thương. Nó đau khổ đến khó tả.

Thiên Khải đau đớn nằm co ro dưới đất, bộ dáng bây giờ của hắn trông rất thảm bại nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng cười với nó rồi dịu dàng nói : " Được rồi, được rồi, chỉ là bị một khúc cây khô đánh trúng thôi mà. Coi em kia sợ đến mặt không còn máu... haha.."

- Nè, người ta đi ngang qua là tiêu luôn đó. - Thiên Khải cời áo khoác choàng lên người nó, mặt quay sang chỗ khác che đi phần xấu hổ.

Đồ ngọc, gặp nguy hiểm thì chạy đi chứ. Lại còn một mực chờ đợi, nếu hắn không đến kịp thì không biết hắn sẽ phải hối hận như thế nào ?

Nó đỡ hắn đứng lên rồi dìu hắn về, Trong cái gió lạnh lạnh, nụ cười của hắn vẫn nở trên mặt không ngừng trêu chọc nó và nó biết... việc nó đã và đang làm, tất cả đều sai.

- A! anh chị về rồi. - Thanh Hồng đang ngồi trong nhà thấy hai bóng dáng thân thuộc liền chạy ào ra cửa.

Gâu... gâu... Lucky đang bắt vờn bướm trong vườn vừa thấy nó và hắn liền chạy nhào tới.

Hắn giả vờ đứng vững còn nó thì chạy đến trước ôm lấy Lucky xoa xoa đầu nó.

- A ! anh chị có chuyện cần bàn bạc nên về phòng trước. - nó nhanh nhẩu rồi kéo hắn về phòng.

Rầm... nó khóa cửa rồi mạnh bạo cởi áo hắn ra.

- Nè nè, chúng ta là anh em đó. - hắn ngây thơ nói.

- Không đùa ! Mau cởi áo ra, bầm tím cả tấm lưng rồi kìa. Còn có rỉ máu nữa, em có thể giúp anh sát trùng. - nó nghiêm túc nói.

Nó giúp hắn sát trùng vết thương, sau đó thoa thuốc giảm đau. Bàn tay nó chạm tới đầu hắn lại thân thể hắn lại mềm nhũn đến đó, còn nó thì tim cứ đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng mà nó phải công nhận một điều rằng : Lưng hắn rộng thật ! Quyến rũ nữa. Bảo sao mấy cô gái ngoài kia lại không chết mê chết mệt.

Không biết nó thế nào nhưng với hắn thì sắp vượt giới hạn mất rồi, hắn không thể đảm bảo một phút nữa hắn có thể cho nó toàn vẹn ra khỏi phòng.

- Nè ! Chúng ta không phải anh em đúng không ? - đột nhiên nó hỏi.

- Em nhớ ra rồi à ? - hắn trầm giọng nói.

- Ủ. - nó lí nhí.

Hắn bất ngờ quay sang nó, vòng tay ôm lấy nó dịu dàng hỏi ." Còn nhớ gì nữa không ?"

- Chỉ nhớ được... à mà quên mất rồi. - nó định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Đồ gian xảo. - hắn nói rồi ôm chặt lấy nó mặc cho thời gian hay không gian. Thế giới bên ngoài sẽ không ảnh hưởng gì đến không gian hiện giờ cả, bởi vì hắn biết... hắn đã lỡ yêu nó mất rồi, còn là yêu đến tha thiết...

Bạn đang đọc truyện *Ừ Thì Tôi Là Một Con Bé Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.